

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 122

Dimecres, 30 de juny de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 81, primera reunió

Í N D E X

Salutació

al diputat Sr. Joan Carles Canongia i Gerona

Projecte de Llei

del Centre de la Propietat Forestal

Declaració

institucional sobre la sentència de mort contra Abdullah Ocalan

Projecte de Llei

de modificació de l'article 8 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya

Proposició de Llei

sobre la creació del municipi d'Arties (presa en consideració)

Proposició de Llei

sobre la creació d'un comissionat de l'Alt Pirineu (presa en consideració)

Preguntes

Proposició de Llei

reguladora de la cooperació local de Catalunya (presa en consideració)

Proposició de Llei

de modificació de la Llei 7/1986, de 23 de maig, d'ordenació dels ensenyaments no reglats en règim educatiu comú i de creació de l'Institut de Noves Professions (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i de partits polítics

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts.

1. Salutació al diputat Sr. Joan Carles Canongia i Gerona (10:11)

El president saluda el nou diputat del G. Socialista, Sr. Joan Carles Canongia i Gerona, que substitueix el Sr. Raimon Obiols i Germà.

8346

2. Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal (Tram. 200-00058/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:12)

Presentació del Projecte: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

8346

Esmenes a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (S), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva.

8347

— Esmena a la totalitat núm. 2 (ERC), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Ausàs i Coll.

8348

— Esmena núm. 3, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

8350

— Esmena núm. 4, a la totalitat (P)

El Sr. Fabregat i Vidal n'anuncia la retirada.

8352

Torn en contra: Sra. Pallé i Torres (CiU).

8352

El Sr. Vilalta i Oliva (S) intervé per al·lusions.

8354

Votació (11:10): rebutjades per 36 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció.

8354

El president anuncia que hi ha unes esmenes tècniques, les quals són assumides per assentiment en el text aprovat.

8354

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, al Dictamen del Projecte

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

8354

— Esmenes del G. Mixt, al Dictamen del Projecte

El Sr. Morera i Tanyà n'anuncia la retirada.

8355

— Esmenes del G. Socialista, al Dictamen del Consell Consultiu i al Dictamen del Projecte

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva.

8355

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, al Dictamen del Projecte

El Sr. Ausàs i Coll les dóna per defensades.

8356

— Esmenes del G. P. Popular, al Dictamen del Consell Consultiu i al Dictamen del Projecte

Torn a favor: Sr. Fabregat i Vidal, que, alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 6 i 207 i la presentació d'unes esmenes transaccionals.

8356

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió, al Dictamen del Consell Consultiu

Torn a favor: Sra. Pallé i Torres, que, alhora, es posiciona en relació amb les altres esmenes presentades.

8357

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals.

8358

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per manifestar la seva disconformitat pel que fa a la transacció.

8360

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per manifestar la seva oposició pel que fa a la tramitació de les esmenes transaccionals.

8360

El Sr. Bargalló i Valls (ERC) intervé per manifestar la seva oposició pel que fa a la tramitació de les esmenes transaccionals.

8360

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé en relació amb les intervencions anteriors.

8360

Votació de les esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (11:50): rebutjades per 41 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

8360

Votació de les esmenes del G. Socialista (11:51:32): rebutjades per 40 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

8360

Votació de les esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (11:51:54): rebutjades per 42 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

8360

Votació de les quatre esmenes vives del G. P. Popular (11:52): se n'anuncia el resultat després de la segona suspensió.

8360

S'esdevé un diàleg entre els membres de la Mesa pel que fa a la votació de la resta d'esmenes pendents de votació del G. P. Popular. El president suspèn la sessió per establir els termes de les noves votacions.

8360

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i deu minuts i es reprèn a les dotze i dotze minuts.

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per demanar la posposició del punt a debat.

8361

El president proposa posar a votació la petició del G. P. de Convergència i Unió.

8361

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per posicionar-se respecte a la proposta.

8361

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per posicionar-se respecte a la proposta.

8361

El Sr. Bargalló i Valls (ERC) intervé per posicionar-se respecte a la proposta.

8361

El Sr. Clotas i Cierco (S) torna a intervenir en relació amb la proposta.

8362

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per demanar a la Mesa una resolució motivada.

8362

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts d'una i deu minuts.

El president anuncia que les quatre esmenes del G. P. Popular votades abans de la primera suspensió han estat aprovades per 12 vots a favor, 1 en contra i 43 abstencions, i que 21 diputats no han votat.

8362

El Sr. Fabregat i Vidal (P) anuncia la retirada de les esmenes núm. 66, 161, 29.m, 29.n, 51.1, 56.1, 105.1, 102.2 i 102.4, i dels mots «en representació de l'assemblea» de l'esmena núm. 117.

8362

Votació de les esmenes núm. 14, 29.a, 29.b, 29.c, 29.d, 29.e, 29.f, 29.g, 29.h, 29.i, 29.j, 29.k, 29.l, 29.o, 51.2, 56.2, 98, 102.1, 102.3, 102.5, 105.2, 117 (tret dels mots «en representació de l'assemblea» i 133 del G. P. Popular (12:43): aprovades per 63 vots a favor, 1 en contra i 43 abstencions.

8362

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per una qüestió d'ordre.

8362

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió d'ordre.

8362

Votació de l'esmena núm. 1, del G. P. de Convergència i Unió, al Dictamen del Consell Consultiu (12:45): aprovada per 67 vots a favor, 37 en contra i 2 abstencions.

8363

Votació del text del Dictamen (resta del Dictamen) (12:46): aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

8363

3. Declaració institucional sobre la sentència de mort contra Abdullah Ocalan (12:44)

El secretari primer en llegeix el text.

8363

4. Tramitació en lectura única del Projecte de Llei de modificació de l'article 8 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat (Tram. 200-00066/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (12:46)

El president en proposa la tramitació en lectura única.

8363

Votació (12:49): aprovada per unanimitat.

8363

El president anuncia la presentació d'una esmena tècnica i el secretari primer la llegeix.

8363

Votació del Projecte (12:51): aprovat per unanimitat.

8364

5. Tramitació en lectura única del Projecte de Llei de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (Tram. 200-00067/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:51)

El president en proposa la tramitació en lectura única.

8364

Votació (12:52): aprovada per unanimitat.

8364

Presentació del Projecte: conseller de Governació.

8364

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

8365

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

8365

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

8365

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

8365

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva.

8365

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Orriols i Sendra.

8365

Votació (12:59): aprovat per unanimitat.

8365

Modificació de l'ordre del dia

El secretari primer llegeix l'anunci de supressió del punt tretzè de l'ordre del dia i la proposta de posposició del punt dotzè, la qual és aprovada per assentiment.

8365

6. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del municipi d'Arties (Tram. 202-00138/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (13:01)

<i>Presentació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S).	8366
<i>Torn en contra:</i> Sr. Boya i González.	8367
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	8367
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	8368
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	8369
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	8369
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S), el qual n'anuncia la retirada.	8370

7. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació d'un comissariat de l'Alt Pirineu (Tram. 202-00143/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (13:35)

<i>Presentació:</i> Sr. Ganyet i Solé (S).	8370
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	8372
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	8373
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	8374
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	8374
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Boya i González.	8375
<i>Votació (14:14):</i> aprovada per unanimitat.	8376

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts.

8. Preguntes (Punt trenta-unè del dia.) (16:32)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les futures negociacions relatives a l'autogovern (Tram. 317-00736/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	8376
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	8376
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	8376
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat	8377

Pregunta al president de la Generalitat sobre les oficines de representació del Consorci de Turisme de Catalunya a les repúbliques de Rússia, Letònia i Ucraïna (Tram. 317-00731/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	8377
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	8377
<i>Repregunta:</i> Sr. Lora i Lillo (M).	8377
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat	8378

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions pel manteniment del cabal ecològic i la no-contaminació de la riera de Sorreigs, de la comarca d'Osona (Tram. 317-00739/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	8378
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	8379
<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	8379
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat	8379

Pregunta al president de la Generalitat sobre el subministrament de l'aigua a les conques internes de Catalunya (Tram. 317-00740/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	8380
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	8380
<i>Repregunta:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	8380
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat	8380

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de la indústria catalana i la creació de llocs de treball (Tram. 317-00743/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	8381
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	8381

Pregunta al president de la Generalitat sobre les «raons històriques» per excloure un partit polític (Tram. 317-00746/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

8382

Resposta: president de la Generalitat.

8382

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

8382

Segona resposta: president de la Generalitat

8383

Preguntes al Consell Executiu sobre si coneix la situació en què es troba el Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona (Tram. 310-00506/05), sobre com valora la situació en què es troben els interns del Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona (Tram. 310-00507/05) i sobre una possible negociació amb la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya respecte a la tutela i la garantia dels drets dels estrangers interns en el Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona (Tram. 310-00508/05)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

8383

Resposta: conseller de Benestar Social.

8384

Repregunta: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

8384

Segona resposta: conseller de Benestar Social.

8385

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aportació econòmica del Govern en la construcció de la residència geriàtrica de Puigcerdà (Cerdanya) (Tram. 310-00527/05)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S).

8386

Resposta: conseller de Benestar Social.

8386

Repregunta: Sr. Piella i Vilaregut (S).

8386

Segona resposta: conseller de Benestar Social.

8387

Pregunta al Consell Executiu sobre el complement de la Resolució 152/V, del Parlament de Catalunya, sobre l'oferta pública d'equipaments assistencials per a gent gran a la Cerdanya (Tram. 310-00528/05)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S).

8387

Resposta: conseller de Benestar Social.

8387

Repregunta: Sr. Piella i Vilaregut (S).

8387

Segona resposta: conseller de Benestar Social.

8387

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aportació econòmica del Govern per al manteniment de la residència geriàtrica de Puigcerdà (Tram. 310-00529/05)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S).

8388

Resposta: conseller de Benestar Social.

8388

El president es reincorpora al seu lloc.

Repregunta: Sr. Piella i Vilaregut (S).

8388

Segona resposta: conseller de Benestar Social.

8388

9. Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la cooperació local de Catalunya (Tram. 202-00146/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (17:37)

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S).

8389

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

8390

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

8392

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

8393

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Riera i Bou.

8394

Votació (18:25): rebutjada per 33 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

8396

10. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 7/1986, de 23 de maig, d'ordenació dels ensenyaments no reglats en règim educatiu comú i de creació de l'Institut de Noves Professions (Tram. 202-00148/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (18:27)

Presentació: Sr. Francàs i Porti (P).

8396

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

8397

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.

8398

Posició del G. Socialista: Sr. Cadevall i Soler.

8399

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Jané i Bel.

8400

Votació (18:59): aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

8401

11. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (Tram. 270-00034/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (19:00)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

8401

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

8402

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

8403

Posició del G. Socialista: Sr. Guitart i Domènech.

8404

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Miquel i Peguera.

8405

El president es reincorpora al seu lloc.

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.

8407

Votació (19:43): aprovada per 87 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

8407

12. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i de partits polítics (Tram. 252-00029/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (19:44)

Presentació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

8407

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

8408

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

8410

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal.

8410

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

8411

El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions.

8413

El Sr. Carnicer i Vidal (S) intervé per allusions.

8413

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per contradiccions.

8413

El Sr. Codina i Castillo (CiU) intervé per contradiccions.

8414

Votació (20:33): rebutjada per 31 vots a favor, 53 en contra i 9 abstencions.

8414

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 81.1

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal. Tram. 200-00058/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. (Text del Dictamen: BOPC, 394, 32468, esmenes al Dictamen Consell Consultiu: BOPC, 407).

2. Projecte de llei de modificació de l'article 8 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat. Tram. 200-00066/05. Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC, 404, 33102).

3. Projecte de llei de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya. Tram. 200-00067/05. Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC, 404, 33103).

4. Proposició de llei sobre la creació del municipi d'Arties. Tram. 202-00138/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 388, 31967).

5. Proposició de llei sobre la creació d'un comissionat de l'Alt Pirineu. Tram. 202-00143/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 392, 32342).

6. Proposició de llei reguladora de la cooperació local de Catalunya. Tram. 202-00146/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 400, 32749).

7. Proposició de llei de modificació de la Llei 7/1986, de 23 de maig, d'ordenació dels ensenyaments no reglats en règim educatiu comú i de creació de l'Institut de Noves Professions. Tram. 202-00148/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 402, 32899).

8. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial. Tram. 270-00034/05. Sr. Joan Ridaó i Martín, juntament amb 8 altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 371, 30573).

9. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i de partits polítics. Tram. 252-00029/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Socialista al Parlament de

Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 400, 32771).

10. Proposició no de llei sobre el suport a la campanya ciutadana «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000», per a la condonació del deute extern dels països del Tercer Món. Tram. 250-02042/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 378, 30981).

11. Projecte de llei d'ordenació i gestió de l'aigua. Tram. 200-00065/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text del Dictamen: BOPC, 407).

12. Projecte de llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport. Tram. 200-00059/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text del Dictamen: BOPC, 407).

13. Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes. Tram. 202-00128/05. Iniciativa legislativa popular. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Text del Dictamen: BOPC, 407).

14. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política educativa en l'educació secundària. Tram. 300-00523/05. Sr. Magí Cadevall i Soler, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

15. Interpелlació al Consell Executiu sobre la balança de pagaments de Catalunya. Tram. 300-00274/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpелlació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a garantir un bon funcionament de les institucions i de les relacions polítiques. Tram. 300-00542/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

17. Interpелlació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els governs locals a Catalunya. Tram. 301-00111/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

18. Interpелlació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de relacions del Departament de Benestar Social amb els ajuntaments de Catalunya. Tram. 301-00112/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

19. Interpелlació al Consell Executiu sobre el comerç interior. Tram. 300-00381/05. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

20. Interpелlació al Consell Executiu sobre les inversions previstes a les comarques de Catalunya. Tram. 300-00464/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

21. Interpелlació al Consell Executiu sobre l'elaboració de l'Agenda 21 a Catalunya, en compliment dels acords adoptats en la cimera de Rio de Janeiro. Tram. 300-00533/05. Sra. Maria Olivares i Usac, del Grup Mixt. Substanciació.

22. Interpелlació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària a Catalunya. Tram. 300-00348/05. Sra.

8346

Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions d'emissores radiofòniques. Tram. 302-00270/05. Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32928).

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions. Tram. 302-00273/05. Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32929).

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial. Tram. 302-00275/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32930).

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política teatral. Tram. 302-00271/05. Sr. Xavier Bosch i Garcia, del Grup Mixt. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32928).

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç de l'actuació pressupostària en el període 1995-1999. Tram. 302-00272/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32928).

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'indústries fora de Catalunya. Tram. 302-00274/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32929).

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Tram. 302-00276/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32930).

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre polítiques d'atenció a la primera infància. Tram. 302-00277/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació. (Presentació: BOPC, 402, 32930).

31. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Salutació al diputat Sr. Joan Carles Canongia i Girona

Abans de començar la sessió, vull dirigir una cordial salutació al nou diputat del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Joan Carles Canongia i Girona, que substitueix l'il·lustre senyor Raimon Obiols i Germà, per renúncia.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre

oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament, i que, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, serà substanciada aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia. És el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Marimon. *(Pausa.)*

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Molt honorable senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats, molt bon dia. Més que una presentació del Projecte de llei que avui vostès sotmetran a debat i —esperem— a la seva aprovació, sí que manifestaria la satisfacció per haver aconseguit superar totes les dificultats produïdes al llarg de la discussió de la Llei, i pel Dictamen demanat al respecte, i que aquesta Llei, doncs, s'hagi pogut aprovar en aquest període parlamentari.

Era molta la il·lusió que el món forestal de Catalunya, especialment totes les persones vinculades tant al Centre de la Propietat Forestal com al Consorci Forestal de Catalunya, havia desenvolupat amb aquesta Llei, la qual permet l'autonomia en tots els seus aspectes dels propietaris forestals respecte a la gestió de les superfícies que ells conreen o que ells treballen arreu de Catalunya.

Jo crec que seria prolix i llarg ara especificar-los el text que presentem davant de vostès; d'altra banda, aquest text ha estat debatut. Jo el que espero és que..., no el que espero, el que voldria dir-los és que sàpiguem que aquest text arriba a la cambra consensuat amb tots els representants del sector forestal, i que espero, del treball que avui portarem a aquesta..., en aquest matí, seguidament a la meua intervenció, doncs, faci que puguem aplicar amb la màxima brevetat aquesta nova Llei i aquesta nova figura per regir el món forestal català, i que tingui l'èxit que tots nosaltres desitgem i esperem.

Moltes gràcies, senyor president. Donaria amb aquestes breus paraules per presentat aquest Projecte de llei.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Comencem el debat de les esmenes reservades per defensar davant del Ple. Hi ha presentades quatre esmenes a la totalitat, que han estat repartides amb l'annex. La primera esmena a la totalitat ha estat presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Ramon Vilalta, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president; senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller. El Centre de la Propietat Forestal va ser creat per la Llei forestal de Catalunya, la Llei 6/88, del 30 de març, i ho fou enmig d'un consens total. Va néixer com a un òrgan desconcentrat de l'Administració, i per complir uns objectius que bàsicament eren ordenar la producció forestal i promoure la conservació i la millora dels boscos i les pastures de propietat privada. Va néixer, efectivament, com el Centre de la Propietat Forestal privada de Catalunya, i durant aquests deu anys de vigència de la Llei podem dir –i jo crec que tots hi estem d'acord, perquè ho hem assenyalat en altres ocasions en aquesta mateixa cambra– que el Centre de la Propietat Forestal ha complert una funció important i ha fet una feina ben feta.

Tots hem constatat, però, també, en el curs del temps, la necessitat de plantejar-se de nou un centre que l'experiència ens demostrava que, malgrat que la feina era bona, quedava notòriament petit, petit en l'abast de les seves competències i petit en el seu marc de funcionament com a òrgan desconcentrat de l'Administració. Això es va posar ja clarament de manifest amb motiu del debat sobre incendis forestals, quan aquesta cambra va decidir donar un pas endavant i anar a la creació d'una agència forestal de Catalunya.

Va sorgir, immediatament, la discussió respecte a si aquesta agència o aquest nou centre havia de ser com fins llavors un centre que abastés exclusivament la propietat forestal privada de Catalunya –naturalment, molt important, de l'ordre del 80% de la superfície forestal, com hem assenyalat tantes vegades–, o havia de plantejar-se com un òrgan diferent.

La primera iniciativa formal que va sorgir va ser del Partit Popular, que va posar damunt de la taula una proposició de llei articulada. Els diversos grups, i entre altres el Grup Socialista, vam rebutjar-la per raons d'oportunitat, perquè hi havia el compromís del Govern de presentar al Govern un projecte de llei; un projecte de llei que es va fer esperar molt, que va trigar molt, que al final va arribar a aquesta cambra a començament d'any i que va arribar sota el format, efectivament, d'un nou centre de la propietat forestal que recollís exclusivament la propietat forestal privada de Catalunya. Per tant, una reforma de fet del Centre de la Propietat Forestal de l'any 88 a fi de canviar-ne –això sí– el plantejament, dotar-lo de major personalitat jurídica i incrementar la seva capacitat operativa, però sense fugir del plantejament que ja havia fet la Llei del 88.

Quan va iniciar el seu tràmit parlamentari, aquest Projecte de llei es va trobar immediatament que diversos grups, i entre altres el Grup Socialista, vam posar damunt de la taula la necessitat d'un plantejament més ambiciós, el plantejament que conduís a la creació d'una agència forestal integral dels boscos de Catalunya i que, per tant, no es limités només a una part dels boscos de Catalunya, sinó que abastés la totalitat de la superfície forestal, i que s'incrementés notablement el seu marc de competències.

La veritat és que la tramitació d'aquest Projecte de llei ha patit una llarga demora i, jo diria, diversos incidents

en el tràmit parlamentari; incidents que no val la pena reproduir ara i aquí, tot i que van motivar, en el seu moment, una queixa del Grup Socialista adreçada a la presidència del Parlament respecte al funcionament estricte de la Ponència, a com havia resolt els seus treballs i a les garanties que havia aportat el treball de la Ponència perquè totes les posicions, tots els aspectes que els diversos grups plantejaven, hi poguessin ser integrats. Bé, aquest és un tema passat, no val la pena insistir-hi.

Un cop el Projecte de llei va arribar al Ple del Parlament amb totes les seves esmenes, el Grup Socialista va considerar que hi havien aspectes que mereixien ser estudiats des del punt de vista de la seva constitucionalitat, i va sol·licitar, a través de la signatura de diversos diputats del Grup, que el Projecte de llei anés a consulta del Consell Consultiu.

El Consell Consultiu va lliurar el seu dictamen i, tot i que no va contemplar tots aquells aspectes que el Grup Socialista considerava que podien ser objecte de litigi constitucional, sí que almenys va declarar la inconstitucionalitat d'un dels articles, en concret de l'article 14. I, per tant, la decisió del Grup Socialista de portar el Projecte de llei al Consell Consultiu per les reserves que hi tenia..., almenys en part van ser ateses pel Consell Consultiu. I, per tant, l'article 14 del Projecte de llei –com a mínim aquest– ha de modificar-se, i així es farà, a través de les esmenes que els diversos grups han presentat com a conseqüència d'aquest informe de constitucionalitat.

Estem, de tota manera, en el plantejament de l'esmena a la totalitat. I vull dir-ho clarament: l'oposició del Grup Socialista a aquest Projecte de llei, que justifica la presentació d'una esmena a la totalitat, rau, bàsicament, en la concepció que fa aquest Projecte de llei respecte al que ha de ser el Centre de la Propietat Forestal, en el seu contingut i en el seu abast.

El Projecte de llei –com deia abans– es manté en la línia que va fixar la Llei del 88. A nosaltres ens sembla que s'havia d'haver anat un pas més enllà i que una agència forestal de Catalunya hauria d'haver integrat els boscos privats, però també els boscos públics, i molt particularment els boscos municipals, molts dels quals estan declarats d'utilitat pública. El fet de no fer-ho no marca la inconstitucionalitat del Projecte, tal com diu el Consell Consultiu; marca, si de cas, la necessitat, en aquest aspecte, que la Generalitat habiliti mitjans i vies complementàries per atendre els boscos que no són estrictament els boscos privats. Però, en una situació de recursos escassos com la que estem vivint, no deixa de ser una complexitat afegida.

Nosaltres, des del Grup Socialista, ho hem dit en moltes ocasions: o els espais forestals de Catalunya són abordats en la seva totalitat o, si el que produïm és una situació de mosaic en què s'alternen espais ben conreats, espais forestals als quals s'aplica els tractaments silvícoles, les polítiques silvícoles necessàries, alternats amb espais deixats de la mà de Déu per manca de recursos o per manca de voluntat, no aconseguirem tenir aquell espai forestal català en les condicions que caldria i no aconseguirem evitar els riscos que deriven d'una mala gestió forestal.

Aquest és, bàsicament, el nostre temor i aquesta és, bàsicament, la clau de la nostra objecció. Ens hauria agradat un projecte de llei que anés més enllà; que contemplés la totalitat de l'espai forestal; que reconegués efectivament que, de l'espai forestal català, n'hi ha una majoria notable en mans privades, i que, per tant, els òrgans de gestió d'aquesta agència fossin, majoritàriament, formats per representants del sector privat, però que, en aquest mateix Centre i en aquest mateix Consell d'Administració, hi hagués presència de tota la propietat forestal: de la propietat privada, de la propietat pública i especialment de la propietat municipal, a través, naturalment, de la representació municipal de les organitzacions municipalistes, que hi són.

No fer-ho així genera un buit de discontinuïtat que fa que la política forestal de Catalunya s'hagi d'abordar necessàriament en un escenari de mosaic. Suposo que tots els grups parlamentaris han rebut –almenys el Grup Socialista, sí– una declaració de l'Associació de Municipis del Pirineu, de l'Ampí, en què es fa notar la preocupació –la preocupació més que l'oposició– pel desatesos que se senten i pel temor que el reforçament del Centre de la Propietat Forestal tal com es planteja vagi encara més en detriment de les possibilitats d'accedir a recursos als quals ells creuen que també haurien d'accedir per a tenir naturalment els seus boscos en les degudes condicions.

Jo no sé com es pot abordar això. Naturalment, l'informe del Consell Consultiu diu que es posin en marxa estratègies i polítiques diverses que tractin la diversitat de situacions; des del punt de vista teòric, és una fórmula perfecta. El Consell Consultiu ens diu: «Aquí, simplement, s'ha habilitat un mecanisme per atendre una part de la propietat forestal.» D'acord; i l'altra? Si fins ara ens han estat dient i han estat insistint en la manca de recursos, en la manca d'atenció que ha presat el Govern de la Generalitat a aquests espais, també prou importants, que són els boscos municipals, com ho farem si a partir d'ara situem el nou Centre, naturalment reforçat des del punt de vista de la seva concepció i reforçat des del punt de vista de la seva operativitat, i deixem de banda una part com és la propietat pública de boscos de Catalunya?

És aquesta omisió, senyor president, senyores i senyors diputats, el que ens va moure a presentar esmena a la totalitat; esmena a la totalitat que se centra, bàsicament, sobre aquesta qüestió, un cop el Consell Consultiu ens ha donat ja, en part, la raó, en declarar inconstitucional l'article 14.

Per tant, l'esmena a la totalitat, senyor president, en puritat, se situa sobre l'article cinquè de la Llei del Centre de la Propietat Forestal, en el qual s'opta exclusivament per configurar un centre destinat a la propietat privada forestal de Catalunya. A nosaltres ens sembla que això és insuficient, que s'està cometent un error. Per suposat, el Grup Socialista deixa clar damunt de la taula la insatisfacció que li produeix aquesta situació i, si es confirmen els temors del Grup Socialista que això detraurà recursos per a la resta de la massa forestal, naturalment, la necessitat en el futur, quan hi hagin les condicions oportunes, de tornar a revisar aquesta decisió.

I acabo, senyor president, insistint en el que deia abans d'una forma menys directa. En algun moment algú ha plantejat que el que volia el Grup Socialista a través del plantejament que feia era desdibuixar, desfigurar la realitat que, de la massa forestal de Catalunya, el 80% està en mans privades. En absolut: les nostres esmenes deixen clar que, encara que s'hagués anat a una agència integral, a una agència forestal de Catalunya, en els òrgans de govern d'aquesta agència, molt concretament en el consell d'administració, calia prendre les mesures necessàries per garantir no solament la pluralitat de situacions públiques i privades, sinó una majoria clara en mans del sector privat, perquè, en definitiva, el sector privat és el propietari del 80% dels boscos de Catalunya.

Per tant, senyor president, en la mesura que el Projecte de llei ha confirmat el plantejament inicial del Govern, nosaltres ens veiem en l'obligació de mantenir en peu aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la segona esmena a la totalitat, el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat extraordinari sobre prevenció i extinció d'incendis que va tenir lloc en aquesta cambra l'agost passat, l'estiu passat, va comportar l'aprovació de tot un seguit de resolucions algunes de les quals encara són en fase de compliment, però que, en relació amb el Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal que avui se sotmet a la consideració d'aquest plenari, en voldríem destacar dues, de resolucions: d'una banda, la que comportava la creació d'una agència de boscos privats de Catalunya, i d'una altra, la unificació de les direccions generals de Patrimoni Natural, avui dependent del Departament de Medi Ambient, i la Direcció General de Medi Natural, dependent del DARP, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la coincidència de dir que d'un sol departament governamental.

Pel que fa a la primera resolució, s'ha de dir que, com molt bé ha dit el diputat socialista Ramon Vilalta, transcorreguts deu anys des de l'aprovació i l'entrada en vigor de la Llei forestal de Catalunya, la figura del Centre de la Propietat Forestal ha realitzat una tasca important, ha realitzat una feina molt i molt cabdal en el mapa de silvicultura de Catalunya. Ara bé, s'ha trobat, els darrers anys, al límit, diguem-ne, d'una saturació, al límit d'un col·lapse, degut, en part, a l'èxit, a la rebuda d'aquest model de gestió coparticipada amb el propietari forestal com a protagonista, i amb l'extensió, amb la generalització dels plans tècnics de gestió i de millora forestal.

Per tant, el temps transcorregut des de la posada en marxa del Centre de la Propietat Forestal ha permès adonar-nos que són molts, encara, els aspectes millorables davant la creació d'aquest nou Centre, que cal anar

més enllà i que cal donar un pas endavant aprofitant aquesta situació d'ara; per tant, amb una concepció molt més global del que ha de ser un centre de la propietat forestal, molt més transversal, molt més interdisciplinària del que hauria de ser aquest Centre de la Propietat Forestal que se'ns presenta en aquest Projecte de llei.

És per això, senyores diputades i senyors diputats, que avui defensem aquesta esmena a la totalitat del Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal, així com les esmenes puntuals i parcials que també hi presentem.

Un projecte de llei que nosaltres entenem que hauria de venir a millorar l'estructura administrativa forestal, mitjançant un canvi en profunditat, i no pas un canvi amb un pedaç, un canvi que es queda a mig camí, com aquest nou Centre de la Propietat Forestal, eh?, com el Projecte que avui debatem. Un projecte de llei que desaprofita –jo entenc, nosaltres entenem com a grup, que precipitadament– una bona ocasió. Un canvi en profunditat que hauria de dissenyar una nova administració forestal, una administració forestal molt més descentralitzada, una administració forestal molt més globalitzadora. Una nova proposta legislativa que hauria d'aixoplugar, que hauria d'acollir, que hauria de fer coresponsables tant la propietat forestal privada com la propietat forestal municipal comunal. Un text legislatiu que hauria de contemplar –entenem nosaltres– una estructura funcional, una estructura senzilla per a tot el món forestal, però alhora, també, una estructura estable.

L'actual Projecte de llei ens sembla a nosaltres que ve a ser una mena d'empelt entre la Proposició de llei del Grup Parlamentari Popular i la poca ambició i –si m'ho permeten– la desgana del Govern per tal d'elaborar aquesta Llei. Aquest empelt entre el Projecte de Convergència i Unió i la Proposició del Partit Popular es queda a mig camí i no clarifica en absolut com queda l'Administració forestal en el seu conjunt, quines són les seves funcions, quina és la seva presència i distribució en el territori; mentre que el Projecte de llei limita el Centre de la Propietat Forestal i els seus equips professionals a meres competències de gestió forestal, nosaltres entenem que aquest Projecte de llei del nou Centre de la Propietat Forestal, bé, hauria de ser –com hem dit– un text molt més ambiciós; hauria de considerar la gestió forestal de manera estretament vinculada i, per tant, en absolut deslligada del que entenem com a conservació; és a dir, que la gestió forestal –i, quan dic «la gestió», vull dir l'aprofitament del que prové el bosc: de la fusta, de les pastures, dels bolets, etcètera– vagi estretament lligada al que entenem com a funció conservacionista.

És per això, senyores diputades i senyors diputats, que presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè suposa deixar passar una excel·lent oportunitat per tal de dotar-nos d'un marc legal ambiciós i d'un marc legal ajustat a les necessitats del món de la silvicultura. Es perd una oportunitat quan el Projecte de llei, lluny d'estructurar de manera precisa les funcions relatives a la gestió directa de boscos, de foment, d'assessorament, d'inspecció sancionadora, etcètera, opta únicament per esmen-

tar un seguit de funcions de manera poc estructurada i poc definida.

No compartim l'esperit d'aquest Projecte de llei, que se circumscriu, únicament, com ja hem dit, als boscos de caràcter privat. Entenem que cal superar l'establiment de fronteres entre boscos, en funció de la seva titularitat, i el Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal entenem, en conseqüència, que hauria de superar la discriminació que pateixen els propietaris dels boscos públics comunals, dels boscos públics municipals.

Pensem que el Centre de la Propietat Forestal hauria de contemplar, com a àmbit d'actuació, tota la superfície forestal de Catalunya, més enllà, com diem, de les característiques de la seva titularitat, i, en conseqüència, també, els propietaris dels boscos comunals haurien de ser presents –de manera, naturalment, percentual; de manera percentual al pes específic que tenen aquests boscos en el conjunt del territori–, haurien de ser presents –dic– dins els òrgans directius d'aquest nou Centre de la Propietat Forestal. És ben lògic i raonable, senyores diputades i senyors diputats, que els propietaris forestals de caràcter privat vulguin dotar-se d'una estructura pròpia, vulguin dotar-se d'una estructura més autònoma, però també és ben lògic, és ben raonable, que així ho desitgin els propietaris comunals. Com ha dit el diputat Ramon Vilalta, la mateixa Associació de Municipis del Pirineu, l'Ampí, a través del seu president, l'alcalde de Bellver, el senyor Joan Pous, ha reclamat la presència de l'Ampí en aquest nou model de Centre de la Propietat Forestal.

Senyores diputades i senyors diputats, l'experiència del Centre de la Propietat Forestal, d'ençà de la seva creació, ha estat –ho hem dit al principi, ho hem dit al començament–, en línies generals, força positiva. Ara toca, però, anar més enllà; toca la descentralització del Centre, i toca dotar-lo d'una filosofia molt més globalitzadora. El Projecte de llei no fa cap aposta clara per modificar l'actual estructura del Centre –la qual hem de recordar que és del tot centralitzada–, tampoc posa cap especial èmfasi en tots aquells aspectes relacionats amb el personal assignat al nou Centre; no sabem d'on provindrà el personal, quins cossos l'han de constituir, quina estructura hauran de tenir els diferents equips que configuren aquest Centre... Aquestes són, com dic, les raons que ens han dut a presentar aquesta esmena a la totalitat d'aquest Projecte de llei, així com un seguit d'esmenes parcials, que ja dono per defensades amb aquesta intervenció única de caràcter general, i, per tant, doncs, en el moment en què se'm doni la paraula, el nostre Grup ja no farà ús de la defensa de les esmenes parcials, que, en definitiva, són el detall de l'exposició general que en la defensa d'aquesta esmena a la totalitat el Grup d'Esquerra Republicana acaba de fer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

La tercera esmena a la totalitat ha estat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, jo diria que compartim, pràcticament, tots els arguments dels dos diputats que m'han precedit –del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana–, i crec que, en el fons, compartim la preocupació del conjunt de propietaris forestals catalans, tant privats com públics –almenys públics de municipis. I dic això perquè la política forestal del Govern de la Generalitat es va posar fortament en qüestió l'any 94, arran dels grans incendis d'aquell estiu, però es va fer més patent la necessitat d'aplicar-ne alguna, de fer una política forestal, o de canviar la que es portava, l'estiu passat. Jo podria treure un recull de declaracions de moltíssima gent, molt qualificada, de la Catalunya central, però també d'altres parts, en què criticaven la inconsistència d'una política forestal del Govern de la Generalitat que no tenia en compte el canvi en els usos, el canvi en la realitat dels boscos a Catalunya, i que es queixaven de la migradesa dels recursos pressupostaris que s'hi destinaven des de l'Administració de la Generalitat.

Per tant, una de les conclusions –i no era la primera vegada que es deia– del debat de política forestal, o del debat contra incendis de l'estiu passat, va ser aquesta necessitat de crear un òrgan més potent que administrés i gestionés la política forestal a Catalunya. Alguns es van quedar contents de parlar de fer una agència de boscos privats, i alguns creïem –jo crec que la majoria– que s'havia de fer un plantejament més integral. Entenem que s'havia de millorar aquest organisme, que ha tingut una funció positiva però insuficient, del que és l'actual, fins ara, Centre de la Propietat Forestal, se l'havia de dotar de més activitat, de més recursos, de més representativitat..., s'havia de descentralitzar –entenem– l'Administració forestal, perquè les realitats forestals –com les realitats geogràfiques, o les realitats ambientals– a Catalunya són diverses; per tant, no es podia portar des d'un únic centre una mateixa política. Creiem que s'havia de coresponsabilitzar els diferents propietaris forestals, fossin privats o fossin públics; s'havien d'afrontar polítiques forestals a llarg termini; s'havia de donar una estructura funcional molt més territorialitzada –pensem que estem parlant del 60% del territori de Catalunya–; s'havia de diferenciar entre els conceptes «quantitat» de boscos i «qualitat» de boscos, cosa que, fins ara, el Govern de la Generalitat no hem vist mai que hagi fet. S'ha parlat sempre que creixen els boscos, sense diferenciar que els boscos que creixen són boscos que tardaran a convertir-se en un bosc real, com a mínim, si no hi ha cap ensurt entremig, quaranta, cinquanta, seixanta anys... Per tant, no és el mateix un bosc de recuperació de terrenys agrícoles abandonats –no té el mateix valor– que un bosc dels que estan ben constituïts, en els quals hi ha una gestió de segles i segles.

Pensàvem que s'havia de portar tota una política per evitar els riscos de degradació, ja sigui pels incendis, ja sigui per la proliferació d'usos diversos de caràcter social de major freqüentació de la gent, i que s'havia d'afrontar aquesta nova situació dels boscos, que comporta que avui hi hagi una menor rendibilitat de les

explotacions forestals, que hi hagi una disminució dels usos ramaders i d'altres usos tradicionals del bosc, que hi hagi un increment dels usos socials, de caràcter, bàsicament, de lleure, recreatius, i que hi hagi una consciència, cada vegada més gran, de la importància que té el manteniment dels boscos de cara al que és una política integral del territori.

Per totes aquestes raons –que es van fer, ja dic, patents l'estiu passat, d'una manera claríssima–, pensem que s'exigia molt més al Govern que aquest simple Projecte de llei de recreació del Centre de la Propietat Forestal, recreació o millora del Centre de la Propietat Forestal. I dèiem això perquè, evidentment, mantenim un organisme en què l'única diferència –o alguna de les diferències– és que passa de ser un òrgan desconcentrat a una entitat de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia, però que segueix parlant dels boscos i dels terrenys forestals privats, i que l'objectiu és regular i ordenar la gestió dels que formaran part del Centre de la Propietat Forestal, no dels altres, i que promourem la conservació i el desenvolupament sostenible i la millora d'aquests boscos.

I quins boscos? Aquí està el gran problema. És que tampoc no són tots els boscos privats, perquè diu que: «Formaran part del Centre de la Propietat Forestal els propietaris privats de terrenys forestals privats que tinguin un projecte d'ordenació o un pla tècnic de gestió i millora forestal, sempre que tinguin més de deu hectàrees, individualment o col·lectivament.»

I, llavors, què significa aquesta premissa de recreació del Centre de la Propietat Forestal? Que, al territori de Catalunya, tindrem una compartimentació sobre una mateixa zona?, i, si ho vol, hi podem posar exemples: jo visc en una zona en la qual es dona perfectament aquesta caracterització que li faré. Primer, boscos de la Generalitat –en un mateix territori, potser en trenta mil hectàrees–, uns propietaris; dos, boscos municipals –tampoc no formen part d'això–; tres, boscos privats –propietaris privats– de més de deu hectàrees –i a la millor poden ser de cent, de dues-centes o de tres-centes–, però que no tenen pla –per tant, tampoc no en formen part–; quart, boscos privats, petits, que no tenen deu hectàrees i que, per tant, no s'associen amb ningú, i tampoc no en poden formar part, i cinquè, los boscos que sí que estaran inclosos dins del Centre de la Propietat Forestal.

Cinc, cinc tipologies de boscos, i gestionarem los de la cinquena part, i, les altres quatre parts, és igual. I això, què vol dir? Que quan farem un pla de prevenció d'incendis, o quan farem una gestió racional dels boscos, direm: «No, no, este no toca, l'altre tampoc, i el de més enllà tampoc, perquè aquell, ja, si ho fan, ho faran, i, si no ho fan, no ho faran.» Els incendis, la degradació, la contaminació, afecten només els del Centre de la Propietat Forestal? Afecta només els municipals? Afecta només els privats, d'una manera o d'una altra? Jo crec que gestionar i millorar una compartimentació d'un tros de natura, no crec que sigui la millor manera d'aplicar una política forestal.

Per això, com he dit, compartim totes les propostes que feien els altres grups polítics que m'han precedit, i en

el cas nostre..., perquè moltes vegades se'ns diu: «No, és que vostès el que passa és que es dediquen a fer oposició per sistema...» Vull dir, ens vam dedicar, no sé si dir que vam fer l'esforç, o simplement ens vam entretenir –perquè coneixem lo que és el tarannà dialogant del Grup majoritari– a fer una esmena a la totalitat amb text alternatiu, i vam presentar un text alternatiu en què introduïem tot el que nosaltres enteníem que havien de ser conceptes bàsics de funcionament, no d'un centre de la propietat, perquè no ens agrada la paraula «propietat», sinó d'un centre forestal integral. I per això en diem Agència de Boscos de Catalunya; alguns altres, a les esmenes en diuen Agència Forestal de Catalunya. Tampoc no ens posaríem..., vull dir, no ens posaríem a criticar una definició o una altra, ens semblava que l'ABC quedava bé, perquè és allò de les primeres lletres, no? Les primeres lletres en interès forestal a Catalunya.

Lo nostre objectiu, evidentment, és més ampli, perquè és regular i ordenar tota la gestió forestal en una actuació integral, en què plantejem compatibilitzar l'exploatació sostenible de tots els boscos amb la millora de la qualitat d'aquests boscos i de la seva conservació. I, evidentment, lo nostre objectiu era evitar aquesta fragmentació, aquestes discontinuïtats i aquestes disfuncions en la gestió que comporta la separació entre els que tenen pla i els que no tenen pla; els que són privats i els que no són privats. I per això diem que formen part d'aquesta Agència de Boscos tots els titulars, siguin privats, siguin municipals, o siguin de la Generalitat. I, en tot cas, l'única excepció que fèiem era d'aquells espais que estiguin inclosos dins del PEIN, però que, a més a més, tinguin un règim especial de protecció. Vull dir, aquells en què hi ha una figura específica de protecció i de gestió d'una zona que ja s'ha caracteritzat pel seu valor específic, que té una necessitat o ja hi haurà la conveniència de tindre un òrgan d'administració propi, enteníem que això podia apartar-se: un parc natural, una reserva natural integral..., tot això podria formar part de lo que era aquesta visió més genèrica.

Delimitem molt més aquest Centre, amb funcions, que separàvem, d'ordenació, de gestió, d'assessorament i de foment, i, evidentment, li donàvem una estructura molt més participativa i descentralitzada. Jo diria que una de les nostres propostes era d'establir un consell plenari, un òrgan una mica teòric, perquè és difícil que els propietaris de la Garrotxa, els propietaris del Pallars Jussà, els propietaris del Montsià o de la Terra Alta es puguin posar tots junts en un lloc –no perquè sigui difícil trobar el lloc, sinó perquè tampoc no és tant el benefici com perquè tinguin la voluntat de desplaçar-se tres-cents o quatre-cents quilòmetres des d'un lloc fins a un altre–, però, diguem, val la pena, almenys, que hi hagi algun òrgan, algun fòrum de trobada de tots els propietaris, i que sigui aquest Consell Plenari.

Plantejàvem la necessitat d'un consell assessor, en què hi hagués representants del municipi, representants de les organitzacions conservacionistes, representants de les indústries transformadores de fusta, representants de les empreses d'oci, representants, evidentment, del Govern de la Generalitat i tècnics.

I, sobretot, plantejàvem una aposta per fer seccions territorials. I aquestes seccions territorials, evidentment, les plantejàvem des de l'òptica d'afavorir aquesta gestió descentralitzada; boscos pirinencs no són lo mateix que boscos del centre de Catalunya, no són lo mateix que boscos de la mediterrània seca i de clima molt més dur que aquesta part centre-nord de Catalunya. I llavors dividíem les seccions territorials en los sis àmbits funcionals de Pla territorial general de Catalunya, més la mateixa regió del Pirineu.

I, llavors, aquí, dèiem que caldria, dins de cada una d'aquestes seccions, tenir, com a mínim, una persona que tingués funcions de coordinador, de gestor, d'administrador d'aquestes seccions, i tenir un pla marc forestal per a cada àmbit; vull dir, d'acord amb les especificitats de cada territori. Està clar que el model de gestió ha de ser diferent, i a les terres de l'Ebre, evidentment, no pot ser igual que a la Catalunya central, com hem dit, o al Pirineu.

Jo crec que aquests són los trets bàsics de la nostra proposta. Fèiem una simplificació, reduïem una sèrie d'esmenes –que, en tot cas, ja ho comentarem– al contingut i a les especificitats del Projecte de llei; deixàvem que hi hagués un reglament que pogués clarificar millor tot el funcionament d'aquesta Agència de Boscos. I ho fèiem també perquè enteníem que aquesta era la voluntat manifestada per importants representants del sector forestal de Catalunya.

Jo tinc el Manifest forestal, un document que ens va fer arribar l'Associació de Professionals Forestals de Catalunya, però que després, també, diversament, a aquest Manifest i a aquestes inquietuds, i a aquesta proposta de gestió integral, de gestió col·lectiva, s'hi va sumar l'Ampí, l'Associació de Municipis i d'Ens Locals del Pirineu –per tant, vol dir que eren bàsicament propietaris municipals–, s'hi va sumar el Consorci Forestal de Catalunya, que eren privats, però que estaven d'acord amb aquesta visió integral, s'hi va sumar Depana, s'hi va sumar el Col·legi de Bòlegs..., és a dir, gent prou qualificada com per no dir que hi havia consens a recrear el Centre de la Propietat Forestal.

Segurament, el que va passar és que el Consorci Forestal dels Propietaris Forestals opten pel possibilisme: més val millorar el Centre i dotar-lo econòmicament –si és que realment, al final, es dota d'un funcionament i de majors recursos–, que tenir-lo com ara. Si el consens era aquest, és un consens de dir: «Si en comptes d'arribar a deu arribem a tres –ja que estàvem a un–, doncs, ja haurem guanyat alguna cosa.» I segurament és aquest consens, perquè jo he tingut converses que m'han dit: «Home, ja hi estaríem d'acord amb lo vostre, però, és clar, si no ho volen els majoritaris, doncs, al final ens quedarem amb el que ens donen.» Vull dir que és un consens..., no que estiguin en desacord amb la nostra proposta, sinó que, en tot cas, fan l'aposta per: millorem, més o menys. Però crec que és més racional, és més integral, és més positiu i seria desitjable que el plantejament de la política forestal a Catalunya no es fes només des d'aquest mínim maquillatge, i major activitat, major funcionalitat del Centre de la Propietat Forestal, per totes les mancances que hem comentat. Per això crec que seria bo que poguéssim votar una

8352

esmena amb text alternatiu com la que ha presentat el nostre Grup.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La quarta esmena a la totalitat ha estat presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per defensar-la, el diputat Josep Maria Fabregat. Ho fa des de l'escó.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Sí, des de l'escó estant, el Grup Parlamentari Popular ja va manifestar en comissió el seu posicionament respecte al Projecte de Llei, respecte a un principi d'acord, que avui esperem que es plasmí en un acord, amb el Projecte de Llei presentat pel Govern i les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, per la qual cosa nosaltres retirem l'esmena a la totalitat –esmena a la totalitat que era amb text alternatiu– en aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra al conjunt de les esmenes a la totalitat, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ho ha dit el diputat Ausàs, certament, arran del debat que hi va haver el 5 d'agost del 88, en què es va instar una resolució perquè el Parlament de Catalunya –aprova en aquest Ple–, doncs, presentés en aquesta cambra un projecte de creació de l'Agència de Boscos Privats, com a conseqüència, sens dubte, d'aquella Resolució, avui veiem aquest Projecte de Llei.

Voldria començar, possiblement, amb rotunditat, perquè crec que no ha estat correcte –o jo pensava que ho obviaria– el que ha dit l'il·lustre diputat senyor Vilalta respecte al Dictamen del Consell Consultiu. No és cert el que vostè ha dit.

Vostès, molt legítimament, varen presentar que Consell Consultiu valorés el Dictamen de la Comissió; però el que és veritat –perquè vostè ho va explicitar públicament, i la resta de companys que formaven, per tant, aquella Comissió ho poden testimoniar igual que jo– és que el motiu que el portava a vostè a presentar-lo –i, lògicament, dic, amb tota legitimitat per part seva i per part del seu grup– era que dubtava que un organisme adscrit a l'Administració pogués tan sols subvencionar els boscos privats. Aquest va ser –i ho dic perquè vostè ho va deixar palès– el motiu de la seva presentació. Per tant, amb tota la rotunditat, no és cert el que vostè ha dit.

Si vostè ha llegit, igual que la resta de grups, el Dictamen del Consell Consultiu, el que diu és una referència molt concreta a un article molt concret, que és l'article 14. I, si m'ho permet –i no sóc jurista, però no fa

falta ser-ho–, és tan sols un element de detall per matissar, per evitar malentesos i per no crear dubtes, especificar-ho molt bé. Però no és ni un tema de gruix polític, ni és un tema de contingut de Projecte. Per tant, jo no hauria fet cap mena d'explicació –li ho dic de veritat, per elegància parlamentària i per cortesia, fins i tot, a vostè, personal–, però m'ha semblat injust que vostè digués, de la forma com ho ha dit, el que ha fet referència al Dictamen.

Per tant, a mi em sembla que això no ha estat correcte i voldria, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, dir que no és veritat el que vostè ha dit, sinó que el Dictamen del Consell Consultiu, si una cosa ha deixat clara davant d'aquest Parlament –per a tranquil·litat de tots els diputats i diputades–, és que és plenament constitucional i totalment d'acord amb l'Estatut d'autonomia.

Dit això, les intervencions que vostès han fet..., i les coneixia, lògicament, l'argumentació seva, perquè n'hem parlat, doncs, pels passadissos amb vostès, per telèfon i també a la Ponència, jo coneixia els seus arguments; arguments que, només faltaria, respecto, però que el nostre Grup i jo mateixa no compartim. Vaig a explicar per què.

L'any 88 vàrem aprovar en aquest Parlament, els que hi eren, la Llei forestal de Catalunya. Una llei que en aquell moment –i cal dir-ho i explicitar-ho– va rebre el suport de l'àmplia majoria d'aquesta cambra. Què feia aquella Llei?, que és un element per al nostre Grup Parlamentari, si més no, el més important. Optava, sobretot, per restablir un tractament i una regulació diferenciada pel que feia a la gestió dels boscos en funció de la titularitat, fos pública o fos privada. Aquest era, jo diria, l'element més innovador de la Llei forestal de l'any 88.

Perquè plantejava una cosa, si més no, innovadora a Catalunya i a l'Estat espanyol, que era plantejar, precisament, el que avui vostès han criticat, la majoria, que era la dualitat de la gestió. Era innovador, no perquè ens inventéssim res: vàrem, entre tots plegats –i així s'ha de fer– copiar el que funcionava en altres indrets, que per a nosaltres podien ser un referent; com és el cas –per la proximitat, malgrat que els boscos són diferents– de França, o com per exemple països capdavaners, on la fusta representa, dintre del producte interior brut, un gran pes, com per exemple Finlàndia. Vàrem inspirar-nos en aquell model i vàrem crear aquesta fórmula innovadora de la dualitat de boscos públics i boscos privats, davant –o, jo diria, fins i tot, en contraposició– de la unificació que hi havia hagut sempre a l'Estat espanyol en l'anterior Administració, abans dels traspassos; em refereixo al nom –i tots els il·lustres diputats i diputades ho coneixeran– d'Icona.

Avui, vostès, legítimament, ho critiquen; però jo crec que és que han canviat d'opinió. No obstant, han dit una cosa que a mi em sembla que es contradia. En primer lloc, el Projecte de Llei que avui presentem no és un projecte molt innovador, és un projecte –i des d'aquesta tribuna ho dic– continuista, però amb tot el bo que té ésser continuista. Perquè –el senyor Vilalta ho ha dit, el senyor Ausàs ho ha dit, i el senyor Gimeno també ho ha

dit: el Centre de la Propietat ha funcionat molt bé; la seva gestió ha estat molt correcta. Si ha funcionat bé, si –i podríem dir-ho entre cometes, i «ells» són el Centre, no tiro cap flor al nostre Grup– el Centre ha fet una bona gestió..., i això ho demostra, sens dubte –i després hi faré referència–, la superfície que han aconseguit que faci plans tècnics i gestió dins dels boscos privats; el nombre d'afiliats, que és una corba que creix en ascensió –i que em reiteren fa molt poc que segueix creixent–; la fomentació del contracte social, i tantes i tantes coses. Si avui –i m'ho permetran els companys i companyes, diputats i diputades– estem aquí, no és només per una resolució; la resolució és un mandat parlamentari, però el que és més important i que els polítics hem d'aprendre és que normalment –no sé si és just o injust, però la gent tenim el que ens mereixem en funció del que fem, i el Centre de la Propietat Forestal és el que, d'alguna forma, avui, ens ha portat als polítics, demostrant la seva capacitat, a plantejar un projecte de llei com aquest.

Per què dos models? Si en aquell moment ho vàrem fer, per què ho vàrem fer i avui ens mantenim? Perquè és una diferent situació, amb tot el que comporta, i una diferent vegetació; perquè és una distinta titularitat, amb tot el que això significa –i després hi faré referència–, i perquè preval la funció social en els boscos públics per damunt de l'econòmica.

Anem a fer un petit comentari dels boscos públics. Ocupen, aproximadament, el 24% de la superfície dels terrenys forestals de Catalunya, situats, bàsicament, a la zona pirenaica, a excepció d'una part, a Tortosa-Besseit, amb una vegetació molt característica –uns arbres frondosos–, amb una climatologia determinada, amb un sotabosc molt net i, per tant, amb poc risc d'incendis.

Tenen, sobretot –ho deia abans–, una característica que, per nosaltres, és essencial, que és la funció social. Aquesta ha de prevaler, hem de lluitar perquè prevalgui, perquè significa, en definitiva, assegurar el que sempre anomenem «sostenibilitat», que les generacions futures puguin gaudir, encara millor, d'aquest bé tan preuat que és el bosc. La conservació per damunt –i ho dic clarament– de la producció. Ells són d'interès general, perquè són productors d'oxigen, perquè, des d'un punt de vista paisatgístic, signifiquen no només quelcom bonic, sinó lleure, turisme, arrelament, equilibri territorial, i perquè, en definitiva, en poden gaudir tots els ciutadans. Aquesta sensibilitat, aquesta funció social, a la qual jo faig referència, la va entendre el Govern de la Generalitat, i ho va fer amb dues mesures molt clares: la primera, l'obligatorietat de ser declarats d'utilitat pública, i la segona, haver-los inclòs –pràcticament tots– en els plans d'espai d'interès natural.

Vostès han fet referència, gairebé tots, al Manifest de l'Ampí. Aquest Manifest existeix, però també és veritat que existeixen converses i acords molt clars entre la Conselleria i el mateix conseller, i el president de l'Ampí i l'Ampí. I el senyor Vilalta crec que ho ha precisat molt bé. Ha utilitzat una terminologia que no se'n ha passat: ha parlat de preocupació i no de desacord. La preocupació és ben legítima, i el desacord és una cosa completament diferent. No estan en desacord amb

aquest Projecte de llei: expressen molt legítimament les seves preocupacions, que, lògicament, l'Administració, i en aquest cas concret el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha d'intentar, doncs, donar-los totes les possibilitats perquè puguin planificar de la millor manera.

Deixi'm dir una cosa: quan es parla d'ingressos, fins avui, hi ha una cosa que potser no es diu massa vegades, i és constatable. Si algú ha tingut més ingressos –i és normal–, han estat els boscos públics, i seguiran tenint-los. En primer lloc –i vostès ho saben–, el 15% de tots els aprofitaments dels boscos públics, per llei, reverteixen en el mateix bosc. Aquest era un tema que l'Ampí va frenar molt, d'entrar, precisament, o de voler fins i tot entrar en aquest Projecte de llei. La tala..., i un tema importantíssim, cada cop més important, les ocupacions, pistes d'esquí, instal·lacions de xarxa, de televisió, etcètera. I una cosa de què parlem moltes vegades, quan parlem els diferents portaveus d'agricultura, ramaderia i pesca: l'Agenda 2000 –la tenim a la vora. L'Agenda 2000 planteja amb claredat –i vostès ho saben– allò de la Xarxa Natura 2000, amb una sèrie d'ajudes importantíssimes per als boscos públics. Precisament per allò a què abans he fet referència –i ara no m'hi estendré–: els valors que poden tenir.

En canvi, quant als boscos privats, l'objectiu molt clar i legítim és la producció. Ho deia abans: han funcionat bé, què cal fer ara? Què fa aquesta Llei? Aprofundeix en quelcom en què sempre ha cregut Convergència i Unió, que és en el model participatiu; és la mateixa societat civil qui, amb l'ajuda i amb les eines que li doni l'Administració, ha de treballar allò que coneix i allò que li preocupa. Per tant, aquesta Llei, el que fa és donar-los més autonomia orgànica, financera, pressupostària, major flexibilitat i més agilitat –que és importantíssima en la seva acció; per tant, molt més resolutius, molt més eficaços–, i donar-los personalitat jurídica pròpia.

No puc acabar sense expressar, lògicament, que nosaltres rebutjarem –la meua dissertació, m'imagino que és ben explícita– les esmenes que vostès han plantejat, perquè hem d'expressar –i ho diem amb contundència i perquè quedi reflectit en el *Diari de Sessions*– que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió se sent satisfet amb aquest Projecte de llei; creu que dona un pas més en la planificació del món forestal, que és un camí més, que cal recórrer-ne molts més, però que, ben segur, ens ajudarà en la millora del món forestal.

I vull tenir –ho faré després en el torn d'esmenes–, també, unes paraules cap al Grup Popular, a l'illustre diputat senyor Fabregat. Perquè és veritat –ho vaig dir al seu moment i ho torno a dir avui en aquesta cambra– que vostès van tenir l'amabilitat, la cortesia –i jo penso que, fins i tot, eficiència política– de retirar una proposició de llei perquè avui –i ho veurem després amb les esmenes–, amb les seves aportacions, sortís un projecte de llei molt més enriquidor, molt més complet, que estic segura que millorarà la gestió.

Quant als avicultors –en veig uns quants dalt de la tribuna–, estic convençuda que estaran contents perquè, d'alguna forma, part de les seves reivindicacions es

8354

poden veure satisfetes. Als polítics ens ha de servir, entre altres coses, per sensibilitzar-nos davant d'un tema de tanta importància com és el món forestal. (*Remor de veus.*)

Deixin-me, per acabar, que els faci només un comentari: en un món com el d'avui, on l'economia de mercat ho marca tot...

El president

Per favor, guardin silenci!

La Sra. Pallé i Torres

...teníem una gran assignatura pendent, i és el que s'anomena –i la gent del món forestal m'entendrà molt bé– la comptabilitat ambiental. Aquest és el repte que tenim: entendre que el bosc no és només fusta, arbres bonics; és, en definitiva, vida per al futur dels nostres fills i dels nostres néts. Això requereix un esforç de conscienciació de la societat i, si m'ho permeten, també un esforç i un repte multidisciplinari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El diputat senyor Ramon Vilalta em demana la paraula. Em dirà per què?

El Sr. Vilalta i Oliva

Per infinites al·lusions, i només...

El president

Mig minut.

El Sr. Vilalta i Oliva

...molt breument, mig minut...

El president

Mig minut, per al·lusions.

El Sr. Vilalta i Oliva

...per dir-li a la senyora Glòria Pallé que, quan es llegeixi la meua intervenció, veurà, contràriament al que semblaria de la seva intervenció, que el Grup Socialista va plantejar davant del Consell Consultiu objeccions a uns articles determinats, al 5 i al 14. I que el Consell Consultiu ha declarat plenament inconstitucional l'article 14. A nosaltres ens hauria agradat que també hi declarés el 5, però –ho he dit abans– en el 5 no van acceptar la nostra argumentació i ens van dir que el que nosaltres oposàvem a l'article 5, que era que l'Agència Forestal fos per a tota la propietat i no només per a la privada, permetia esmenar-se, en qualsevol cas, establint polítiques diverses des de l'Administració, i, per tant, un tractament de diversitat no implicava necessàriament un tractament de desigualtat. Per això rebutjaven el nostre argument. Però, en qualsevol cas, l'article 14, el van declarar totalment inconstitucional.

Per tant, no ens van donar tota la raó, però, tampoc és veritat, com es desprenia de la seva intervenció, que no

ens donessin gens de raó; ens van donar la meitat de la raó. L'hauríem preferit tota, però, en qualsevol cas, en tenim la meitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat de les esmenes a la totalitat, procedirem a la seva votació. Es poden votar conjuntament les tres esmenes a la totalitat que han quedat vives? (*Pausa.*) Doncs, així ho farem.

Iniciarem la votació de les esmenes a la totalitat.

Iniciem la votació.

El resultat ha sigut el refús d'aquestes esmenes per 36 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció.

Ha estat presentat un conjunt d'esmenes tècniques, que han estat distribuïdes als ponents, i, si no s'hi oposen, quedaran incorporades al text de la Llei, quan aquesta, si s'escau, sigui aprovada –les esmenes tècniques–; d'acord? Algun grup vol que es llegeixin aquestes esmenes tècniques? (*Pausa.*) No cal? Moltes gràcies.

Continuem, també, si no hi ha cap oposició, amb les esmenes al Dictamen del Consell Consultiu. Seran defensades juntament amb les del Dictamen de la Comissió. Passem, doncs, ara al debat de la resta de les esmenes. Per ordre de presentació d'esmenes i per un temps límit de deu minuts, té, en primer lloc, la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Em semblaria una certa descortesia cap als diputats que féssim aquí, en el plenari, el debat que no vam fer en ponència i en comissió. Jo he de dir que, en la meua experiència parlamentària –i ja en tinc prou; són onze anys que porto aquí, al Parlament–, no havíem tramitat mai un projecte de llei amb tan poc debat i en tan poc temps. Vam ser tan efectius que la Ponència es va limitar a un tràmit d'entrega d'un document que deia que: de les 214 esmenes, en votarem tantes en contra, en votarem tantes que sí, i n'esperem tantes transaccions, i carril...

Per tant, davant d'aquesta voluntat de diàleg per part del Grup majoritari, per part d'aquesta aposta continuïsta només d'entesa entre els grups conservadors de la cambra i d'aquesta postura, jo diria, pràcticament arrogant del Grup majoritari, perquè té el suport –i no volia res més– del Grup del Partit Popular, jo donaria per defensades totes les esmenes que presentem –en teníem més de trenta–, que intentaven introduir aquells conceptes que he plantejat al principi com a alternativa més progressista, més integral i més vàlida per al conjunt dels boscos de Catalunya, i només faria una referència al que entenc que és el Dictamen del Consell Consultiu, perquè hi ha una diferència entre les esmenes presentades pel Grup convergent i pel Grup Popular, respecte al Partit Socialista, o la 124, concretament –nostra–, que tenim viva, perquè jo entenc que les dues dels grups conservadors no resolen el que posa

el Dictamen del Consell Consultiu com a possible inconstitucionalitat i, en canvi, sí que resol la referència del Grup Socialista que tot tipus de contractes es basaran en el compliment de la Llei, o la nostra, on es donaria per acceptat, també, el mateix criteri, ja que el que plantejem és, purament i simplement, l'eliminació, la supressió d'aquest article, perquè és clar que fer referència que es complirà la Llei és una redundància.

Per tant, només faig això perquè ha sigut sobrevingut després del debat de ponència i de comissió. La resta, com he dit, les dono per defensades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Salvador Morera, i després intervindrà també la diputada senyora Olivares. Es distribueixen el temps. És així?

El Sr. Morera i Tanya

Sí, sí. En tot cas, em sembla que, per la nostra part, no hi haurà gaires problemes. Senzillament, per anunciar que retirem les esmenes del Grup Mixt a aquest apartat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Retirades queden les esmenes del Grup Mixt. A continuació, té la paraula, pel Grup Socialista, per defensar les esmenes del seu Grup, el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, des de l'escó, també, mateix. Efectivament, al Grup Socialista li quedaven vives més de setanta esmenes a les quals caldria sumar la darrera, presentada com a conseqüència, precisament, del Dictamen del Consell Consultiu.

Jo també estalviaré a la cambra la defensa detallada de cada una de les esmenes. Diré, simplement, que són el desplegament d'aquell plantejament genèric que feia abans des de la tribuna. Nosaltres hauríem volgut, no un centre de la propietat forestal continuïsta —com deia la senyora Glòria Pallé—, sinó una veritable Agència Forestal de Catalunya, que contemplés la totalitat de l'espai forestal. Per tant, hauríem estès el seu àmbit de competència i l'hauríem configurat com un punt de trobada de tots els propietaris forestals, dels públics i dels privats —de tots—, i, naturalment, si això hagués estat així, fins i tot hauríem proposat que, per la via de la delegació, el Govern de la Generalitat pogués delegar-li altres competències en matèria de conservació de la natura, de caça i de pesca continental. Era un plantejament més ambiciós, més integral, com deia algú abans.

Sabem que el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular, des d'un bon començament, van expressar la seva voluntat d'«imposar» —entre cometes i en el millor sentit de l'expressió—, democràticament, les seves tesis, les tesis que apostaven per la continuïtat del model que naixia de l'any 88, amb major possibilitat d'actuació

administrativa i econòmica, segurament, vista l'experiència acumulada durant aquests deu anys, però, en qualsevol cas, mantenir el model creat amb la Llei forestal del 88. Jo vull dir-li a la senyora Glòria Pallé —i així acabo— que s'ha perdut quelcom, però, molt important en el camí. En aquella Llei forestal del 88, el Centre de la Propietat Forestal va ser creat per unanimitat d'aquest Parlament, amb el suport de totes les forces polítiques. Aquesta operació menor que es planteja en aquest moment deixa al marge, pràcticament, la meitat de la cambra; va deixar-la-hi, ja, en el procediment del tràmit parlamentari en el si de la Ponència. Jo m'hi he referit abans quan em vaig veure en l'obligació d'adreçar-me al president del Parlament per dir-li que un projecte de llei que tenia 214 esmenes, procedents de tots els grups, no podia substanciar-se amb una simple comunicació per part del Grup de la majoria dient: «No n'acceptem cap de ningú i acceptem totes les del PP; per tant, treball acabat», perquè això és una perversió del joc parlamentari.

Per tant, nosaltres lamentem el procediment utilitzat; vam fer-ho ja i, per tant, s'ha acabat; simplement, deixar-ne constància. Però allò que és més important, que és el consens que acompanyava la Llei del 88, ara es trenca. I jo crec que això no és bo. Quan en els propers mesos sorgeixin els problemes derivats de les insuficiències del plantejament que es fa, ens sentirem molt emparats per la raó moral per a recordar-los que van cometre un error.

Jo crec que no hi ha hagut voluntat de diàleg. Jo crec, senyora Glòria Pallé, que no hi ha hagut voluntat de consens i que aquest, que era el capital més important que acompanyava la Llei forestal, en aquest moment està trencat i està malmès. Nosaltres deixem vives totes les esmenes; per tant, demanem que es votin totes, perquè discrepem, tal com estan les coses, de tots els extrems que contenen les nostres 78 esmenes.

I en el cas concret de l'esmena que deriva del Dictamen del Consell Consultiu, fer-los l'observació que el Consell Consultiu, respecte a l'article 14, fa dos observacions no solament invitant a la supressió de la part final de l'article, quan se citen exclusivament dos criteris, els criteris que haurien d'acompanyar tot procediment de contractació pública, sinó que els fa una segona observació en el sentit que no poden limitar-la només a un tipus de contractes, la necessitat d'atendre el respecte escrupolós de les normes de contractació pública, sinó a tots els contractes que pugui produir el Centre de la Propietat Forestal en el futur, no només els públics, els públics i els privats, perquè és una entitat de caràcter públic.

I, per tant, a nosaltres ens sembla que l'esmena que presenten el Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió no atén la totalitat del mandat del Consell Consultiu. Naturalment, ens sembla una fórmula millor, des del punt de vista de l'abast del plantejament, la nostra esmena. O, fins i tot, ens semblaria millor el plantejament que feia el diputat Víctor Gimeno, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de dir: «Ep!, suprimim l'article, i en la mesura que no mencionem res a l'article ja s'entén que regeix la normativa gene-

8356

ral, la Llei general de contractes de les administracions públiques.»

Per tant, deixem vives totes les nostres esmenes i, en aquest tram que encara resta pendent, demanaríem al Grup de Convergència i Unió i al Grup Popular que revisin la seva esmena a l'article 14. En qualsevol cas, nosaltres mantindríem, també, viva la nostra, en el cas de l'article 14, o, alternativament, votariem la d'Iniciativa per Catalunya en el sentit de suprimir la totalitat de l'article per deixar, doncs, naturalment, la Llei de contractes de les administracions públiques com l'única referència que regeixi tota la contractació del Centre de la Propietat Forestal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Tal com hem dit abans en la defensa de l'esmena a la totalitat d'aquest Projecte de llei, donarem per defensades les esmenes que hem presentat al Dictamen de la Ponència.

Gràcies, senyor president.

El president

Les mantenen per a la votació? *(Pausa.)* Les mantenen?

El Sr. Ausàs i Coll

Les mantenim per a la votació, senyor president.

El president

Pel Grup Popular, per defensar les seves esmenes i –ho suposo– exposar les transaccionals, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. A diferència de la resta de diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, el Grup Popular ocupem la tribuna per defensar les nostres esmenes i per parlar, també, de les transaccionals que hem lliurat a la Mesa i que hem arribat a l'acord amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

D'alguna manera, hem de recordar que hem perdut un any; i que hem perdut un any des del maig de l'any passat, quan el Grup Popular va presentar una proposició de llei per fer una agència de boscos privats a Catalunya. I s'ha fet referència per part de diferents grups al consens. Nosaltres vam demanar consens en aquella Proposició de llei, en una votació, en la votació del maig de l'any 1998, per poder arribar al que avui ja fóra un centre de la propietat forestal molt diferent del que tenim fins ara i a un centre de la propietat forestal amb uns recursos molt diferents dels que tenim fins ara.

I dic que hem perdut un any, i van tindre d'arribar els incendis forestals, va tindre d'haver-hi propostes per part de la Conselleria d'Agricultura i es va tindre de forçar la màquina, per dir-ho d'alguna manera, per part del Grup Parlamentari Popular, un altre cop, presentant una proposició de llei –que hi ha fet referència abans la diputada Glòria Pallé– perquè finalment el Govern entengués que era una necessitat fer una reforma àmplia i crear una vertadera agència de boscos privats a Catalunya.

Les esmenes que nosaltres hem presentat són vint-i-nou esmenes, algunes han estat aprovades en comissió. Dir-li, senyor president, que nosaltres retirem les esmenes número 6 i número 207; que ens queden quatre esmenes, a part de les transaccionals a què faré referència, i que, d'aquestes quatre esmenes, dos, la 88 i la 106, supprimeixen les funcions i el funcionament del Consell d'Administració actual –després hi ha unes modificacions en les esmenes que nosaltres presentem–; que l'esmena número 127 el que fa és crear un òrgan consultiu amb un màxim de vint-i-un membres, que hi parlem, fins i tot, dels membres que també han d'estar en aquest òrgan consultiu, que hi parlem, també, que els municipis i el món municipal estiguin en aquest òrgan consultiu, i que hi parlem, també, de les funcions, importants funcions, de l'òrgan consultiu, entre d'altres –i faré referències, només, a algunes–: emetre ordres i dictàmens a requeriment de president del Centre de la Propietat Forestal, efectuar propostes a l'Administració en ordre a l'articulació de mesures de foment, i un llarg etcètera com a funcions d'aquest òrgan consultiu.

Una altra de les esmenes és l'esmena número 190: que els actuals membres del Centre de la Propietat Forestal passaran a ser membres de ple dret del nou Centre de la Propietat Forestal de manera immediata, sempre que disposin del pla tècnic de gestió i millora forestal en vigència.

Les transaccionals que hem presentat a la Mesa i que hem lliurat a la Mesa són onze transaccionals que, en definitiva, el que fan és traslladar el text alternatiu que havíem presentat, que era la nostra Proposició de llei que havíem presentat, intentant millorar –i creiem que millora– el Projecte de llei presentat pel Govern. Onze transaccionals –i em veig obligat a fer-hi alguna referència–, en primer lloc, sobre les noves finalitats del Centre, amb la qual cosa s'adeqüen les figures d'ordenació i planejament forestal en l'àmbit mínim de gestió, tot reduint la superfície mínima de vint-i-cinc a deu hectàrees.

Una segona transaccional, quan es parla de les funcions del Centre, que és administrar, entre altres, també el fons forestal dels boscos privats de Catalunya. I una de molt important, creiem, quant a aquestes funcions, que és informar i ésser escoltat en relació amb l'aprovació de qualsevol normativa, instrument de planejament i projecte que afecti les superfícies forestals de titularitat privada.

Una nova transacció, sobre la composició del Centre, amb la qual cosa faig una referència al que abans s'havia dit per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Nosaltres proposem que estiguin

integrats dins del Centre de la Propietat Forestal *tots* els propietaris forestals, amb aquesta esmena i, consegüentment, també després en la seva transacció; el que volem distingir són aquells membres de ple dret i els membres naturals; els membres que tinguin un pla tècnic de gestió i millora d'aquells membres que solament tinguin una titularitat, una finca forestal, però que, a la vegada, no hagin fet un pla tècnic de gestió i millora, amb la qual cosa, d'alguna manera, intentem que facin aquests plans tècnics de gestió i millora, que és una eina importantíssima.

Una altra de les esmenes, on els òrgans de Govern els dividim en quatre apartats: el president, el Consell Rector, el director gerent i l'òrgan consultiu.

Una altra de les esmenes, amb què fem referència als deures del Consell Rector, entre d'altres, el projecte de reglament de règim intern, que es convoqui, com a mínim dues vegades l'any, la totalitat –hi insisteixo– dels centres de la propietat forestal, que es faci l'avantprojecte de pressupost d'explotació de capital del Centre, el balanç, la memòria anual i l'admissió també de nous membres.

Fer referència, també, al fet que el president del Centre de la Propietat Forestal, nosaltres proposem que tingui un nivell retributiu assimilat a director general, i el seu nomenament ha de correspondre al Consell Executiu.

Una altra referència, amb una esmena transaccional, sobre el Consell Rector, i aquest crec que és un aspecte important. El Consell Rector, nosaltres proposem que estigui integrat per quinze membres, però d'aquests quinze membres la majoria han de ser..., vuit dels quals, inclòs el president, seran elegits pels membres de ple dret del Centre de la Propietat Forestal. És a dir, aquesta agència de boscos privats de Catalunya ho serà en aquell moment que s'aprovi aquest Projecte de llei amb les esmenes transaccionals; però, d'alguna manera, ho és de forma plena quan no té, l'Administració de la Generalitat, la majoria en els seus membres, en el Consell Rector. Vuit membres d'aquest Consell Rector seran membres de ple dret del Centre de la Propietat Forestal, i la resta, dels diferents departaments de l'Administració de la Generalitat.

Fem també referència a les funcions del mateix Consell Rector. Ja he fet abans referència també al director gerent. Hem presentat l'esmena que creiem que corregeix la problemàtica que ha ficat en evidència el Consell Consultiu; creiem que és suficient l'esmena que nosaltres hem presentat.

I voldria acabar ja, senyor president, fent algunes aportacions de forma molt breu. En primer lloc, nosaltres volem agrair, el Grup Parlamentari Popular vol agrair el treball i la col·laboració que hem tingut amb el Consorci Forestal de Catalunya, amb el mateix Centre de la Propietat Forestal; el treball conjunt que hem fet amb els diferents portaveus i la pressió que, d'alguna manera, ha fet que el Govern, finalment, presentés el Projecte de llei que tant havíem demanat. I dir que el Centre de la Propietat Forestal ha fet un treball bo, però ha fet un treball, dient-ho clarament, com aquell qui diu «sense un duro», o amb molts pocs diners, o amb molts pocs

recursos; i que aquest Projecte de llei, una vegada aprovat, una vegada millorat, el que ha de fer és que hi hagi els recursos suficients, els recursos a què s'ha compromès el Govern de la Generalitat en el futur per a aquest Centre de la Propietat Forestal.

Solament, última referència al món públic, al món dels boscos, al món públic. El Govern de la Generalitat té l'obligació –i aquesta és una reclamació del món forestal, que està dins del món municipal– d'ajudar, té l'obligació de ficar els mecanismes perquè no estigui desatès el bosc en aquells municipis, sobretot, de muntanya. Però també el Govern de la Generalitat ha de recordar molt bé una resolució d'aquest Parlament que parla i diu: «No als peatges aquells de les cinc-centes pessetes per accedir als boscos municipals de Catalunya.»

I, finalment, esperem que... Algun dels que ara són membres de la coalició de Convergència i Unió, algun destacat membre, fa pocs mesos deia que a Catalunya no hi ha hagut, o ha mancat, una vertadera política forestal. Esperem que, després del debat d'incendis, de les resolucions que es van complint, de les propostes que han anat fent els grups parlamentaris –i també el Grup Parlamentari Popular– i després de l'aprovació, avui, d'aquest Projecte de llei, puguin dir, ja, alguns dels socis de govern, i dins de la coalició de Convergència i Unió, i concretament d'Unió Democràtica, que el Govern, degut a la influència que li ha fet el Grup Parlamentari Popular, podrà tindre una nova..., més que una *nova*, ja podrà tenir política forestal.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, per defensar l'esmena al Consell Consultiu i pronunciar-se sobre les esmenes transaccionals, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré la meua intervenció com l'ha acabat, pràcticament, el senyor Fabregat, amb el capítol d'agraïments. Agraïment a la gent del Consorci Forestal i a la gent del Centre de la Propietat Forestal, per les converses, per l'amabilitat i pel tracte que hi hem tingut, que ens ha permès, a alguns de nosaltres, conèixer-los; agraïment, també, al lletrat, perquè –ho han dit alguns– el procediment, que penso que vaig explicitar per què l'havíem fet d'aquella manera, doncs, va provocar que el lletrat hagués de fer un sobreesforç, i, per tant, jo voldria agrair, també, l'amabilitat i la diligència del senyor Francesc Pau.

Té la fama que en sap molt i és un home que m'ha ajudat: el senyor Raimon Escudé. Jo, és el primer Projecte de llei que he portat, i suposo que tenia moltíssimes llacunes; sense el seu assessorament, segur que no me n'hauria sortit. I, a més a més, l'he trobat sempre amb moltíssima disponibilitat. I, personalment, també li ho volia agrair.

8358

A la Conselleria, no cal dir-ho, a l'il·lustre conseller, a la cap de Gabinet, al director general i a la senyora Dolors Vergés, per l'amabilitat, per la comprensió i per l'ajut que m'han donat.

Al Partit Popular, ho he fet abans, hi he fet referència –en Josep Maria parla, però és igual: sap que ho he dit abans i ho reitero, no?–, per la gentilesa que van tenir en la retirada de la Proposició de Llei i perquè, a més a més, amb les transaccions, penso que ha sortit un projecte de Llei molt millor.

A la resta de grups, també, perquè penso que el tarannà, entre tots, malgrat les divergències, ha sigut bo. I voldria tindre una referència al senyor Gimeno, perquè la veritat és que, malgrat que hem divergit –i que vostè ho ha explicat, i en la defensa de la seva esmena a la totalitat, doncs, ha quedat palès–, jo penso que, personalment –i vostè ho sap–, jo sempre li estaré agraïda, políticament i personalment, per determinades converses i tractes que vam tenir, que vostè em va ajudar en el procediment d'aquest Projecte de Llei.

No comparteixo –i per això no votarem algunes de les esmenes que han presentat els diferents grups– l'argumentació que ha fet en la defensa d'esmenes, i que m'ha alludit diversos cops, el senyor Vilalta. Ho he explicat, en profunditat, en la meua argumentació de rebuig de les esmenes a la totalitat. Per tant, tan sols reiteraré, molt esquemàticament, el que he dit. Vostè ha alludit –i jo li ho respecto– que, certament, s'ha trencat el consens. Però jo reitero: el consens de la Llei forestal de l'any 88 va ser, bàsicament, per una llei que si tenia alguna cosa d'innovadora és que apostava per la dualitat en contraposició al que havia estat fins llavors el model d'unitat, tipus Icona.

Per tant, jo penso que nosaltres no hem canviat. Fins i tot quan jo he utilitzat el mot «continuista»..., quan algú diu «continuista», sembla que li faci cosa, dir-ho, no?, perquè queda com conservador; doncs jo ho he dit amb tota la intencionalitat, perquè continuar una cosa que funciona –i que tots hem reconegut que el Centre ha funcionat– no és cap cosa dolenta, ans al contrari, significa que, amb aquesta Llei, hem aprofundit en aquells aspectes que durant deu anys hem vist que mancaven i que val la pena donar-los més eines i més instruments. Per això he fet referència al fet que era una llei instrumental perquè puguin continuar fent una tasca en millors condicions i, segur, amb millors resultats. Per tant, continuar quelcom que funciona i dotar-lo d'aquells mecanismes i d'aquelles eines que li mancaven no em sembla una cosa dolenta, ans al contrari, em sembla una cosa realment bona.

Les transaccions que hem fet amb el Partit Popular –ho he dit abans– estic convençuda que ajudaran a clarificar, a concretar les finalitats, els objectius i, per tant, en definitiva, a millorar la Llei.

I, lògicament, també, nosaltres defensem l'única esmena viva que tenim, que és la que fa referència al Dictamen del Consell Consultiu, i que no explicitaré perquè ho he fet al llarg de la meua intervenció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Abans de passar a les votacions, el secretari primer de la Mesa procedirà a donar lectura a les esmenes transaccionades entre el Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La primera esmena transaccional és a l'esmena número 14, del Grup Popular; consisteix en l'addició de noves lletres entre les lletres *d* i *e* de l'article 2. I diria així: «Les finalitats del Centre de la Propietat Forestal són: e) Integrar en un sol organisme, dotat d'autonomia organitzativa, econòmica i financera, les diferents competències amb incidència sobre els boscos privats, tot unificant i racionalitzant l'acció administrativa, d'ordenació i control sobre els mateixos, en base al principi d'unitat de gestió o de gestió integrada. f) Dotar els silvicultors d'un organisme que els permeti participar en el disseny de polítiques forestals, alhora que hi possibiliti la representació de tots els sectors i entitats cíviques i socials que tenen interessos en el món forestal. g) Potenciar la integració en el Centre de la Propietat Forestal dels propietaris forestals de finques d'una superfície mínima de deu hectàrees o a les agrupacions de finques d'igual superfície. h) Adequar les figures d'ordenació i planejament forestal a l'àmbit mínim de gestió, tot reduint la superfície mínima a ordenar de vint-i-cinc a deu hectàrees, en ésser aquest un àmbit que permet també la viabilitat tècnica i econòmica dels plans tècnics. i) Dotar de mecanismes de finançament, pressupost, patrimoni i recursos propis, la gestió dels boscos privats, tot incentivant i fomentant el compliment dels principis inspiradors de la legislació forestal de Catalunya.»

La segona transacció consisteix en l'addició de noves lletres entre les lletres *d* i *k* de l'article 3, i correspon a l'esmena 29, del Grup Popular, i diria així: k) Administrar el fons forestal dels boscos privats de Catalunya. l) Informar i ésser escoltat en relació amb l'aprovació de qualsevol normativa i instrument de planejament i projecte que afecti les superfícies forestals de titularitat privada.»

La tercera transacció afecta l'esmena 51, del Grup Popular, i consistiria a modificar el text de l'article 4 en el següent sentit:

«1. Integraran el Centre de la Propietat Forestal els titulars de terrenys forestals de propietat privada que ho desitgin, ja siguin persones físiques o jurídiques. També en formen part els representants dels departaments de la Generalitat afectats.

«2. Els membres del Centre de la Propietat Forestal seran de dos tipus: els membres de ple dret i els membres naturals.

«a) Per ésser membre de ple dret, a més de gaudir del requisit establert al punt primer, caldrà tenir aprovat i vigent un projecte d'ordenació o un pla tècnic de gestió i millora forestal.

»b) Per ésser membre natural del Centre de la Propietat Forestal n'hi haurà prou d'ésser titular d'una finca de naturalesa forestal.»

I «3. Per a la determinació i la identificació dels membres naturals, caldrà la confecció d'un cens de titulars de finques forestals privades per part dels responsables del Centre de la Propietat Forestal.»

La quarta esmena transaccional afecta l'esmena 56, del Grup Popular, consistent en la modificació de l'article 5 en el següent sentit:

«1. Els òrgans de govern i administració del Centre de la Propietat Forestal són: a) President; b) Consell Rector; c) Director gerent, i d) Òrgan consultiu.

»2. El règim de sessions i funcionament d'aquests òrgans l'establirà el reglament de règim interior del Centre de la Propietat Forestal.»

La següent transacció afecta l'esmena número 66, també del Grup Popular, i diria així: «Deure d'informar... 1. El Consell Rector té el deure de convocar dues vegades l'any la totalitat dels membres del Centre de la Propietat Forestal a què fa referència l'article 4 de la Llei per tal d'informar-los d'aquelles qüestions que afecten els seus interessos i gestió del Centre, i, concretament, dels següents aspectes: a) El projecte de reglament de règim intern; b) L'avantprojecte de pressupost d'exploatació i de capital del Centre; c) El balanç i la memòria anual; d) Els plans tècnics de gestió i millora forestal, i dels projectes d'ordenació aprovats; e) L'admissió de nous membres.»

La següent transacció afecta l'esmena número 98, del Grup Popular, i consisteix en la modificació de l'article 9 de la forma següent:

«1. El president del Centre de la Propietat Forestal ho serà també del Consell Rector i serà designat per aquest, recaient el seu nomenament en el cap de la llista més votada que hagi concorregut a les eleccions al Consell Rector del Centre de la Propietat Forestal.

»2. El president del Centre de la Propietat Forestal tindrà nivell retributiu assimilat al de director general, i el seu nomenament correspon al Consell Executiu.

»3. Són funcions del president les següents: a) Exercir la representació del Centre de la Propietat Forestal davant els òrgans administratius i jurisdiccionals; b) La presidència i la direcció dels debats de l'assemblea del Consell Rector i de l'òrgan consultiu; c) Convocar les sessions de l'assemblea i Consell Rector, i presidir-les amb vot de qualitat; e) Qualsevol altra atribució que li sigui encomanada o delegada per part dels òrgans de govern del Centre de la Propietat Forestal, o que no estigui expressament reservada a cap altre òrgan.»

I «4. El president pot delegar expressament les seves funcions en qualsevol dels òrgans de govern.»

Esmena transaccional a l'esmena número 102; addició d'un nou article entre els articles 9 i 10: «El Consell Rector. El Consell Rector és l'òrgan de direcció i control de l'activitat del Centre de la Propietat Forestal.

»1. El Consell Rector estarà integrat per quinze membres, vuit dels quals –inclòs el president– seran elegits

pels membres de ple dret del Centre de la Propietat Forestal, d'entre els seus membres, i els altres set ho seran en representació dels diferents departaments de l'Administració de la Generalitat amb competències afectades en matèria de boscos.

»2. Els membres del Consell Rector seran nomenats pel conseller del Departament a què resti adscrit el Centre de la Propietat Forestal, i dels departaments de la Generalitat als quals representin respectivament.

»3. El mandat dels membres del Consell Rector serà retribuit, i per temps de sis anys, amb un màxim de dos mandats.

»4. Corresponen al Consell Rector les funcions següents: a) La direcció i l'administració ordinària del Centre de la Propietat Forestal, tot complint les decisions preses per l'assemblea; b) Elaborar la proposta d'assignació pressupostària; c) Elaborar la memòria anual d'activitats i sotmetre-la a l'assemblea; d) Organitzar els serveis tècnics que permetin, al Centre de la Propietat Forestal, desplegar les seves funcions i exercir la supervisió i l'aprovació de les seves tasques, i donar-ne compte a l'assemblea, segons allò que disposi el reglament de règim intern; f) Acordar l'admissió de nous membres; g) Aprovar els plans tècnics de gestió i millora forestal, i els projectes d'ordenació, i donar-ne compte a l'assemblea; h) Adoptar els acords corresponents en relació amb la personació i la compareixença davant d'organismes públics i privats; i) Totes aquelles altres funcions que, per al millor funcionament del Centre de la Propietat Forestal, pugui determinar el reglament de règim interior, en el marc d'allò que disposa la present Llei, o aquelles altres no atribuïdes expressament a cap altre òrgan.»

I «5. El règim de sessions i acords del Consell Rector l'establirà el reglament de règim interior del Centre de la Propietat Forestal.»

La següent esmena transaccional és en relació amb l'esmena número 105, del mateix Grup Popular, i consisteix en la modificació de l'article 10 de la forma següent:

«1. El director gerent del Centre de la Propietat Forestal serà nomenat i separat pel conseller del departament a què resti adscrit el Centre de la Propietat Forestal, a proposta del Consell Rector, haurà d'ésser un funcionari públic de la Generalitat de Catalunya i tindrà assimilació orgànica a director general.

»2. El director gerent tindrà assignades les funcions pròpies de la gestió tècnica del Centre de la Propietat Forestal, i també la direcció superior del seu personal, actuant com a secretari, amb veu però sense vot, a les reunions de tots els òrgans de govern del Centre de la Propietat Forestal.»

L'antepenúltima esmena transaccional afecta l'esmena 117, del Grup Popular, i consisteix a addicionar un nou article entre els actuals articles 11 i 12, i que diria així: «El sistema electoral pel qual seran escollits els membres del Consell Rector s'establirà mitjançant les disposicions que es fixin en el reglament de règim intern, d'acord amb allò que estableix la Llei 13/1989, de 14

8360

de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.»

L'esmena següent afecta l'esmena número 133, del Grup Popular, i consisteix en la modificació de noves lletres al punt 1 de l'article 15, consistent a dir: «El patrimoni i el finançament del Centre de la Propietat Forestal són constituïts per: a) Rendiments de les seves publicacions i els ingressos procedents d'altres activitats que desenvolupi el Centre de la Propietat Forestal i siguin retribuïbles; b) Qualsevol altre ingrés compatible amb la naturalesa i la finalitat del Centre de la Propietat Forestal, i c) Els altres béns que li siguin atribuïts.»

I la darrera esmena consisteix a transaccionar-la amb l'esmena 161, del Grup Popular, consistent en la modificació del punt 1 de l'article 20, en el següent sentit: comença amb punts suspensius el text inicial, i aleshores diria «són susceptibles de recurs ordinari davant del conseller del Departament al qual resti adscrit el Centre de la Propietat Forestal en la forma i els terminis que estableix la legislació administrativa».

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em demana la paraula el senyor Guillot. Per què me la demana?

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, per l'article 103.2, en el sentit que nosaltres no creiem convenient que es faci una nova llei o quasi una nova llei a partir d'una transacció. Això furta el debat parlamentari i el bon treball dels grups, i nosaltres ens oposem a aquesta tramitació.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Clotas, em demana la paraula? Pel mateix article invocat pel senyor Guillot?

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president. Per insistir també, en nom del Grup Socialista, que ens oposem a la tramitació d'aquesta transaccional, perquè, efectivament, és canviar radicalment aquesta Llei, i, lògicament, això podria comportar que el Grup Socialista tornés a pensar-se de nou a presentar aquesta nova llei a dictamen del Consell Consultiu.

El president

El senyor Bargalló em demana també la paraula...

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, en el mateix sentit que s'han expressat els portaveus anteriors, creiem que s'està utilitzant de manera fraudulenta el que el Reglament permet fer a través de les transaccions, però no en el sentit que les transaccions són habituals en aquesta cambra.

El president

El dret dels grups a oposar-se a aquestes transaccionals és absolutament lícit i parlamentari. A partir d'aquí, aquesta Presidència no pot fer altra cosa que posar a votació les esmenes dels grups, i també les transaccionals.

En tot cas, algun altre diputat em demana la paraula? *(Pausa.)* Senyor Curto...

El Sr. Curto i Casadó

Sí, senyor president. És per, a la vista de les peticions que s'han formulat, saber quin és lo límit de les transaccionals, fins on podem arribar, quantes línies i quants paràgrafs. Si algú em pot explicar quin és lo límit, perquè llavors l'utilitzarem.

El president

Molt bé. La Presidència ja acaba de manifestar la posició que té, en la licitud de l'oposició que acaben de formular els grups, i no em queda altra cosa més a fer, procedimentalment, que posar a votació les esmenes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Iniciem, per tant, les votacions. Procedirem, en primer lloc, a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquests esmenes han sigut refusades per 41 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Les esmenes al Grup Mixt han sigut retirades. Passarem, per tant, a votar les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 40 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passarem a continuació a la votació de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 42 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament les quatre esmenes vives del Grup Popular.

Iniciem la votació de les quatre esmenes vives del Grup Popular.

Iniciem la votació.

El vicepresident primer

No, ho són totes, vives, senyor president.

El president

No, n'hi ha dues de retirades, i quatre de vives. *(Remor de veus.)*

El secretari primer

N'hi ha moltes més. Hi ha les transaccionades que no...

El president

No, les transaccionals, les votarem seguidament...

El secretari primer

No, és que no es poden votar, les transaccionals...

(Pausa.)

El president

D'acord amb el Reglament, les esmenes transaccionals no poden ser votades; no poden ser votades d'acord amb el Reglament de la cambra. Per tant, el Grup Popular manté totes les esmenes, tal com les tenia abans de la transacció, perquè sí que poden ser votades les esmenes que tenia presentades el Grup Popular, sense les transaccions. (*Remor de veus i pausa.*)

Em permeten un moment... Un moment, a veure si ens aclaram, a veure si ens aclaram. Suspenc la sessió per cinc minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i deu minuts i es reprèn a les dotze i dotze minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Em demana la paraula el portaveu del Grup de Convergència i Unió, senyor Camp, i la té.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Per demanar a la Presidència que, ateses les circumstàncies que s'han produït en la votació d'aquest Projecte de Llei en aquest punt concret, la Presidència sotmeti a la consideració de la cambra la continuïtat de la discussió que estem tenint en aquests moments, amb posterioritat, concretament després de les preguntes del president que es faran aquesta tarda, les preguntes al Govern, i que aquest plantejament sigui sotmès a la consideració de la cambra, en fi, per a la seva valoració.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Jo vull fer constar als senyors diputats que una situació com amb la que ens trobem avui és inèdita en aquest Parlament (*remor de veus*), o almenys a mi m'ha sigut venut així. En tot cas, a la meva memòria no la recullo, i, per altra banda –per altra banda–, al Reglament no hi ha una previsió concreta de com resoldre aquesta situació. Amb el benentès que sempre he cregut que el Ple és el que és plenament sobirà sobre el seu ordre del dia, una proposta com la que acaba de ser formulada, com a president, penso que tinc l'obligació de sotmetre-la a la votació del Ple. Per tant, per entendre exactament els termes de la votació que em demana el Grup de Convergència i Unió, fóra la suspensió d'aquest punt de l'ordre del dia que estem debatent fins a començar la seva tramitació

de nou, un cop acabades les preguntes al president de la Generalitat i als consellers.

Senyor Clotas, em demana la paraula, suposo, per oposar-se a aquesta interpretació de mal menor...

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, perquè em sembla justificat que, més enllà de formular el vot que el Grup Socialista formularà –i, en el cas que el senyor president posi això a votació, ja anticipo que serà un vot en contra–, em sembla més educat donar l'argument del perquè, i és perquè el que s'està proposant és la suspensió d'un procediment que està en ple debat i votació –ja en plena votació–, per les dificultats que un grup té amb relació al seu posicionament en aquestes votacions, però, òbviament, això de cap manera pot vincular el procediment de la cambra ni el comportament de tots els altres grups, atès que és un procediment totalment regular i ordinari. Estem en un procés de votació, hem votat ja quatre esmenes, queden unes esmenes per votar; és l'únic acte que cal realitzar.

Com que em semblava necessari no solament manifestar amb el nostre vot l'oposició, sinó explicar-la, m'he permès donar aquesta explicació.

El president

Moltes gràcies.

El senyor Guillot em demana la paraula; deu ser pel mateix argument o...

El Sr. Guillot i Miravet

No, en primer lloc, senyor president, per recordar-li que cal que vostè anunciï els resultats de la darrera votació, i en segon lloc, també, per recolzar la proposta del senyor Higin Clotas, i crec que el desconcert del Grup de la majoria ens està portant ara a uns inconvenients bastant complicats per a tots.

Gràcies, senyor president.

El president

El Grup d'Esquerra Republicana també em demana la paraula, i la té.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. En el mateix sentit que els diputats que m'han precedit, amb la consideració que el nostre Grup creu que el màxim exponent de la nostra condició de diputats és en el moment de l'exercici del vot, que l'exercici del vot ja era iniciat, i que la suspensió de l'exercici del vot, que és el nostre màxim dret com a diputats, creiem que no pot dur-se a terme, que és irregular i que, a més a més, aquesta irregularitat..., que el vot de la Llei ja era iniciat i no hi ha cap motiu perquè s'aturi. Creiem que la petició del Grup de Convergència i Unió, a més, persegueix un motiu; un motiu que no té res a veure amb el procediment ni té res a veure amb el punt del debat. Si un grup parlamentari té una variació de posició, aquesta variació de posició no pot deturar un procediment que ja estava en exercici.

El president

Senyors diputats, jo no vull entrar en diàleg, la Presidència, amb els seus arguments... Jo haig d'assumir la meua responsabilitat, i en aquest moment, possiblement, a vegades el mal menor és millor que els mals pitjors. Penso que la petició de suspensió, de la qual no tenim precedents –és cert–, l'haig de sotmetre al parer del Ple de la cambra, i és el que faré, sotmetre a votació si la continuïtat d'aquest debat es reprèn després de les preguntes al president i als consellers, com ha sigut demanat. *(El Sr. Clotas i Cierco demana per parlar.)* Senyor Clotas...

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, amb tot respecte, sí que crec –com deia el senyor Guillot– que s'hauria d'anunciar el resultat de la darrera votació, i a mi em fa l'efecte que, encara que sigui per majories i minories, la suspensió d'un ple enmig d'una votació vulnera i altera els drets dels diputats i dels grups parlamentaris, en el que –com deia el senyor Bargalló– és un dret elemental de la funció de diputat.

El president

Em permeten un moment? Lletrat, el resultat de l'última votació, si me'l pot donar... El demanen..., que era de quatre esmenes vives del Grup Popular. *(Remor de veus.)*

Senyor Guillot, per què em demana la paraula?

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, si em permet, com que no hi ha precedents i com que aquesta és una qüestió, per nosaltres, delicada, que enmig d'una votació surti una proposta d'aquest tipus, demanaríem a la Mesa una resolució motivada que, a partir d'aquí permeti, en el futur, veure com administrem aquestes qüestions.

Gràcies, senyor president.

(Pausa.)

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts d'una del migdia i deu minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Fa un moment se m'ha demanat, abans de la interrupció, que digués el resultat de l'última votació feta per aquest Ple, que era de quatre esmenes del Grup Popular; amb quòrum –hi havia setanta-set diputats presents–, aquest resultat ha sigut el següent: a favor, 12; abstencions, 43; en contra, 1 vot, i 21 diputats que no han votat.

Procedirem ara a votar la resta de les esmenes del Grup Popular, que són la 14, la 29, la 51, la 56, la 66, la 98, la 102, la 105, la 117, la 133 i la 161. El senyor Fabregat em demana la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, gràcies, senyor president. De les esmenes a què ara ha fet referència, de què ha fet lectura, per anunciar-li la retirada de dues de les esmenes, l'esmena número 66, i l'esmena número 161, i després, per retirar part d'algunes esmenes que ara li'n faré referència: de l'esmena número 29, retirariem les lletres *m* i *n*...

El president

Lletra *m* i *n*.

El Sr. Fabregat i Vidal

...de l'esmena número 51, de l'esmena 56 i de l'esmena 105, retirariem el primer punt de cadascuna d'aquestes esmenes; de l'esmena número 102, retirariem el segon i quart punts, i de l'esmena número 117, retirariem del text «en representació de l'assemblea».

Gràcies.

El president

Per tant, i llevat que hi hagi petició de votacions separades, votariem les esmenes 14, 29, 51, 56, 98, 102, 105, 117 i 133, amb les excepcions següents: de l'esmena 29 quedarien suprimides les lletres *m* i *n*; de les esmenes 51, 56 i 105, el primer punt; de l'esmena 102, el segon i quart punts, i de l'esmena 117, l'expressió «en representació de l'assemblea».

Podem votar conjuntament aquestes esmenes? *(Pausa.)* Si és així, procedim a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 63 vots a favor, 1 en contra i 43 abstencions.

Falta... *(El Sr. Guillot i Miravet demana per parlar.)* Senyor Guillot...

El Sr. Guillot i Miravet

Per expressar la protesta del meu Grup Parlamentari que, és clar, una cosa és suspendre el Ple per veure què passa amb totes aquestes qüestions... Si la suspensió era per seguir negociant el Partit Popular i Convergència i Unió, ho haurien pogut fer abans, i ens hauríem estalviat tot aquest aldarull.

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies.

A continuació, passarem a votació... Senyor Clotas, em demana la paraula?

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president. He esperat, justament –igual que el senyor Guillot–, que acabéssim aquesta votació, per no interrompre-la, per felicitar-nos que s'hagi imposat el sentit institucional, i que no s'hagi intentat una barbaritat –des del nostre punt de vista– com la interrup-

ció d'un ple enmig de la votació, perquè és una barbaritat institucional.

I, al mateix temps, això ha donat peu perquè conegués fins a quin punt arriba la capacitat transaccional entre el Grup del PP i el Grup de Convergència i Unió, que, en no aprovar-se les esmenes transaccionals, arriben a l'acord de retirar esmenes en benefici dels dos.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a votar l'esmena al Dictamen del Consell Consultiu, presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Iniciem la votació d'aquesta esmena.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 67 vots a favor, 37 en contra i 2 abstencions.

I a continuació passarem a votar la resta del Dictamen, en tot allò que no hagi estat modificat per les incorporacions d'esmenes, per les esmenes ja aprovades i votades.

Iniciem la votació de la resta del Dictamen.

Aquesta resta del Dictamen ha sigut aprovada, i, per tant, la Llei de política forestal ha quedat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

Algun grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*)

Passaríem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia. (*Pausa.*)

Declaració institucional sobre la sentència de mort contra Abdullah Ocalan

Abans d'iniciar el debat del punt segon de l'ordre del dia, el secretari primer donarà lectura de la declaració que per acord, ahir, de la Junta de Portaveus, i amb la conformitat dels portaveus..., una declaració institucional sobre la condemna a pena de mort del dirigent kurd.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Declaració institucional sobre la sentència de mort contra Abdullah Ocalan:

«El Parlament de Catalunya, en conèixer la sentència que condemna a mort el líder kurd Abdullah Ocalan, reitera la seva posició favorable a l'abolició immediata i incondicional de la pena de mort arreu del món i la seva condemna de totes les formes de terrorisme.

»En conseqüència, el Parlament de Catalunya s'adhereix a la petició, formulada a Turquia per la Unió Europea i per diverses organitzacions internacionals de defensa dels drets humans, de no executar la pena capital dictada contra Abdullah Ocalan, en congruència amb la pertinença de l'Estat turc al Consell d'Europa.

»A la vegada, el Parlament de Catalunya reitera també la seva solidaritat amb el poble kurd, amb l'esperança

que aconseguixi el reconeixement de la seva personalitat en un context de pau, respecte i llibertat.

»Palau del Parlament, 30 de juny de 1999.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Projecte de llei de modificació de l'article 8 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat

El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Projecte de llei de modificació de l'article 8 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat. (*Pausa.*) Perdó, haurem de fer una votació gairebé de manera immediata. Prego a les senyores i els senyors diputats que, en principi, no abandonin l'hemicicle.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 118 del Reglament, a iniciativa de la Junta de Portaveus, es sotmet al Ple de la cambra la tramitació d'aquest Projecte de llei pel procediment de lectura única. Per tant, hem de passar a votació del Ple aquesta decisió de tramitar aquest Projecte de llei per lectura única.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La tramitació pel procediment de lectura única ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Per tant, si el conseller vol presentar el Projecte de llei... No es vol presentar el Projecte de llei. D'acord amb l'article 118.2, passarem al debat i votació del text del Projecte de llei.

Tenen la paraula els grups parlamentaris. (*Pausa.*) Cap grup parlamentari vol usar la paraula? En aquest cas, procedirem a la votació de la modificació. Primer hi ha una esmena tècnica, de la qual donarà lectura el secretari primer de la Mesa.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «Esmena tècnica que presenten els grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb el que estableix l'article 103.2 del Reglament del Parlament de Catalunya» –signen tots sis grups parlamentaris. «Esmena tècnica de supressió del paràgraf cinquè de l'exposició de motius del Projecte de llei de modificació de l'article 8 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat. Motivació: congruència amb la matèria objecte de la Llei.»

El president

Assumida aquesta esmena tècnica, passarem a la votació del Projecte de llei. Demano a les senyores diputades i diputats que es preparin per a la votació.

8364

Iniciem la votació.

La Llei ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Projecte de llei de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya

Passem al Projecte de llei de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya.

També aquesta Llei ha sigut presentada d'acord amb la norma supletòria de l'article 118 del Reglament. A iniciativa de la Junta de Portaveus, es sotmet al Ple de la cambra la tramitació d'aquest Projecte de llei pel procediment també de lectura única.

Per tant, passem, en primer lloc, a sotmetre a votació del Ple si la tramitació per a lectura única és aprovada.

Iniciem la votació.

La tramitació pel procediment de lectura única ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Si el conseller vol fer ús de la paraula per presentar el Projecte de llei, la té d'acord amb l'article 118 del Reglament. *(Pausa.)* Té la paraula el conseller senyor Pomés, sense límit de temps.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una breu presentació —estiguin tranquils, molt breu— sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 5/94, de bombers. Es tracta, com hauran pogut comprovar, d'una modificació molt, molt puntual, la qual cosa ha permès seguir aquest tràmit de lectura única davant del Ple.

Com a causa immediata d'aquesta modificació legal, s'han de cercar els acords assolits en la mesa sectorial i els sindicats de bombers, quant a la requalificació professional dels bombers de la Generalitat, un acord assolit el mes de maig de l'any passat. Per altra banda, tots vostès recordaran que també va ser instat i requerit per aquesta mateixa cambra, el 26 de febrer de l'any 98, mitjançant la Moció 87/V. Aquesta seria, doncs, la seva causa directa o immediata: el compliment dels acords assolits amb els representants sindicals del Cos de Bombers.

Però, deixin-me dir-los que darrere aquest Projecte de llei i dels mateixos acords hi ha una altra causa, potser més remota en el temps però molt més conceptual i cabdal quant a la seva justificació. Els parlo de la nova configuració de la protecció civil a Catalunya, concretada en la Llei 4/97, i aprovada per aquest Parlament el 20 de maig de 1997. Més enllà del canvi estructural que

va suposar aquesta Llei, quant a la fusió entre l'antiga Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya i l'extingida Gerència de Protecció Civil en una única Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, la Llei configurava —i aquí seria el moll de l'os— un sistema de resposta única davant les emergències, construït sobre un únic eix vertebrador: el Cos de Bombers de la Generalitat, que es configurava així com el pal de paller de tots els grups operatius en cas d'emergència. És aquest nou àmbit d'actuació del Cos de Bombers de la Generalitat, com a braç operatiu de la protecció civil de Catalunya, més ampli i aglutinador, el que planteja noves exigències de formació i capacitació dels seus membres i, a la vegada, comporta la requalificació professional del seu personal.

Deixin-me recordar que, per exemple, els accidents de trànsit són la primera causa de mortalitat en persones menors de quaranta-quatre anys, i la primera quant al que es denominaria «anys de vida perduts». Això motiva que hi hagi un nombre important d'increment d'actuacions del Cos de Bombers en els accidents de trànsit i la conveniència, per tant, d'introduir millores en el Servei d'Emergències Operatives, per tal de reduir al màxim el cost social que aquesta xacra representa.

És davant d'aquesta realitat que el Govern, atenent els estudis realitzats, que indiquen que la reducció de l'interval de temps entre l'accident i l'atenció sanitària immediata rebuda redueix fins a un 10% aquests danys, i atenent també la importància que té el trasllat de l'acidentat per a l'evolució de les lesions produïdes, va plantejar la necessitat de formar els agents que actuen en una primera instància en cas d'accident de trànsit, és a dir, els bombers, amb coneixements sanitaris i de trasllat de ferits, que han de contribuir, sens dubte, a millorar qualitativament l'atenció rebuda i, sobretot, la possible reversibilitat de les lesions ocasionades.

A aquest objectiu respon el curs de formació Emersa, obert a tot el Cos de Bombers de la Generalitat. Es tracta d'un curs impartit per l'Escola de Bombers i Seguretat Civil, de nogensmenys dues-centes hores lectives sobre transport sanitari i atenció sanitària immediata.

En definitiva, el nou paper dels bombers en l'àmbit de la protecció civil i les noves funcions a desenvolupar donen lloc a un necessari increment de coneixements, i també de responsabilitats, que fa necessària la seva requalificació professional. I això és el que va quallar en l'acord de la mesa sectorial del personal de l'Administració del 19 de maig de 1998.

Per tant, el Projecte que avui els presento suposa la modificació conseqüent de les disposicions legals que contenen les funcions i les formes d'accés a les diferents escales i categories del Cos de Bombers, redefinint la seva carrera professional i incloent també aquesta nova àrea funcional abans esmentada.

Per tot això els demano el seu suport i l'aprovació definitiva.

Moltes gràcies.

Punt 5

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Pels grups parlamentaris, en primer lloc el Grup Mixt. El diputat senyor Salvador Morera, des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Simplement, per anunciar el nostre vot favorable. Entenem que aquesta és una proposta que té un contingut més tècnic que pròpiament polític o programàtic, i com que entenem que ha estat, a més a més, endegada amb el consens –que era de desitjar– a nivell intern de la Conselleria, nosaltres entenem que és positiu, i, per tant, el nostre vot, com ja he anunciat, serà positiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. El mateix, per anunciar el nostre vot favorable.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot a favor del nostre Grup.

El president

Pel Grup Socialista, el diputat senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

President, simplement per anunciar també el nostre vot a favor.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. En el mateix sentit que els diputats que m'han precedit, anunciar el vot favorable i, a més, dir que, després de cinc anys d'haver aprovat aquest Parlament la Llei d'extinció d'incendis, és lògic

que es facin les adequacions que el senyor conseller ha anunciat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat –ben breu, per cert–, iniciarem la votació d'aquest Projecte. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquest Projecte de llei ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Modificació de l'ordre del dia

Abans d'iniciar les proposicions de llei, demano al secretari primer que doni lectura a la següent modificació de l'ordre del dia, del dia de demà.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president.

«Atès que la desena part dels membres del Parlament, tots ells del Grup Parlamentari Popular, han sol·licitat dictamen al Consell Consultiu en relació amb el Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes, procedent de la iniciativa legislativa popular, i de conformitat amb la norma supletòria de l'article 62.4 del Reglament, del 20 d'octubre de 1981, *Bulletí Oficial del Parlament* 48/I, pàgina 1613, es va avinent que la tramitació d'aquest Dictamen s'exclou de l'ordre del dia de la present sessió.

»Així mateix, de conformitat amb l'article 62.4 del Reglament, i acollint la sol·licitud de tots els grups parlamentaris expressada en la reunió de la Junta de Portaveus tinguda el dia d'ahir, i per tal que les dues iniciatives legislatives relatives a l'esport es tramitin en una mateixa sessió plenària, que, en principi, si els tràmits reglamentaris ho permeten, es tindrà el propinent mes de juliol, es proposa de suprimir de l'ordre del dia el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport.»

El president

Moltes gràcies. Es demana l'assentiment de la cambra per a aquesta suspensió. Hi ha acord? (*Pausa.*) Endavant.

Proposició de llei sobre la creació del municipi d'Arties (presa en consideració)

Doncs, passem al quart punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de

Ilei sobre la creació del municipi d'Arties, presentada pel Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la Llei 13/98, de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, en relació amb els requisits exigits per a constituir municipis nous, ha introduït un conjunt de condicionants destinats a garantir la viabilitat dels nous municipis que poguessin crear-se com a conseqüència de la segregació de nuclis municipals i preservar la qualitat de les prestacions i dels serveis municipals als ciutadans. La disposició final segona estableix que aquests criteris restrictius s'aplicaran, ja, als expedients de segregació que s'estaven tramitant en el moment d'aprovar la Llei.

La Proposició de llei que sotmetem a la consideració del Ple d'aquesta cambra pretén, precisament, establir una excepció a la Llei a què em referia. La Llei 13/98, en la seva disposició addicional segona, assenyalava que la creació de nous municipis a Catalunya requereix, entre altres condicions, no solament garantir la viabilitat econòmica del municipi i la capacitat per a la prestació de serveis, sinó un volum determinat de població –en aquest cas, dos mil habitants– i una distància mínima respecte a l'altre nucli de població. Però hi ha un cas, l'expedient del qual va iniciar-se ja fa molt de temps, l'any 91, que, per diverses raons, que tenen més a veure amb la negligència en la tramitació d'expedient que amb una altra cosa, no s'ha pogut resoldre abans que la Llei esmentada i que, per tant, les restriccions que imposa entressin en vigor. M'estic referint al nucli d'Arties-Garòs.

El nucli d'Arties-Garòs pertany en aquests moments al municipi de Naut Aran. L'any 66 va ser creat, aquest municipi de Naut Aran, com a conseqüència de l'agregació dels nuclis d'Arties, de Bagergue, de Gessa, de Salardú i de Tredòs, i tot i que des del primer moment els habitants d'Arties-Garòs van fer saber la seva oposició a l'annexió forçosa, l'annexió es va consumir, i des de llavors existeix el municipi de Naut Aran, com a conseqüència de l'agregació d'aquests nuclis de població.

L'any 82, ja es va promoure un primer expedient de segregació del nucli d'Arties-Garòs, com a conseqüència d'aquest desacord que els seus habitants havien mostrat des del primer moment a l'annexió forçosa. Aquell expedient no va prosperar.

L'any 90, es va reviuir l'expedient, es va reiniciar l'expedient. I aquest expedient, iniciat l'any 90, va arribar al Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya el 19 de març del 1991. Per tant, fa vuit anys llargs que l'expedient de possible segregació del nucli d'Arties-Garòs per donar lloc al nou municipi, doncs, està plantejat damunt la taula.

Certament, la Direcció General d'Administració Local va requerir a l'Ajuntament de Naut Aran l'aportació de tota una sèrie de documents complementaris per a ve-

rificar la petició que es plantejava. I, des del nostre punt de vista, més per negligència del municipi de Naut Aran que de la mateixa Conselleria de Governació, l'expedient va quedar alentit i aturat des de l'any 91 fins ara.

Si el municipi de Naut Aran hagués estat diligent en la tramitació, segur que aquest expedient s'hauria resolt en sentit positiu o negatiu abans que la nova Llei, la Llei 13/98, que imposa unes determinades restriccions a la declaració de municipis, s'hagués aprovat. Però passa que, no havent-se tramitat l'expedient i havent-se aprovat la Llei, l'única possibilitat que hi ha per posar el tema damunt la taula amb totes les seves conseqüències possibles és obrir una excepció en el si de la mateixa Llei. I l'excepció és evident que no es pot obrir per la via del treball ordinari de la Comissió de Delimitació Territorial. I també és evident que l'excepció no la pot obrir el Consell Executiu de la Generalitat. L'únic que pot establir una excepció, és a dir, l'únic que pot obrir la via de l'excepció és aquest Parlament, que en el seu moment va aprovar la Llei.

I, per tant, la nostra iniciativa, la nostra Proposició és que, havent-hi un expedient de segregació des de l'any 91 damunt la taula que no ha estat resolt per la negligència de qui sigui, però que, segons certificació del mateix municipi, ve avalat, aquest expedient de segregació, pel 81,87% dels electors del municipi i compta, d'entrada, amb el suport del mateix Ajuntament del municipi, ens sembla que seria una profunda injustícia deixar el tema simplement per impossible perquè s'ha estat negligent en el curs del temps i quelcom que volien el 81% dels seus ciutadans i quelcom que recolzava, també, el mateix Ajuntament del municipi, no es pugui tramitar simplement perquè hi ha hagut una negligència pel mig en el tràmit administratiu.

Però, ho repeteixo, com que l'única possibilitat és per la via de l'excepció que pugui crear aquest Parlament, ens hem vist abocats, davant la petició dels ciutadans d'aquella zona, naturalment, a plantejar al Ple de la cambra l'oportunitat de crear aquesta excepció, és a dir, d'obrir la porta perquè la Comissió de Delimitació Territorial o perquè el mateix Consell Executiu de la Generalitat consideri l'oportunitat o no, en definitiva, de segregar el nucli d'Arties-Garòs i de crear o no el nou municipi. Però és que, si no es crea aquesta excepció, ni tan sols és possible que ni la Comissió de Delimitació Territorial ni el Consell Executiu s'ho plantegin. Per tant, ens sembla que no hauríem de cometre aquesta injustícia quan els veïns, en realitat, no hi tenien cap culpa, en aquest alentiment, en aquesta possible negligència, en la tramitació administrativa, i, per tant, obrir la porta a fi que el tema pugui ser considerat.

Aquest és el sentit d'aquesta Proposició de llei. En el text articulat, naturalment, s'hi contemplaven, en tres articles, tots els elements que caldria tenir en compte per configurar un nou municipi, des del nom a, naturalment, la delimitació territorial, l'atribució dels béns necessaris, personals i materials perquè aquest municipi, que, de totes les memòries i de tots els estudis que s'han posat damunt la taula, és viable en el doble sentit que apuntàvem al començament, pogués néixer.

Per tant, per aquestes raons i a petició, doncs, dels veïns interessats, és pel que sotmetem a la seva consideració aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) Per al torn en contra, té la paraula el diputat de Convergència i Unió senyor Josep Lluís Boya.

El Sr. Boya i González

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Mès qu'un torn en contra, voleria que siguesse intentar situar eth tèma pera complexitat deth madeish e facilitar eth posicionament des diferenti grops.

Aguesti dies è anat aguardant tot er expedient des der an 1963, qu'obliguèc ara fosiòn des pòbles de Salardú, Tredòs, Bagergue, Unha, Gessa, Arties e Garòs. Despús aguardèr er expedient de segregacion, que comence en an 1990, en que 253 electors, eth 82% deth cens des pòbles d'Arties-Garòs, demanauen tornar a èster ajuntament. Trobè laguens der expedient firmes que demanauen de segregà-se, mès auent firmes des pòbles de naut que demanauen, que volien que Arties e Garòs marchessen der Ajuntament de Naut Aran. E per qué tot açò? Ac cau explicar.

Era Val d'Aran ei dividida en sies terçons, ei a díder sies comarques, e, coma es catalanes, encara qu'en un territòri molt petit, ben diferents. Diferents ena manèra d'èster, ena manèra de pensar, inclús diferents ena manèra de parlar er aranés. Er error que se cometèc en moment dera fosiòn siguec barrejar dus terçons, barrejar dues comarques, Pujòl e Arties e Garòs: es de naut e es de baish. Qué passaue en moment de hèr es inversions? Se hegen sense tier massa en compde Arties e Garòs, es de baish. Com ère de demorar, a Arties e Garòs non les quedaue mès solucion que demanar era segregacion se volien veir bèth sò. Mès, en moment qu'entrèc a governar Convergència Democratica Aranesa en Ajuntament de Naut Aran, canvièc era politica e toti es pòbles rebien inversions e er esprit dera segregacion quedèc plan amortat; mès a Arties li quede era pòur que çò que le passèc pendent molti ans le poguì tornar a passar e, en moment d'eleccions, tostemps torne a gèsser er esprit dera segregacion, mès ara, qu'Arties creish. Mès Naut Aran a Vaquèira. Er Ajuntament de Naut Aran ei un ajuntament ric, e ara molti dubten s'ei bon segregà-se d'aguest Ajuntament.

Ei eth cas deth pòble de Garòs, que non vò anar damb Arties, vò èster deth Naut Aran. A calut lèu nau ans entà complimentar era documentacion der expedient de segregacion d'Arties, entà constituí-se nau municipi, e s'a de portar a tèrme per via administratiua, d'acord damb çò que ditz era Lei 8/1987, municipau e de regim locau de Catalonha. Er expedient que comencèc en Arties eth 7 de mai de 1990 non siguèc complet e acabat enquith 16 d'abriu de 1999, en qu'entrèc en Departament de Governacion dera Generalitat, ei a díder, dempús d'aprovada era Lei 13/1998. Independentment qu'era segregacion d'Arties non complís es requisits

dera Lei 13/1998 —açò ac a explicat molt ben eth senhor Vilalta e a sigut degut ara demora en tramità-se era documentacion laguens der Ajuntament deth Naut Aran— per çò qu'a un minim de poblacion, tampòc complirie era separacion pera ua franja non urbanitzable d'aumens dus mil metres entre eth municipi segregat e eth matriu, segons eth Decret 140, de 1988, deth 24 de mai.

Ara vèn era pregunta: «Interèsse ath desenvolupament deth pòble d'Arties aguesta limitacion pera part de naut —vò díder pera part mès propèra a Vaquèira— entà mantíer es dus mil metres? Era segregacion d'Arties tampòc suposarie ua adequacion des dus municipis ath territòri des terçons de Pujòl e Arties-Garòs, perquè er expedient prevenc era segregacion d'Arties, non de Garòs. Garòs quedarie en miei coma un misharnon, entre Vielha e Arties, e en tot èster, deth municipi de Naut Aran, ei a díder, que non i aurie continuïtat geografica; semblarie eht *condado* de Treviño. En es planos revisadi ara mos trapam qu'a Arties les an prè centenars d'hectàrees es pòbles vesins. Aguesta ei ua faena qu'an hèr era Plataforma, d'anar a cercar toti es tèrmes, e s'an trobat que l'auien prè eth terrèn d'auti, es pòbles vesins.

Pense eth nòste Grop que s'era voluntat des actuals vesins d'Arties ei segregà-se deth Naut Aran, an de hèr ua clara valoracion de pròs e còntres, sense precipitacions, perquè siguèc molt lèu demanada sense tìer en compde dilhèu es condicionants que sopòrte.

Veiguem era voluntat deth Grop Socialista de dar satisfacion ara demana dera gent d'Arties. Nosati tanben. Ei per aquerò que le proposaríem era creacion d'ua ponència de toti es grops parlamentaris que i volguen èster e, escotat er informe dera Comission de Delimitacion Territorial de Catalonha, cerquèssen era formula d'amiar aguesta situacion e dar, en sòn cas, gessuda ara voluntat expressada pes vesins d'Arties.

Senhor Vilalta, le demani, alavetz, se vostè crè qu'ei un bon camin era retirada dera Proposicion de lei, en benefici d'aguesta ponència.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Posicionament del Grup Mixt: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, dir, en primer lloc, que em va sorprendre, d'entrada, una mica, la proposta que feia el Grup Socialista quant al nucli d'Arties, bàsicament pel moment, i sobretot per l'oportunitat.

Primer —ja ho ha dit el senyor Vilalta a l'inici de la seva intervenció—, fa molt poc que aquest Parlament, precisament a proposta d'una moció d'aquest diputat, va modificar la Llei municipal i de règim local de Catalunya en el sentit d'introduir criteris objectius, limitacions objectives per a la creació de nous municipis. Amb una visió general de país i no estrictament local d'interessos d'algun nucli en concret, pràcticament tots està-

vem d'acord que la creació de nous municipis, els quals tenien una població molt reduïda, a nivell de país, no era bona; era, fins i tot, perjudicial, perquè encara venia a deixar pitjor el que s'anomena el mapa municipal. Per tant, si fa relativament poc que es va aprovar en aquest Parlament una llei que marca uns criteris objectius, com són el de dos mil habitants –mínim– per a creació de nou municipi i, l'altre, el tema de les distàncies, clar, la primera sorpresa és que ara es presenti, molt poc després, una proposta que el que fa és, com ha dit el senyor Vilalta mateix, doncs, fer una excepció a aquella norma general. Primera sorpresa.

L'altra sorpresa, una mica, és que es presenti al final de legislatura un tema com aquest, no perquè afecti només un nucli en concret del nodrit territori català d'assentaments humans que té el nostre territori, sinó perquè, bàsicament, el fet és un tema molt important, és un tema d'aquells que el sentit comú fa creure que és bo o que seria bo que propostes com aquestes es plantegessin amb vocació de consens i, per tant, que arribessin a aquest Ple, doncs, amb el màxim consens possible i que no passés com en una ocasió va passar, doncs, ja en aquest Parlament, que es va crear un nou municipi amb l'abstenció d'un grup parlamentari. Evidentment, amb tota la legitimació que podia tenir aquest grup, no?, per no votar a favor, però, en tot cas, pel que fa a la creació d'un nou municipi, home, si més no, és un contrasentit que no tingui, no ja general, el consens, sinó la unanimitat, en tant que es crea una entitat municipal nova, amb el que això representa per als nous veïns.

No voldria pas, senyor Vilalta, que entengués que li critico absolutament tot. Haig de reconèixer que hi ha una part importantíssima de la població d'Arties que va en la línia que va vostè. També és bo recordar el que ha dit el senyor Boya fa poc: que l'altre nucli, Garòs, no està precisament per aquesta línia; per tant, també s'hauria de tenir en compte. I com que, en definitiva, són molts els dubtes que es plantegen amb una iniciativa d'aquest sentit... A més, me'n descuidava, senyor Vilalta: aquest diputat li podria recordar d'altres expedients que no s'han resolt, no per, diríem, morositat en la tramitació, sinó per múltiples problemes, i que aquest diputat, quan es va –i em descuidava de dir-ho, i és bo de recordar-ho– debatre la llei a la qual jo feia referència, va demanar explícitament que en els expedients que s'estaven tramitant no fos d'aplicació la nova llei –i li puc assegurar que vaig quedar sol, que vaig quedar absolutament sol. Per tant, escolti, jo podria estar d'acord amb vostè; el que m'estranya encara més és que vostè, doncs, es posicioni en el sentit de dir: home, si l'expedient, diguem-ne, s'havia iniciat feia molt de temps, s'hauria d'aplicar això, quan, per exemple, el seu ponent, en el seu moment, no em va donar el suport en aquest posicionament.

Bé, és per tot això i per no allargar-me més, tot i que és un tema que aquest diputat, doncs, coneix i a qui agrada poder-lo debatre en profunditat, jo, el que li demanaria seria, una mica, el que el mateix diputat de Convergència li ha demanat fa poc, que és reconduir la qüestió, tenint en compte que hi ha una iniciativa dels veïns que, si més no, s'ha de valorar i que, si es pot valorar i es pot

debatre en forma de ponència i en forma conjunta, seria millor per a tots plegats.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest mateix Parlament va tractar en aquesta cinquena legislatura de la creació del municipi de Riu, a la comarca de la Cerdanya, i de la consegüent segregació del de Bellver de Cerdanya. En aquella ocasió, vàrem escoltar moltes veus parlamentàries crítiques en la creació d'aquell nou municipi ceretà, atenent criteris de viabilitat, de preservació dels mínims serveis municipals i de prestacions bàsiques per als ciutadans i les ciutadanes d'aquells indrets. Efectivament, la Llei municipal i de règim local de Catalunya, després de la seva modificació del 98, va introduir tot un seguit de modificacions, un seguit de criteris, de condicions força estrictes a l'hora de constituir nous municipis, condicions i requisits que, com dèiem abans, tenen la intenció de venir a preservar la viabilitat econòmica d'aquests nous municipis, però també la garantia en la prestació dels serveis més bàsics. És cert, però, que la mateixa modificació de la Llei, en la seva disposició final segona, diu clarament que les noves mesures restrictives a l'hora de crear nous municipis s'hauran d'aplicar ja amb caràcter retroactiu als expedients de segregació en tràmit en el moment, aquest, de l'aprovació de la modificació de la Llei municipal de règim local.

Ara bé, l'any 1982, ja es va iniciar –com molt bé ha explicat el diputat Ramon Vilalta– aquest expedient de segregació d'Arties-Garòs, al municipi de Naut Aran, i també el 1990, es va encetar un nou expedient de segregació, que va arribar al mateix Departament de Governació de la Generalitat el 91. Per tant, és ben cert –i el diputat Ramon Vilalta, proposant de la iniciativa no ho ha amagat en absolut– que es proposa una excepció al que estableix la mateixa Llei, i es proposa allà on s'ha de proposar, que és al Parlament de Catalunya. Per tant, es fa de manera clara, de manera oberta i sense la pretensió de vulnerar, en absolut, cap precepte legal.

A favor de la segregació i, per tant, de la creació del municipi d'Arties, cal, doncs, remarcar de manera molt important el sentit del que expressa la mateixa llei d'Aran, i l'establiment dels sis terçons històrics com a àmbit, com a circumscripció electoral per la Val. La llei d'Aran diferencia clarament el terç de Pujòl del d'Arties-Garòs, atorgant a aquest darrer, doncs, un rang superior, un rang diferenciat del de la resta de l'actual municipi. Per tant, això d'aquí és molt i molt important.

També és cert que la segregació i la creació del nou municipi d'Arties no desperta, ara com ara, diguem-ne, unanimitats. I es produeixen consideracions i opinions fortament dividides. Nosaltres, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, compartim l'esperit i el sentit de la Proposició de Llei, d'aquesta Pro-

posició que pretén, doncs, modificar o presentar una excepció a la modificació de la Llei, doncs, municipal i de règim local. Compartim aquest esperit, compartim el sentit de la Proposició de Llei, i ho fem, el compartim, sobretot, sobretot, pel respecte i per l'acatament a la Llei d'Aran i, en conseqüència, pel model territorial específic per a aquesta Vall que aquesta Llei estableix, que la llei específica de l'Aran estableix, de la mateixa manera que –és cert, no ho amaguem– veiem la necessitat d'impulsar, veiem la necessitat de propiciar el consens i l'acord entre totes les parts en una qüestió que, en absolut –en absolut–, no és menor i que ben segur que requereix un acord ampli.

Per tant, nosaltres estem a favor de la Proposició de Llei presentada pel Grup Socialista i estariem d'acord, també, que aquesta Proposició de Llei, doncs, quedés congelada o quedés aparcada o quedés en espera de l'establiment d'una ponència àmplia que pogués, doncs, donar solució consensuada a aquesta proposta i a aquesta problemàtica que viu el municipi de Naut Aran.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ja ha expressat reiteradament –i va fer-ho en el moment que vàrem debatre la Llei 13 de 1998, que va modificar la de règim local de Catalunya– la seva voluntat –que, en bona part, va estar recollida en aquesta Llei– que la segregació i la creació de nous municipis a casa nostra es fes sempre amb les degudes garanties sobre la viabilitat i, per tant, sobre el fet que l'objectiu principal que ha de complir, sempre, un ajuntament, que és donar el millor servei possible als ciutadans i a les ciutadanes del seu terme, es pugui complir amb les exigències actuals i, sobretot, amb les exigències futures, perquè cada vegada, com tots sabem, als poders locals se'ls exigirà molt més, cada vegada més, i amb l'aplicació del principi de subsidiarietat les seves funcions es veuran reforçades.

Per això, nosaltres insistim –i hi insistim, també– en la necessitat de dotar-nos, alhora, de mecanismes per propiciar la fusió de municipis i, sobretot, per potenciar també el suport i la cooperació als ajuntaments des dels poders públics, des de la Generalitat, des dels consells comarcals.

La Llei, com dèiem –com s'ha dit ja molt bé–, estableix uns requisits i unes exigències. I aquí el que planteja el Grup Socialista és –jo crec que ho ha argumentat molt bé el senyor Vilalta– que, en aquest cas, ens plantejem una excepció, una excepció que jo crec que està prou justificada. Està justificada, en primer lloc, per una raó molt clara, que és que la Vall d'Aran té una normativa pròpia quant a la seva ordenació territorial i, per tant, podem considerar que el municipi que avui es reclama constitueix el que nosaltres en diríem una comarca o el que la Vall d'Aran en diuen un *terçon*. Per tant, té una

realitat, una entitat que això ho justifica. Hi ha, alhora, la viabilitat econòmica que es pugui materialitzar aquest nou municipi, aquest nou ajuntament. I hi ha també la voluntat dels afectats, la voluntat majoritària dels afectats, perquè això es pugui tirar endavant.

Per tant, aquests són els elements, des del nostre punt de vista, essencials. Tot i insistir que, per nosaltres, aquest ha de ser sempre un criteri bastant restrictiu i que, aquestes qüestions, les hem de mirar molt a fons, aquests són els elements pels quals nosaltres estariem en disposició de recolzar la proposta del Grup Socialista. Tot i reconèixer, com feia el senyor Boya, representant del Grup de Convergència i Unió, que hi ha problemes afegits, que hi ha problemes importants que, segurament, caldria debatre i estudiar en profunditat, com podria ser el perill de crear –ell ho ha dit molt bé– el *condado* de Treviño, és a dir, de crear una zona al mig, perquè seria Garòs, precisament, que aquí es preveu que formi part del municipi, però, en canvi, sembla que no hi ha la voluntat que en formi part.

En qualsevol cas, són elements que fan que, des del nostre punt de vista, pensem que, si el Grup Socialista tira endavant aquesta Proposició, nosaltres hi donarem suport perquè la ponència que es constitueixi estudiï a fons tots els elements perquè això es produeixi en les millors condicions possibles i, per tant, que introduïm en el tràmit parlamentari corresponent les modificacions que calgui perquè això sigui totalment viable. I hem d'assenyalar que nosaltres, sincerament, preferiríem que s'acollís la proposta que ha fet el representant de Convergència i Unió per constituir una ponència, perquè això es pugui estudiar en profunditat, perquè, en definitiva, en el seu moment, es pugui aprovar, però tenint en compte les particularitats i la complexitat que té aquest cas, que –hi insisteixo–, per nosaltres, és molt important, doncs, pensem que aquesta seria la millor via. No precipitar-nos i, per tant, constituir la ponència i, a partir d'aquí, treballar tots plegats.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la voluntat de segregació del territori d'Arties no és nova. Ja l'any 1982 es va iniciar un expedient de segregació que va decaure en el transcurs de la tramitació municipal. L'any 1990, s'inicia de nou aquest expedient de segregació que l'Ajuntament de Naut Aran va trametre al Departament de Governació. La voluntat d'aquesta segregació va ser avalada l'any 1995 –com ja s'ha dit abans per l'altre diputat que m'ha precedit en el torn de la paraula– per un 81%, aproximadament, de la població d'Arties, que va decidir continuar amb l'expedient de tramitació. Aquest expedient de tramitació, a més, recolzava en raons històriques, raons geogràfiques i raons econòmiques.

8370

Veiem, per tant, que aquesta qüestió persisteix al llarg de tots aquests anys, i avui arriba a aquest Parlament en forma de proposició de llei. Hi ha –tots ho sabem– el problema –en què ja s’ha insistit– dels requisits establerts a la Llei actual, que fa referència a les segregacions i constitucions, per tant, de nous municipis. Així, la Llei anterior a la vigent, la Llei 8/1987, no establia uns requisits que avui es fan indispensables d’acord amb la Llei avui vigent, 13/1998, que no permet segregacions si aquests futurs nous municipis no compten amb un mínim de dos mil habitants.

En aquest moment, Arties compta amb 432 habitants empadronats, i Garòs, amb 150 habitants empadronats, amb la qual cosa veiem que, fins i tot amb la suma de totes dues poblacions, no compten amb el mínim establert per la Llei, dels dos mil habitants. Per tant, aquesta segregació, d’acord amb la Llei vigent, no és possible. Sempre –això, sí– es poden fer, com aquí s’han fet, interpretacions restrictives, des del nostre punt de vista no desitjables, en el sentit d’entendre que, quan va ser vigent la Llei 13/1998, és a dir, l’actual, l’expedient de segregació estava clos, i sols mancaven tràmits burocràtics.

La qüestió, de totes formes, clara, no ho està en aquest sentit, i, si bé el nostre Grup veu bé la segregació, preferiria que aquesta es portés a terme amb un ampli consens per part de tots els grups parlamentaris, com aquí també han dit altres diputats que m’han precedit en l’ús de la paraula. Res més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Acabat el debat, procedirem a la votació... El senyor Vilalta em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, perquè se’ns ha fet una petició directa respecte a la reconducció de la proposta que hem fet, i, per tant, per donar resposta a una petició, de fet, de tots els grups.

Voldria dir, de tota manera, al senyor Morera –si m’ho permet–, perquè ens ha alludit molt directament la discussió que hi va haver de la Llei 13/88, que és la que crea les restriccions, en el sentit de dir-li que els veïns del municipi d’Arties es van adreçar al Grup Socialista –també al Síndic de Greuges–, demanant-nos que vehiculéssim un recurs d’inconstitucionalitat contra aquesta Llei, una llei que nosaltres mateixos havíem votat aquí, al Parlament, i a què havíem donat suport. I, naturalment, vam dir-los que aquesta via no era una via practicable; que el que sí que podíem fer era, com algun altre grup ha reconegut, actuar obertament i posar les coses en el lloc que correspon, que és portar-les a aquest Parlament i dir obertament que es tracta de plantejar una excepció a la Llei, a una llei de la qual nosaltres ens sentim coresponsables i que compartim per les circumstàncies que hi juguen. Per tant, aquesta és la raó.

La segona constatació que voldria fer –en la línia del que han apuntat alguns portaveus– és que el tema és realment complex, però que no hi ha possibilitat de plantejar-lo, si no és per aquesta via, perquè aquest Parlament ha fet una llei que marca unes determinades restriccions i, per tant, aquestes restriccions, no pot alterar-les ni la Comissió de Delimitació Territorial, ni el Consell Executiu; només, si de cas, aquest Parlament, a través d’una excepció a la Llei. Per això ho hem plantejat així i d’aquesta manera.

I tercera consideració. Jo comparteixo absolutament la petició de tots els grups: aquestes qüestions no es poden fer des d’un plantejament partidista d’un grup enfront dels altres grups, i, per tant, nosaltres ens hem limitat a plantejar la qüestió, i jo, en aquest moment, recullo la petició de tots els grups, en benefici d’una ponència conjunta que es posi a treballar, que reculli totes les opinions i tots els antecedents, i, per tant, per fer-ho possible, jo retiro la Proposició de Llei que nosaltres havíem presentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Retirada la Proposició, no procedeix cap votació.

Proposició de llei sobre la creació d’un comissionat de l’Alt Pirineu (presa en consideració)

Per tant, passem al cinquè punt de l’ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació d’un comissionat de l’Alt Pirineu, presentada pel Grup Socialista. D’acord amb l’article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Ganyet.

(Remor de veus.)

El Sr. Ganyet i Solé

Gràcies, senyor president. Senyories...

El president

Prego que guardin silenci!

El Sr. Ganyet i Solé

...en l’últim, o en el penúltim –ja es veurà– plenari de la legislatura, a les portes de l’any 2000, amb la defensa de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació d’un comissionat de l’Alt Pirineu, el Grup Socialista vol culminar una tasca d’impuls legislatiu des de l’oposició que, encetat el Parlament l’any 1980, ha volgut posar les bases del que hauria de ser, segons el nostre punt de vista, una acció de govern adequada a les necessitats i a les aspiracions dels habitants de la cinquena part de la superfície de Catalunya: el triangle nord-occidental del país, conformat per les comarques de l’Alt Urgell, l’Alta Ribagorça, la Cerdanya, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà i la Val d’Aran.

Es tracta, com podran comprovar, d'un conjunt coherent d'accions parlamentàries, elaborades a partir de l'íntima convicció que l'adequació de l'acció de govern i de les lleis a les necessitats de l'Alt Pirineu era –i és– un bon servei al conjunt de Catalunya.

De fet, l'acció concertada en favor de la muntanya, dels grups de l'Alt Pirineu i del Grup Socialista, va començar abans de la restauració del Parlament, amb la introducció –gràcies als senadors de l'Entesa dels Catalans– dels temes de muntanya a l'article 130 de la Constitució espanyola i a l'Estatut de Catalunya.

En els primers compassos de funcionament de la cambra que ens acull, vam presentar la Proposició de llei que va conduir a l'aprovació de la Llei d'alta muntanya i a la figura dels plans comarcals com a eines d'intervenció de l'Administració pública; uns plans comarcals avui força desacreditats per la manca de voluntat política dels responsables del Govern de la Generalitat. En el present plenari es debatrà una moció del Grup Popular sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya.

Dins de la legislatura 95-99, destaca el paquet legislatiu format per les proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, en el sentit del reconeixement de les comarques de l'Alt Pirineu com a àrea funcional de planificació; de creació de l'Institut per al desenvolupament i la promoció de l'Alt Pirineu, i de creació de la marca de qualitat «Pirineus».

La Llei del Pla territorial general preveu que els àmbits d'aplicació dels plans territorials parcials, entesos com a àrees funcionals de planificació, són, com saben vostès, un total de sis: àmbit metropolità, àmbit de les comarques gironines, àmbit del Camp de Tarragona, àmbit de les terres de l'Ebre, àmbit de Ponent i àmbit de les comarques centrals. Aquest és un aspecte transcendental de la Llei, perquè els plans territorials sectorials, aplicats a cada àmbit de planificació, han de marcar les directrius de desenvolupament, els propers decennis, de les diferents realitats territorials que conformen el nostre país. També, mentre no es legisli sobre la divisió de Catalunya en regions, el Govern de la Generalitat ha de tenir en compte, subsidiàriament, aquests àmbits territorials funcionals definits per la Llei, a l'hora de planificar els seus serveis.

A partir d'aquestes consideracions, resulta, doncs, incompreensible, que el Pla territorial general reconegui l'especificitat metropolitana, o de les terres de l'Ebre –cosa de la qual cal congratular-nos–, però no contempli l'existència, com a àrea funcional de planificació, de l'Alt Pirineu, unes comarques que representen, com dèiem abans, el 20% del territori nacional i que formen una unitat territorial, una àrea amb característiques específiques dins de Catalunya. Aquesta constatació s'asenta en sòlides bases des del punt de vista científic, socioeconòmic, físic i cultural.

Una vegada definit l'àmbit territorial i funcional, el Grup Socialista va advocar per la creació d'un institut, definit com un «ens autònom, de caràcter administratiu, que actuarà com a motor integrador i potenciador de les actuacions que cada Administració programi, i com a generador de propostes que afectin el desenvolupament

de l'Alt Pirineu a partir de les seves necessitats reals.» Algunes de les funcions de l'Institut són –veuran que són importants– «estructurar, jurídicament, la participació de les entitats públiques i privades que puguin resultar afectades en l'elaboració de propostes que es refereixin a l'aprofitament de recursos o al planejament sectorial de l'Alt Pirineu; fomentar i promoure, en col·laboració amb els corresponents departaments de la Generalitat, la prestació dels serveis necessaris per al desenvolupament, així com coordinar la prestació d'aquests serveis; elaborar i promoure informes, estudis i anàlisis de recerca, així com recollir informació i documentació sobre matèries relacionades amb la problemàtica actual del Pirineu, en especial pel que fa als sectors agrícola, ramader, forestal, de promoció industrial i artesanal, de desenvolupament turístic i de protecció mediambiental; promoure l'elaboració del Pla estratègic de l'Alt Pirineu, partint de la participació social i ciutadana en la seva realització i la descentralització de la seva configuració; coordinar el Pla estratègic, i altres iniciatives, amb les actuacions que es puguin emprendre a altres comarques de muntanya de Catalunya, però també al Principat d'Andorra, a la Comunitat Autònoma d'Aragó i als departaments pirinencs de l'Estat francès.»

Per tant, de forma ordenada i sistemàtica, es defineix l'àmbit funcional de planificació, l'instrument generador d'estudis i programes d'intervenció –l'Institut– i la marca de qualitat «Pirineus» per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals. Dèiem, en la seva exposició de motius, que «es fa necessària una actuació energica del Govern de la Generalitat per evitar l'accentuació dels desequilibris entre els diferents sectors productius a les comarques del Pirineu, per impedir-ne el despoblament i assegurar un desenvolupament efectiu i sostenible.»

Per tal d'estimular i afavorir aquells sectors de l'economia que juguen i han de jugar un paper decisiu en el futur de les comarques pirinenques, dèiem: «Cal la creació de la marca de qualitat "Pirineus", destinada a la regulació i la promoció dels productes turístics, agroalimentaris i artesanals. El Govern de la Generalitat ha de ser motor –en connivència amb les institucions locals i amb la iniciativa privada– de la consolidació de la denominació d'origen pirinenca.»

Una munió de propostes, ben «ensamblades», ben pensades, han construït, també en l'àmbit de les polítiques sectorials, durant els últims anys, l'edifici normatiu –alhora ambiciós i realista– que el Grup Socialista ha ofert a la societat, com a alternativa a la política del Govern de Convergència i Unió amb relació a l'alta muntanya de Catalunya, una acció de govern sense idees, plena d'inèrcies i mancada d'esperit. Aquesta és la realitat.

Des de la proposició de creació de la regió sanitària a la implantació de la zona d'ensenyament del Pirineu, passant per les iniciatives a favor de les indemnitzacions compensatòries de muntanya, s'han cobert, amb ordre i concert, els aspectes més significatius del model alternatiu de desenvolupament econòmic i social d'una àrea essencial –el Pirineu– per a l'equilibri general del nostre país.

La qüestió clau es pot formular clarament així: o s'admet o no s'admet l'especificitat de la cinquena part del territori català. Si s'admet l'existència d'òbvies diferències entre l'estructura física, social i econòmica de la Val d'Aran, del Pallars Sobirà, de la Cerdanya, a partir del fet muntanyenc, amb relació a altres comarques, com el Segrià, l'Alt Penedès, el Gironès, el Vallès o el Bages, que tenen altres característiques, caldrà, evidentment, que les lleis, les polítiques i l'Administració pública s'adaptin a les necessitats i a les aspiracions dels habitants d'aquelles valls.

Fins ara, dissortadament, no s'ha produït encara l'acceptació, a tots els efectes, d'una singularitat enriquidora per al conjunt, com s'ha fet, d'altra banda –vostès ho saben– als països del nostre entorn, en serralades tan conegudes, tan importants en el món, com són els Alps.

La Proposició de llei, senyores i senyors diputats, que posem a la seva consideració, de creació d'un comissionat de l'Alt Pirineu, és la clau de volta per a l'aplicació d'una política específica des de l'Administració, des del Govern de la Generalitat. Una figura, el comissionat, que té les funcions d'impulsar, dirigir, planificar, coordinar i executar les polítiques sectorials dels diferents departaments del Govern de la Generalitat amb incidència a l'Alt Pirineu; en l'àmbit de les funcions que li són atribuïdes, representar el Govern de la Generalitat, i impulsar la col·laboració –això és molt important, no se'ls escapa– i la coordinació del Govern de la Generalitat amb les administracions locals de l'Alt Pirineu, en especial en el que es refereix a l'aplicació de la Llei d'alta muntanya.

Cal dotar l'acció governamental d'un organisme polític i de gestió propi, capaç de coordinar amb visió global, amb visió de conjunt, els diferents departaments de l'Executiu, amb un èmfasi especial –no se'ls escapa– en la protecció del medi, en la política forestal, la promoció industrial, el turisme, l'educació, la cultura, els transports i les comunicacions, el benestar social i la cooperació amb l'Administració local i amb els països veïns –que també són pirinencs–: Andorra, França i l'Aragó.

L'Alt Pirineu és la gran reserva natural de Catalunya, és el pulmó del nostre país, és la gran frontissa amb França. Deia Milton: «No acús la natura; ella ha fet la seva part, ara fes tu la teva.» La nostra part, la que ens correspon com a parlamentaris de Catalunya, és –ho crec ben sincerament– no barrar el pas, no impedir que pugui prendre's en consideració una iniciativa parlamentària constructiva, enraonada, que complementa l'extens i intens corpus normatiu que el Grup Socialista, des de l'oposició, ha bastit peça a peça i que està disposat a aplicar des del Govern de la Generalitat, després de les eleccions autonòmiques de la tardor, per assegurar així que el Pirineu entri amb la força requerida al segle XXI, pel bé dels seus habitants, però també pel bé del conjunt dels catalans.

Diu el proverbi anglès: «Els que viuen en cases de vidre no han de tirar pedres.» No seria raonable que els parlamentaris d'un país amb greus desequilibris, com és el nostre, tirem pedres contra una part d'ell, tan frà-

gil, tan vulnerable i, alhora, tan clau per a l'equilibri i la sostenibilitat general, com és el Pirineu.

Confiem, doncs, senyores i senyors diputats, senyor president, en el vot favorable a la presa en consideració d'aquesta simbòlica Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per dir que coincidim, globalment, en el discurs del diputat senyor Ganyet, en la seva voluntat i crítica pel no sempre prou reconeixement de les comarques del Pirineu, unes comarques que han de veure reconeguda la seva especificitat, que necessiten més suport de les administracions, etcètera. Per tant, aquesta iniciativa que ell ha qualificat de simbòlica, de creació d'un comissionat de l'Alt Pirineu, ens sembla que, almenys pel que fa al fons, és lloable i positiva.

De totes maneres, he de dir que tenim dubtes pel que fa a la forma; si bé coincidim en el fons, no coincidim en la forma. De moment, almenys pel que sabem, els comissionats del Govern de la Generalitat han estat creats i nomenats pel mateix Govern; en tot cas, ha estat una iniciativa governamental, i mai s'ha fet des del mateix Parlament de Catalunya.

Les competències d'aquest hipotètic comissionat que defineix aquesta Proposició de llei del Grup Socialista, potser per aquesta voluntat simbòlica que deia el diputat Ganyet, no estan prou definides; són excessivament genèriques i poc concretes. No especifica quin lligam té aquest comissionat amb la Llei 2/83, d'alta muntanya, de la qual creiem que aquesta Proposició de llei no hauria de ser una esmena, més que una llei pròpia i autònoma.

Tampoc no queda clar el paper i el respecte a la Vall d'Aran i a les seves institucions, institucions pròpies reconegudes per aquest mateix Parlament, ni tampoc el límit que aquest comissionat hauria de tenir amb les competències dels delegats de la Generalitat d'àmbit provincial, o bé amb els delegats d'altres departaments que ja existeixen, en els seus àmbits territorials a vegades no sempre coincidents.

Per tant, finalment, dir que, si s'aproves una llei d'aquest estil, entendríem que es tracta estrictament d'una espècie de pedaç, potser sí que d'una cosa estrictament «simbòlica», però que continuariem amb una mancança molt important, que és la manca del desenvolupament de les lleis d'ordenació territorial del país i que, d'una vegada, ens hauríem de decidir a afrontar la creació de les regions o vegueries, superar les divisions provincials i adaptar tota l'organització de l'Administració del país a aquesta nova organització, a aquesta nova distribució, que, evidentment, entenem que hauria d'incloure una regió per a l'Alt Pirineu.

Em temo, però, que aquest desenvolupament de les lleis d'ordenació per crear les regions en aquesta legislatura no es veurà, i veurem si passa a la propera. Però, en qualsevol cas, doncs, com he dit, coincidint en la voluntat i en el fons, no estem d'acord amb la forma ni amb el contingut que es dóna a aquesta Proposició de llei que presenta el Grup Socialista i, per tant, no li podem donar el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ho hem dit en moltes ocasions en aquest Parlament al llarg d'aquesta cinquena legislatura, és a dir, creiem fermament en la conveniència de modificar el Pla territorial general de Catalunya per tal que les comarques de l'Alt Pirineu siguin reconegudes dins un mateix àmbit funcional de planificació. I ho hem dit en Ple i ho hem dit en comissió, i ho hem dit nosaltres com ho han dit altres grups de l'oposició per activa i per passiva. Perquè, com vostès saben, el Pla territorial no reconeix la regió natural, la regió de l'Alt Pirineu. Les comarques de la Val d'Aran –per descomptat, com diem sempre, respectant escrupolosament la seva especificitat–, l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya, tot i les seves característiques comunes, tot i les seves característiques geomorfològiques, territorials, culturals, socioeconòmiques, paisatgístiques, etcètera, coincidents, no són reconegudes en el Pla territorial general de Catalunya com un àmbit pirinenc propi.

L'Alt Pirineu és una àrea socioeconòmica homogènia i, a més a més, amb una problemàtica concreta, amb una problemàtica específica. És per això que a tot un seguit de necessitats específiques pròpies en el camp de la sanitat, del turisme, de l'agricultura, de la ramaderia de muntanya, de les comunicacions, de les infraestructures, de l'ensenyament, etcètera, diferents de la resta del país, cal respondre-hi, lògicament, amb unes polítiques sectorials també diferents de les que es practiquen a la resta del país i pensades per a aquestes zones de muntanya.

Hem parlat sovint del Mapa escolar, hem parlat sovint de les conseqüències dramàtiques derivades de l'aplicació d'aquest Mapa escolar a les comarques de l'Alt Pirineu, d'un mapa escolar elaborat amb paràmetres, pensat per a zones molt poblades, zones ben comunicades, zones amb nuclis molt i molt propers. És per això, doncs, que això és un exemple clau que, també en el camp de l'ensenyament, cal una aplicació diferenciada, quan aquesta política d'ensenyament s'ha d'aplicar en un àmbit com és l'àmbit de muntanya, l'àmbit de les comarques de l'Alt Pirineu. I qui diu l'ensenyament diu la sanitat, el turisme rural, etcètera.

Això no és complicat, això no és nou, senyores i senyors diputats; això es ve practicant des de fa molts i

molts anys als països alpins. L'aplicació de polítiques sectorials diferenciades, l'aplicació d'una veritable política de muntanya, d'acord amb l'esperit i amb la lletra també de la Llei d'alta muntanya, és una necessitat que el Govern de Catalunya no pot passar més temps per alt. Malgrat les demandes llargament expressades, el reconeixement de l'Alt Pirineu i la creació d'un organisme autònom que vingui a potenciar els esforços que faci cada Administració en el seu àmbit i en l'àmbit concret de l'Alt Pirineu, és encara un deute del Govern de la Generalitat, incomprensiblement, encara pendent.

A principis d'aquesta legislatura, el nostre Grup Parlamentari –i altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, també– proposàvem la creació del que anomenàvem un «institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu», una iniciativa, com dic, expressada, també, per altres grups de la cambra però incompresa per Convergència i Unió i pel Grup Parlamentari Popular. Avui, el Grup Socialista ens planteja la creació d'un comissionat per a la promoció i el desenvolupament de l'Alt Pirineu, organisme que ostentaria la funció bàsica de coordinar, d'impulsar, de planificar aquelles polítiques sectorials dels diferents departaments del Govern de la Generalitat quan s'han d'aplicar, quan s'han de dur a terme en l'àmbit de les sis comarques de l'Alt Pirineu.

Ens sembla bé, ens sembla molt bé, ens sembla molt encertat i hi estem totalment d'acord en línies generals, perquè, més enllà d'aquesta o aquella competència, més enllà d'aquella o aquesta funció específica, es tracta –no ho oblidem– de prendre en consideració aquesta proposició. Per tant, temps hi haurà de polir, de modificar, de canviar allò que, no nosaltres, sinó els diferents grups parlamentaris, creguin més convenient.

Es tracta, en definitiva, aprovant aquesta Proposició de llei, de propiciar el reconeixement d'un marc específic propi i diferenciat per a l'Alt Pirineu, de la mateixa manera que altres regions naturals del nostre país, com són les terres de l'Ebre, han vist satisfetes les seves demandes i la seva idiosincràsia. L'especificitat de les característiques físiques, climàtiques i socioeconòmiques de les sis comarques de l'Alt Pirineu demanen, senyores diputades i senyors diputats, una aplicació diferenciada de les diferents polítiques sectorials que es dissenyen, que es pensen, que es planifiquen des del Govern de la Generalitat. Aquest comissionat podrà –i ho podria ser també, en el cas que es prengui en consideració aquesta iniciativa parlamentària del Grup Socialista i del diputat Joan Ganyet–, podria, també, ser una eina òptima per a aconseguir aquest tractament diferenciat i específic.

No hem d'oblidar, senyores diputades i senyors diputats, que sovint –ho hem dit en altres ocasions– les pirinenques i els pirinencs hem viscut, han viscut marginats en unes comarques riques en recursos naturals, en unes comarques riques en aigua, riques en fusta, riques en energia elèctrica, riques en neu, riques en paisatge, però que massa, massa sovint, aquests recursos naturals, aquesta riquesa ha estat aprofitada en benefici d'altres i no ha revertit directament als autèntics protago-

nistes del Pirineu: els seus ciutadans i les seves ciutadanes.

Aprovant aquesta Proposició de llei, prenent en consideració aquesta Proposició de llei, és ben cert que podem fer un pas important per a aquest reconeixement i per a aquest tractament diferenciat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que no serà una sorpresa per al senyor Ganyet i per al Grup Socialista manifestar-li el nostre recolzament a aquesta Proposició, i no ho serà perquè també, com ell, reiteradament, hem estat parlant de la necessitat de dotar d'òrgans de poder, d'òrgans de decisió aquelles comarques, aquells territoris que tenen realitats manifestament diferents del que la gent entén per Catalunya –i dic del que la gent entén perquè la gent entén més tot el que és l'àrea metropolitana, la zona més de caràcter industrial, de congestió, que és, precisament, el que no té l'Alt Pirineu, o el que no tenen altres comarques perifèriques, com podria ser l'altra zona de l'altre extrem de les terres de l'Ebre.

Per tant, dir que, una vegada més, hi ha una proposta reiterativa: el Grup Socialista ha sigut molt insistent; Esquerra Republicana també ha presentat alguna iniciativa; el nostre Grup mateix va presentar, també, la proposta de creació del Centre per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu, una mica, buscant una certa semblança amb l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre... Crec que tots hem intentat donar-li aquesta diferenciació i aquesta capacitat de planificar el seu futur; la gent d'aquests territoris, que realment són diferents i que mereixen aquesta consideració de la seva especificitat, i, fins ara, jo diria que ens n'hem sortit molt poc bé.

Jo vull recordar que la proposta d'Iniciativa per Catalunya, aquesta del Centre per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu, es va presentar el mes de gener del 95, i va ser rebutjada el maig, junt amb un paquet d'altres propostes també territorials. Dir, per tant, que, si aquesta sortís bé, ens semblaria un pas endavant.

Dir que crec que hem portat tots els grups propostes millors –quan dic propostes millors vull dir propostes que van més en la línia de resoldre–, perquè he de dir que el tema del comissionat té una certa reminiscència al tema del governador històric o a l'actual delegat territorial, que ve a ser com un comissari polític d'un territori molt ampli, amb poques competències. És evident que amb la Proposició de llei se'l vol dotar d'unes funcions que realment no es fa als actuals delegats territorials provincials, però creiem que podria caure també, tal com està el text de la Llei, que el delegat fos un forà. Quan dic un forà vull dir que fos una persona del Marèsme o que fos del Garraf, o que fos del Tarragonès o

de qualsevol comarca. En definitiva, seguir essent aquell enviat a controlar el territori.

Hem cregut sempre més en un òrgan participatiu; participatiu, evidentment, no únicament, sinó participatiu i òbviament executiu, una mica seguint aquest model que hem comentat de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, tot i que manifestament millorable també perquè aquest Institut –i en tinc l'experiència pròpia– és poc executiu. I com a exemple els diré una cosa:enguany, per primera vegada, hi ha una capacitat teòrica d'inversió de més de 90 milions de pessetes; estem a mig exercici, és a dir, avui estem a 30 de juny, vol dir que ha passat mig any, i encara no ens hem posat d'acord, el Consell Rector, els administradors teòrics d'aquell pressupost de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, en què ens podríem gastar aquests 90 milions de pessetes. I ve l'estiu, vénen les eleccions, i segurament tancarem l'exercici del 99 amb un gran superàvit, perquè no ens hauré sabut gastar aquests diners que poden anar a resultes, potser, d'altres departaments. Bé, és una mostra, potser, del tarannà del partit majoritari en aquesta cambrà, que dota de poc contingut algun dels mateixos òrgans que contribueix a crear.

Per tant, encara que –dic– ens agradaria més un òrgan d'aquest tipus –participatiu, que la gent del territori hi digués la seua, que aquesta planificació, que aquesta direcció, que aquesta execució de la política sobre el territori es pogués fer amb consens i amb aquesta entesa de la gent que coneix els problemes i, per tant, realment interessada a resoldre'ls–, però pensem que seria bo que, com a mínim, hi hagués algun detall, algun detall que significaria trencar aquesta negativa a reconèixer l'especificitat d'un territori.

Jo crec que, quan se li ha escapat –no sé si se li ha escapat o ho ha dit conscientment– al senyor Ganyet el tema d'una proposta simbòlica, és en el sentit que entén que és manifestament insuficient. Seria molt millor que anés lligada amb tota la sèrie de propostes que hi ha hagut, però, com que tenim aquesta sensació que, com a mínim, significaria un pas endavant, tant de bo poguéssim entrar a tramitar-la, poguéssim fer-hi esmenes –i nosaltres ens hi comprometem– per millorar aquest contingut i perquè el comissionat sigui la punta de llança per després començar realment a fer una política pròpia per a aquestes comarques que tant ho necessiten.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest comissionat que en aquest moment es proposa tindria, segons la proposta, competència en una àrea constituïda per les comarques de l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, Cerdanya, Pallars Jussà, Pallars Sobirà i la Vall d'Aran. Efectivament, podem dir que el territori conformat per aquestes comarques presenta, en conjunt, unes

característiques pròpies de caire geogràfic, físic, socioeconòmic, etcètera. És cert també que la proposta està d'acord amb l'objectiu, determinat en el Pla general territorial de Catalunya, de promoure i impulsar l'equilibri territorial.

El nostre Grup no vol cenyir-se a la proposta puntual i concreta que presenta el Grup Socialista, però entén que una figura administrativa d'aquest caire ajudaria al desenvolupament, amb més eficàcia, de les activitats econòmiques i administratives d'aquest territori.

És ben sabut, per altra banda, que en aquest territori hi ha zones amb despoblament i baix nivell de renda que precisen una racionalització de recursos, per tal de donar un impuls a la seva realitat social i econòmica.

El nostre Grup, per altra banda, entén que una figura com la del comissionat que ara es proposa podria, entre d'altres, aportar una major eficàcia a totes aquestes actuacions.

És per això que el nostre Grup donarà suport a aquesta presa en consideració, tot considerant que es faran les esmenes oportunes en el període de tramitació d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Boya.

El Sr. Boya i González

Senyores diputades, senyors diputats, jo sóc dels que crec en les comarques de muntanya. Hi ha moments en què escolto uns discursos catastrofistes, una mica catastrofistes, com si la muntanya no anés bé. No va tan malament com algú es pensa i diu en aquest hemicicle. Les comarques de muntanya, els primers que hi hem de creure som la gent que hi vivim, i jo fico sempre com a exemple que quan una persona de la Vall d'Aran, de l'Alta Ribagorça, de l'Alt Urgell, replega cinc milions de pessetes, jo els demano sempre que no els portin a Lleida, a Barcelona o a Tarragona per invertir-los, que els deixin al territori, perquè, si no ho arrenquem nosaltres creient en el que tenim, malament, per molts comissionats que creem, això no sortirà endavant. Som nosaltres els que hem de creure en el nostre territori.

La Llei 2 de 1983, d'alta muntanya, aprovada pel Parlament de Catalunya, defineix les comarques de muntanya com un territori de característiques físiques, socioeconòmiques i culturals específiques, al qual cal aplicar un tractament legislatiu concret per tal de fixar-hi la població, garantir unes condicions de vida adequades i facilitar-li el desenvolupament d'activitats econòmiques en compatibilitat amb la preservació del medi. Aquesta mateixa Llei, en el seu article 2, delimita aquest territori.

L'instrument de desenvolupament de les comarques de muntanya, a la mateixa Llei 2 de 1983, preveu la creació d'uns instruments concrets per a l'aplicació d'aquesta política dels plans comarcals de muntanya.

Aquests plans de desenvolupament socioeconòmic, elaborats i coordinats des de la Direcció General d'Actuacions Concertades, d'Arquitectura i Habitatge, regulen les adequacions i inversions previstes pels diferents organismes de la Generalitat en cadascuna de les comarques de muntanya, per períodes de cinc anys.

En definitiva, en el marc dels plans comarcals de muntanya, s'impulsen, es dirigeixen, es planifiquen, es coordinen i s'executen les diferents polítiques sectorials que tenen incidència en aquest territori; uns plans comarcals de muntanya que suposen grans inversions. L'any 1999 finalitza el període de vigència de la segona etapa dels plans comarcals de muntanya; és a dir, a hores d'ara s'han executat uns primers plans durant el període 90-94; per al Pallars, l'Alta Ribagorça i la Vall d'Aran el 91-95, i uns segons plans entre el 95 i el 99, amb el mateix decalatge per a aquelles tres comarques. L'òrgan encarregat de la seva redacció es troba immers de ple en els treballs de redacció dels tercers plans comarcals de muntanya.

Deia abans que la muntanya no és un territori parat, la muntanya creix. El paper desenvolupat pels seus habitants, pels que creuen en les comarques de muntanya, pels seus ens locals, per la Generalitat i per l'Estat, ha configurat una nova muntanya; una muntanya que, per primera vegada en molts anys, presenta creixements d'indicadors tradicionalment negatius, com la mateixa evolució de la població. Un altre indicador, la renda familiar disponible *per capita*, facilitada per l'Institut d'Estadística de Catalunya, situa el conjunt de les comarques de muntanya en un lloc envejable. La millora demogràfica, una economia en alça, una institució local dinàmica, confirmen la bonança dels instruments existents.

Vull destacar també el paper del Consell General de Muntanya. Aquest òrgan de consulta i assessorament preceptiu en totes les qüestions relacionades amb la política de muntanya, creat per la mateixa Llei 2/1983, aplega representants de tots els consells comarcals en l'àmbit dels departaments de la Generalitat actuant, i entre altres funcions ha d'informar dels projectes de plans comarcals de muntanya i de vetllar per l'assumpció de les finalitats de la Llei. El Consell General de Muntanya garanteix, per tant, la col·laboració i la coordinació de l'Administració autonòmica i dels ens locals en tot allò que fa referència a l'aplicació de la política de muntanya.

El Pla estratègic de les comarques de muntanya, aquest nou instrument de planificació, dóna compliment a la Moció 54, del Parlament de Catalunya, que instava el Govern de la Generalitat a desenvolupar un pla estratègic de les comarques de muntanya, i va ser lliurada a aquesta institució el mes de gener de 1998.

Aquest Pla, des d'una òptica de globalitat territorial, ha definit els eixos i les estratègies d'actuació que han de permetre reforçar els valors i unes funcions específiques d'aquestes àrees i millorar d'aquesta manera la competitivitat del Pla en el Pirineu, en el conjunt del territori català i europeu.

Per tant, les actuacions concretes, localitzades i quantificades dels plans comarcals de muntanya, i els eixos

8376

i les directrius del Pla estratègic de les comarques constitueixen sengles instruments, que són el complement de la consecució dels objectius de la política de muntanya.

En definitiva, tots aquests arguments ratifiquen la validesa de la política de muntanya i el reequilibri territorial, i no deixen gaire dubte sobre quina és la voluntat de la Generalitat de Catalunya en relació amb la seva continuïtat. I, naturalment, no tenim cap inconvenient a votar a favor de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un comissionat de l'Alt Pirineu. I no d'una manera simbòlica: penso que ha de ser d'una manera que es faci notar que aquesta persona pot ajudar a coordinar els temes de les nostres comarques.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta presa en consideració.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Iniciem, ara, el capítol de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat amb una petita proposta d'intercanvi en l'ordre del dia, de formular les preguntes, que m'ha sigut demanada pel diputat d'Esquerra Republicana senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, amb la conformitat del diputat senyor Lora, i que espero que el conseller de la Presidència n'hagi informat el senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les futures negociacions relatives a l'autogovern

Per tant, la primera pregunta la formularà el diputat senyor Carod-Rovira. Té la paraula per formular la pregunta, el senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup tindria interès de conèixer, senyor president de la Generalitat, després que el president Aznar ha dit que s'havia arribat ja al sostre autonòmic, si el seu Grup pensa continuar la política, que per nosaltres és una política de picar ferro fred, de peix al cove, o bé canviaran la seva estratègia de negociació.

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

En realitat, com tenim dit ja fa temps, en aquests moments, negociació de fons sobre temes autonòmics, no hi és. I, de fet, entenc sincerament que no hi serà fins a la propera legislatura. I, en aquell moment, s'enfocarà d'una manera o una altra –nosaltres ja tenim anunciat com la volem enfocar–, però, naturalment, això dependrà de la força política i parlamentària que tinguem tant aquí com, concretament, a nivell de les institucions estatals.

Tot el que es digui ara per part d'uns i d'altres sempre quedarà supeditat a la relació de forces que s'estableixi després de passades les properes eleccions, tant les catalanes com les espanyoles.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president, per la seva visió de futur. (*Rialles.*) A l'entendre del nostre Grup, nosaltres entenem que aquesta estratègia que han seguit fins ara el Grup de Convergència i Unió i el Govern que vostè representa és una estratègia que ja ha acabat i que ha donat de si tot el que podia donar.

Vostès no se'n van sortir –com de vegades ha reconegut en aquest mateix hemicicle–; en el moment en què negociaven amb el PSOE aconseguien una molla, ara, potser, amb el PP, n'aconsegueixen dues. Però, en tot cas, és tot un model de negociació política que, segons nosaltres, està en crisi. Perquè aquest 15% que ara anuncia el senyor Rato és un 15% puntual d'un any –d'un any, precisament, electoral, senyor president, per tant, els farà quedar bé a tots dos–, però ningú diu res del deute històric, de tot allò que Catalunya ha deixat de percebre al llarg d'aquests anys.

Vostès han estat decisius a Madrid, efectivament, han estat decisius a Madrid a l'hora de salvar la cara al PP: en comptes de plantar-li cara li han salvat la cara en el tema d'Arias Salgado, en el tema del caos a l'aeroport, en el tema del ministre Piqué; han col·locat gent seva en

consells d'administració de determinades empreses, però no han aconseguit augmentar la capacitat de decisió política i econòmica de Catalunya. En vint anys d'autonomia, la mitjana d'inversió de l'Estat a Catalunya ha estat d'un 8%: 7,5% en el temps del Govern socialista, en els anys més decisius un 8,5%. Per nosaltres, aquest és un model que renuncia a disposar d'instruments de sobirania política per Catalunya com han fet en el cas de les negociacions al País Basc.

Però no només això, sinó que si als anys trenta Catalunya estava mal vista per l'esquerra, per l'esquerra espanyola, avui està mal vista per tothom, per la dreta i per l'esquerra. La imatge de Catalunya és una imatge tèrbola a la resta de l'Estat. I no han aconseguit una visió plural de l'Estat perquè ha fracassat la presència de catalans membres del Govern de l'Estat i el suport que grups polítics catalans han donat a aquests mateixos governs per fer possible un Estat espanyol plural on es respecti la diversitat de llengües, de cultures i de pobles que l'integren.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com vostè diu, efectivament, nosaltres en certes coses hem estat decisius; coses de política general espanyola, de política econòmica, de política europea. També ho hem estat a canviar el que era inicialment el plantejament de la policia autonòmica en un sentit molt més favorable a Catalunya. També ho hem estat de cara al fet que es fes el traspàs del control de carreteres. També ho hem estat a l'hora d'aconseguir una situació de la llengua catalana, per exemple, a l'ensenyament que, inicialment, havia estat molt durament combatuda pel Partit Popular, i que hem aconseguit estabilitzar en contra de totes les amenaces que ens havien vingut, precisament, sobretot, per part del Partit Popular. També ho hem estat, decisius, a l'hora d'aconseguir que, per exemple, nosaltres aquest any cobrarem 155.000 milions de pessetes més que no hauríem cobrat sense les negociacions que, aprofitant una situació important, amb capacitat d'influir, doncs, hem pogut negociar, primer, amb el PSOE, val a dir-ho, i després, concretament, amb el Partit Popular. També ho hem estat a l'hora d'aconseguir que se'ns traspassés l'Inem; i també ho hem estat en una altra sèrie de coses que ara serien —diguem-ne— llargues d'explicar. Però, en tot cas, el que és segur és que hem estat més decisius que cap altre grup polític català.

Si els resultats electorals —com ho espero— ens són favorables, a la tardor i a la primavera de l'any que ve, nosaltres, òbviament, seguirem collant en aquest sentit, probablement amb certs canvis d'estratègies perquè ens considerem més lliures d'actuar que no pas ho hem estat en alguns aspectes durant aquests últims temps. Però, en els últims temps, estic d'acord amb vostè, senyor Carod-Rovira, els avenços importants que s'han aconseguit aquests últims anys en el terreny autonòmic

a Catalunya han estat decisivament decidits per Convergència i Unió.

El president

Moltes gràcies, molt honorable senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les oficines de representació del Consorci de Turisme de Catalunya a les repúbliques de Rússia, Letònia i Ucraïna

A continuació, té la paraula, per formular la pregunta, pel Grup Mixt, el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Ens agradaria saber quin és el capteniment del Govern en relació a les oficines de representació del Consorci de Turisme de Catalunya a les repúbliques de Rússia, Letònia i Ucraïna.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El capteniment ha estat que, tenint present que enteníem —i l'experiència ho ha demostrat— que eren uns mercats turístics que podrien ser molt importants per Catalunya, hem procurat, a través d'aquestes oficines, donar el màxim de possibilitats perquè la gent pogués tenir visats, cosa que a través de l'acció del Govern espanyol no s'aconseguia.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, vostè sap, senyor Pujol, que les oficines de representació turística a les repúbliques de l'ex-URSS gestionaven els visats dels turistes. Durant els anys 96, 97 i 98, han tingut una activitat de caràcter empresarial amb uns ingressos de 282.000 dòlars. Fins aquí cap problema. Però a través de les preguntes fetes pel nostre Grup es detecten certes irregularitats que ja han estat informades a fiscalia.

Primera irregularitat. A la comptabilitat del Consorci no apareixen els ingressos dels visats. Ara bé, si el director d'aquestes oficines de representació ha fet algun informe de liquidació, realment, això no és més que un efecte més del descontrol, perquè aquest possible informe no apareix a la comptabilitat integrada del Consorci.

Segona irregularitat. El Consorci no té compte corrent bancari obert en aquests països, segons resposta del conseller Subirà.

Tercer. Aquestes oficines, les de Moscou, concretament, no són reconegudes com a establiment perma-

nent, tal com correspon a una oficina que fa activitat empresarial. El conseller Subirà, per tant, no reconeix els ingressos dels visats com a ingressos propis del Consorci.

Quarta irregularitat. El contracte d'arrendament de serveis subscrit el 97 entre el Consorci i el senyor Josep Maria Perramon, director de les oficines, no contempla cap tipus d'ingressos ni l'habilita per a l'apropiació dels ingressos procedents de la gestió dels visats. Això sembla que aquests ingressos no es declaren enlloc, no apareixen als comptes del Consorci, no se sap a què s'han destinat, no se sap on estan, és un exemple ben concret d'irregularitat, d'irregularitat en un consorci que cal recordar que està finançat, un 98%, per diners públics, per diners de la Direcció General de Turisme. Però el més sorprenent és que l'informe Baker&McKenzie, informe que vostès mateixos s'encarreguen des del Consorci, indica que aquests diners poden estar servint per pagar el personal d'una empresa aliena al Consorci, propietat del senyor Perramon, director de les oficines de representació turística a Moscou, Kíev i Riga.

Per concloure, senyor Pujol, cal una explicació pública i un aclariment d'aquest entramat perquè, en definitiva, estem parlant de diners públics. Fins ara, el conseller Subirà no ha donat resposta ni solució. Li demanem responsabilitat directament a vostè del que està passant a Turisme de Catalunya; posi vostè solució per acabar aquest entramat.

I li fem dues propostes. La primera...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

...que s'aclareixin les responsabilitats, i la segona, la conversió del Consorci de Turisme en un organisme autònom, per tal que hi hagi un major control de la gestió dels recursos.

Perdoni, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, això de les irregularitats ho diu vostè. Encara falta saber si això, algú, no sé qui, ho ha enviat a la fiscalia. I la fiscalia, si hi ha irregularitats o no, ja ens ho dirà. La informació que jo tinc és que no hi ha irregularitats, que tot s'ha fet amb transparència i, a més, amb coneixement per part del Ministeri d'Afers Estrangers, perquè això s'havia de fer així.

Aleshores em dirà: «Bé, i tot això, doncs..., ens ha d'explicar el perquè de tot això.» Doncs, molt senzill: tot això perquè nosaltres hem entès que aquest era un mercat important. Realment ens han vingut 250.000 turistes d'aquests països. El 80% de turistes d'aquests països que han anat a Espanya han vingut, concretament,

a Catalunya, i és una cosa molt agraïda per part del sector i per part de tota la gent que hi treballa i per part de tota la nostra economia.

Quin problema hi havia? Hi havia que, encara avui —perquè això s'està fent a Moscou, però no a Kíev—, encara avui, l'ambaixada dona cinc visats al dia. I a base de donar cinc visats al dia, evidentment, no hi ha manera que hi pugui haver un flux de turisme important. I, aleshores, vam quedar d'acord amb el Ministeri que els visats els donaríem nosaltres d'acord amb el Ministeri, i els donem. I, a partir d'aquest moment, ens en vénen 250.000, de turistes. I això em sembla que és un fet molt positiu i molt d'agrair al que fa la gestió, concretament, del Govern de la Generalitat.

Això després ha estat imitat per alguna altra comunitat autònoma, que, per cert, aleshores, ha dit que no cobraria res pel visat. Molt bé. I ara nosaltres tampoc no en cobrem res. Però, escolti, cobrar per un visat no és res dolent. En tot cas, caldria veure si realment aquests diners han anat a parar on havien d'anar a parar —i hi han anat: es veurà a través d'aquesta investigació. Però, en tot cas, el que sí que és cert és una cosa, que qui realment ha captat el turisme rus, ucraïnès i, en part, bàltic, concretament, ha estat Catalunya i ningú més a Espanya. I això és una cosa que és un fet altament positiu, que s'ha fet com s'ha fet... (*Remor de veus.*) Suposo que sí que és positiu i suposo que la gent de la Costa Brava o la gent d'on sigui ho valora molt positiu, i tots plegats així mateix. I ara intentarem que això mateix, doncs, també es pugui fer a Kíev, perquè a base de cinc visats al dia que es fan a Kíev, evidentment, no es pot anar absolutament enlloc.

Per la resta, nosaltres estem tranquils respecte al que pugui ser la determinació final o el judici final de la fiscalia.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions pel manteniment del cabal ecològic i la no-contaminació de la riera de Sorreigs, de la comarca d'Osona

La tercera pregunta, sobre les actuacions pel manteniment del cabal ecològic i la no-contaminació de la riera de Sorreigs, de la comarca d'Osona, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, igualment que a l'inici de legislatura, al final de legislatura o quasi al final de legislatura, hem de preguntar sobre un mateix fet: la riera de Sorreigs segueix contaminada per l'empresa Puigneró. Què pensa fer, el seu Govern, per corregir aquesta situació?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Al final de la legislatura vostè fa una pregunta –i ara la repeteix–, però la resposta pot ser molt diferent. 1994: la contaminació –he de confessar la meva ignorància: aquestes unitats no sé com se diuen–, les unitats, concretament, que determinen el grau de contaminació eren, 93 i 94, 4.000, 3.000, 5.700, 3.000, 4.700, etcètera, etcètera; 99: 312, 421, 137, 182, és a dir, entre deu i vint vegades menys. Per tant, vostè fa bé, la pregunta és la mateixa, la resposta pot ser que la cosa ha millorat moltíssim i que s'està aplicant el pla que s'havia d'aplicar de cara a evitar la contaminació.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guilot.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Miri, 1994, el senyor Puigdollers ho firma: «Els fets motivadors del qual van ser posats en coneixements de la fiscalia el 29 de desembre del 94 per considerar que podien ser constitutius de delictes»; empresa Puigneró. 1999: «Finalment, cal dir que s'ha dictat una proposta de resolució, amb data de 5 de març de 1999, on es proposa una sanció de 6.949.662 i una indemnització de 3.474.381».

Senyor president, per favor, seguim amb una riera contaminada; seguim que van caient les sentències judicials; seguim amb una situació insostenible, des del punt de vista de la passivitat quan no complicitat del seu Govern. Vostè intenta justificar l'injustificable. Fins i tot la seva Conselleria de Medi Ambient, fent poc, fa alguna cosa més que vostè, ja que el 94 envia a la fiscalia aquesta situació perquè creu que és constitutiva de delictes i el 99 fa una proposta de multa i indemnització. Com s'atreveix, a aquestes altures i amb aquesta situació, i després de quatre anys, a seguir justificant l'injustificable? Com vostè, a hores d'ara, no és capaç de prendre una iniciativa amb aquesta empresa que permeti aturar aquesta contaminació?

Perquè, és veritat, és el tercer cop que ho preguntem, però és que el problema segueix. I, com que el problema segueix, cal que el Govern hi intervingui; cal que el Govern resolgui. Perquè el que no pot ser és que els jutges condemnin; el que no pot ser és que totes les entitats ecologistes de la zona denunciïn; el que no pot ser és que estiguem portant a aquest Parlament aquest debat i vostè segueixi sense fer res, i vostè segueixi fent frases d'aquest tipus –perquè és que és la tercera frase que ens dedica, junt amb fotos, i fins i tot declaracions de notari– com a respostes; però, el que sí que és cert és que, hores d'ara, avui, aquesta riera està contaminada, i com que aquesta riera està contaminada, vostè ha d'actuar.

I, miri, senyor president, permeti'm que ja, després de quatre anys, li vull dir que si vostès no han actuat és perquè ja els va bé; ja els va bé per insensibilitat; ja els

va bé per complicitat; ja els va bé per amistat. Però nosaltres creiem que això no pot ser. Aquesta és una empresa que està en una situació delicada; aquesta és una empresa important per a aquella comarca i per a tots aquells pobles; però aquesta és una empresa que, en aquests moments, contamina una riera, i aquest Govern ha de tenir una actitud decidida d'intervenir, per tal de garantir la viabilitat d'aquesta empresa, per tal de garantir els llocs de treball...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Guilot i Miravet

Sí, gràcies, senyor president. Però, sobretot, també, per evitar que se segueixi contaminant la riera. I deixi's de donar excuses de mal pagador.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri: «Vostès no fan res.» Home, la segona condemna que hi ha hagut és com a conseqüència d'una denúncia del Govern de la Generalitat. (*Rialles.*) Perdoni, no: és exactament així, no cal que rigui, és així. Bé, primer punt. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

El president de la Generalitat

Segona cosa, s'han posat sancions –vostè mateix en diu algunes–, però, tercera cosa, sobretot, el que passa és que s'han introduït tota una sèrie de mesures en l'empresa..., li acabo de donar aquestes xifres, que vostè no..., miri, ho repeteixo: de 5.541, que era el grau de contaminació el dia 12 de juliol del 94; estem a 182, que és el grau de contaminació el dia 26 de maig del 99. Per tant, no es pot dir que no s'hagi fet, que no s'hi hagi actuat, i, per tant, seguirem actuant en aquesta línia, seguirem treballant, seguirem controlant-ho, nosaltres i la universitat.

Alguns d'aquests estudis, per exemple, no solament respecte a això, sinó també sobre els cabals d'aigua, no els fem pas nosaltres sols, aquests mateixos, sinó que els encarreguem a la universitat, és a dir, a organismes ben independents. Per tant, aquí hi ha hagut una actuació i una disminució molt substancial, que en aquest moment no representa perill. Una altra cosa és el que hi ha hagut en el passat, això ho coneixem i ho coneixem prou bé, però en aquests moments aquesta és una situació, en aquest sentit, controlada; les preocupacions que puguem tenir són d'un altre ordre, com vostè sap.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el subministrament de l'aigua a les conques internes de Catalunya

Per a la quarta pregunta, sobre el subministrament de l'aigua a les conques internes de Catalunya, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. A Catalunya –per ser més exactes, a les conques internes de Catalunya–, hi ha un problema de garantia de subministrament d'aigua. Aquest Parlament ha acordat que hi ha un dèficit estructural que cal resoldre, o consumint menys aigua, o portant aigües exteriors –que poden venir del mar, de l'Ebre, del Segre, del Roine–, i per resoldre aquest dèficit, cal l'acord del Govern de l'Estat, dels seus socis del Partit Popular; cal, o bé un conveni internacional, o una concessió, i, sobretot, cal el finançament d'aquestes obres.

Els socis del PP –i la seva ministra Tocino ahir encara ho deia– no reconeixen ni el dèficit d'aigua, i fan com *el perro del hortelano*, no mengen ni deixen menjar. És a dir, no ens deixen l'aigua que potser podria venir de les conques, doncs, del conjunt de l'Estat espanyol, però tampoc no ens deixen buscar la solució fora de Catalunya.

Vostè, per altra banda, senyor president –a part de ser soci del Partit Popular–, en aquest tema, últimament té una posició una mica erràtica; sembla que, segons l'auditori, diu el que convé; de vegades prefereix l'Ebre, de vegades prefereix el Roine. I, per tant, sembla que, en el tema de l'aigua, encara que sigui un contrasentit, *no es mulla*. Nosaltres voldríem que es *mullés* una mica i que, per un cantó, ens digués què pensa fer envers dels seus socis, perquè els convencem que necessitem els seus diners per resoldre un problema important de Catalunya, i, ahora, quina és la seva prioritat per afrontar aquest problema important de Catalunya.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, com vostès saben, estem pendants del Pla hidrològic, que no el tenim perquè els nostres socis –que era el PSOE–, durant tretze anys, no el van fer. O sigui que si aquí hi ha hagut una impotència absoluta i total per fer un pla hidrològic a Espanya, han estat vostès, el Govern del PSOE (*remor de veus*), PSC, PSC - PSOE. (*Forta remor de veus*.) Bé..., Sí, sí, els nostres socis eren vostès... O no eren vostès? (*Forta remor de veus*.)

El president

Silenci, si us plau!

El president de la Generalitat

Bé, el que passa és que ara ens diuen..., els del PP ens diuen que ho faran. Bé, ja ho veurem. Però, de tota manera, no els donarem pas un marge de tretze anys,

com vostès van tenir; esperem que ho faran abans. (*Remor de veus*.) Per la resta, la nostra proposta sempre ha estat molt clara. Vull dir, lògicament, hauria de venir aigua de l'Ebre; si, per la raó que sigui, resulta que no pot venir l'aigua de l'Ebre, nosaltres –el Govern de la Generalitat– vam voler estudiar la possibilitat d'aigües del Roine; pot venir del Roine. Quan hagin publicat el Pla hidrològic, s'hagi vist la reacció del PP, del Govern, de vostès, i de tantes comunitats autònomes, i de tantes coses que s'han de veure, podrem decidir si val la pena d'anar al més lògic, que seria l'Ebre, o recórrer al Roine, que és cosa perfectament possible.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Aquest tema és un tema amb el qual no es pot jugar, perquè, de veritat, les solucions, en aquests moments, es busquen més en motius emocionals i locals, que no pas en la racionalitat. Aquí tenim un país esparracat, estripat; aquí, a Catalunya, durant vint anys, hem sigut incapaços de trobar la solució nosaltres mateixos, i hem provocat tensions amb la resta de l'Estat, i, per tant, no podem jugar amb aquest tema.

Vostè sap que la solució de l'aigua és un tema molt complex; en aquests moments, vostè sap que, per portar l'aigua d'allà on sigui, del Roine o de l'Ebre, ens hem de gastar 150.000 milions de pessetes, i això significarà que haurem de pagar 70 pessetes més per metre cúbic de l'aigua, que l'haurem de pagar els ciutadans, i nosaltres estem d'acord a buscar una solució, senyor president, però sense demagògies, sense esparracar el país. Em sembla que cal afrontar aquest tema amb valentia, i plantejar-nos de veritat si hi ha una solució interna a Catalunya. I, si no hi és, busquem la solució externa. Però, la solució interna, a Catalunya, voldria dir un gran acord per a aquest país, per acabar amb aquesta divisió entre el món rural i el món urbà; entre el món de les terres de l'Ebre, i de les terres de Lleida, i la regió metropolitana. Aquest acord, si no és possible, és un gran fracàs d'aquest país, perquè el tema de l'aigua s'afronta emocionalment i no racionalment, i crec que un país madur, un país europeu com Catalunya, hauria de ser capaç de resoldre aquest tema racionalment, sense aquesta tensió emocional i local; amb solidaritat, amb aquest gran acord, que és possible; sense demagògies i lligant un país que, en aquests moments, està estripat i esparracat. I en això, pot comptar amb nosaltres; amb la demagògia, no, senyor president. (*Remor de veus*.)

El president

Silenci, si us plau...!

El president de la Generalitat

Ja m'agradarà de poder comptar amb vostès, perquè serà la primera vegada, en això. (*Forta remor de veus*.) Perquè, és clar, ara deixarem de banda el Pla hidrològic que vostès no van fer en tretze anys, però durant aquest temps es va aconseguir una cosa molt important

—amb l'oposició, bàsicament, de vostès—, que va ser portar aigua al Camp de Tarragona. Al Camp de Tarragona, acció del Govern de Convergència i Unió —i, inicialment, s'ha de dir, això, inicialment engegat per UCD; s'ha de dir perquè va ser així mateix—, i aquí sí que vam fer un gran servei. Amb els vots en contra de les majories socialistes de Reus i de Tarragona, i d'altres llocs i d'altres ajuntaments, i, en realitat, de tots vostès: no hi van col·laborar; no hi van col·laborar, vostès.

Per tant, si ara diuen que hi pensen col·laborar en un futur, benvinguts siguin, benvinguts siguin. Però, en tot cas, serà la primera vegada. Fins a aquest moment, ni en el camp estatal —amb el Pla hidrològic que no es van atrevir a fer—, ni en el pla de Catalunya, on van posar totes les dificultats possibles per a la portada d'aigües a Tarragona, dient-nos, alguns dels polítics del seu partit, que crearíem no sé quantes leucèmies amb l'aigua de l'Ebre —que no se n'ha creat cap—, fent una por que era una irresponsabilitat crear-la... Bé, si han canviat d'actitud, benvinguts siguin. (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau! Per favor, guardin silenci!

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de la indústria catalana i la creació de llocs de treball

La quinta pregunta al president de la Generalitat (*forta remor de veus*) és sobre l'evolució de la indústria catalana i la creació de llocs de treball, formulada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en el marc de la bona marxa de l'economia, sembla que la indústria hagi perdut un paper —el paper que sempre ha tingut— de motor de l'economia catalana, i, en canvi, hagi cedit protagonisme a altres sectors productius. En aquest sentit, aquest mateix Parlament ha enviat, ja, preguntes al Govern demanant sobre la pèrdua d'aquest protagonisme de la indústria catalana.

La importància creixent del sector de serveis —sector molt dinàmic i que hem d'estar contents que sigui un sector tan dinàmic i tan creador de llocs de treball— fa o provoca l'aparent pèrdua de pes de la indústria, que es pot explicar, al meu criteri, per dos motius fonamentals: per una banda, l'externalització de moltes de les activitats que abans feien les empreses en el si d'elles mateixes, i que ara les fan fora. I, per una altra banda, la deslocalització d'algunes indústries, que fan que inverteixin en països d'economies emergents. Però crec que aquests dos factors —tot i que poden justificar una certa pèrdua de protagonisme— no amaguen la dinamització de la pròpia indústria catalana.

En tot cas, sí que és cert que tot això contribueix que hi pugui haver una percepció pública que aquesta pèrdua pugui ser real. Davant de tot això, la interpretació favo-

rable que, de vegades, es fan darrerament dels diferents indicadors macroeconòmics que fa el Govern de la Generalitat, pot semblar que provoquen —i provoquen— una descoordinació amb la realitat de la indústria catalana. I és en aquest sentit que li faig la següent pregunta: quina valoració fa el seu Govern de l'evolució actual de la indústria catalana, i de com aquesta evolució repercuteix en la creació de treball?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc, jo crec que no és veritat que la indústria catalana hagi perdut pes, i sobretot que l'hagi perdut en termes relatius. Entre altres coses, perquè moltes coses que avui es comptabilitzen —i ho són— com a serveis, de què servirien si no hi hagués indústria? A més, molta de la informàtica que fem, de què serviria, si no s'apliqués al món industrial? Serviria per jugar, però no tindria una eficàcia.

L'increment, tremend, que hi ha en el camp del transport, sí, però, per què es fa aquest increment en el camp del transport? Oh, per transportar coses! I què es transporta? Doncs, fonamentalment, es transporten productes industrials o agraris, és clar. Bé, per tant, primer això s'ha de mirar amb reserva, aquesta disminució del pes de la indústria; si es mira, sobretot, en termes, també, indirectes.

Segona, si es mira en termes relatius respecte al que són la resta d'Espanya o la resta d'Europa, doncs, realment, la nostra indústria es pot dir, amb tota rotunditat, que està passant un dels seus moments millors. I donaré unes quantes xifres, perquè ho vegi, no? Miri, l'any 98, el nostre producte interior brut industrial va créixer un 4,7 —molt per sobre de la mitjana espanyola, moltíssim per sobre de la mitjana europea. Tot això, a més, ho va fer amb un increment molt gran de competitivitat, que es posa de manifest amb la reducció que hi va haver dels preus industrials —cosa que, per altra banda, ens ajuda a combatre, com a efecte secundari, diguem-ne, la inflació.

La nostra exportació, en aquests últims anys, per exemple, de l'any 90 a l'any 98, ha crescut un 337%; actualment, representem, exportem 4 bilions 408.000 milions de pessetes. A l'hora de dir si ha perdut pes o no la indústria, fixi's en el següent: el turisme és molt important, oi? Doncs, essent tan, i tan, i tan important el turisme, resulta que el que representa el turisme, d'ingressos, no arriba al bilió de pessetes; és a dir, exactament és de 860.000 milions. 860.000 milions. És a dir, cinc vegades menys que el que representa l'exportació, fonamentalment l'exportació industrial.

I bé, hi ha una altra cosa important. L'increment més important d'exportació industrial ha estat, concretament, en productes d'alt contingut tecnològic. Per exemple, què li diré, jo? Doncs, material informàtic, o productes farmacèutics, o bé instruments de precisió.

8382

És a dir, no, precisament, diguem-ne, teixits o filats, sense contingut..., sense especialització. Més coses, encara. Les nostres empreses industrials, en aquests moments... És a dir, Catalunya, concretament, està captant, va captar l'any passat el 38,8% de la inversió industrial estrangera a Espanya. Això vol dir, per tant, que se segueix valorant..., que, en realitat, és més, si tinguéssim en compte que algunes inversions compten a Madrid quan, en realitat, es fan aquí. Per tant, vol dir, concretament, que...

El president

Senyor president, ha acabat el seu temps.

El president de la Generalitat

Dispensi, senyor president.

El president

Si el senyor diputat vol repreguntar, sàpiga que el senyor president ha exhaurit el seu temps. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les «raons històriques» per excloure un partit polític

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre les raons històriques per excloure un partit polític, formulada pel Grup Popular. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, que «el Partit Popular no té res a fer a Catalunya, per raons històriques», jo crec que és una lamentable afirmació que revela l'extrem de deformació a què poden arribar els polítics quan lo cansament i l'avorriments s'apoderen de l'exercici de la seva funció. *(Rialles.)*

El president

Guardin silenci!

El Sr. Curto i Casadó

Este és lo cas del president de la Generalitat, quan, en una entrevista –i amb premeditada irritació– intenta excloure de la política catalana el Partit Popular, que representa la tercera força política en l'àmbit del nostre Parlament.

La pregunta és per saber, senyor president, què passa amb les seves raons històriques, i per comentar si és que ara fa compatible lo càrrec de president de la Generalitat amb lo d'*escribano* titular de la història de Catalunya.

El president

Té la paraula, per contestar, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo no tinc cap inconvenient a dir-li que, com passa a vegades quan es fan unes declaracions, que, de vegades, un no és prou precís. La frase aquesta que m'atribueix, i que em sembla que sí que vaig dir que no té res a fer, no és exacta. O sigui, doni-la per no dita; no és cert, això.

Ara, en canvi, dir que per raons històriques i d'imatge –textualment– el Partit Popular té unes possibilitats limitades a Catalunya, crec sincerament que sí. Simplement ho crec, què vol que li digui? Vull dir, crec que per raons històriques i d'imatge té unes possibilitats limitades. A nivell espanyol les té molt importants, les exerceix –vostès saben que nosaltres donem suport a algunes d'aquestes activitats que estan exercint a nivell espanyol–, però crec que a Catalunya té el seu paper; no es tracta d'excloure ningú, però és un paper limitat, per raons d'històriques i d'imatge.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, permetin-me una expressió, de dir-li que els té així de grossos per negar una evidència «entrecomillada» al diari *La Vanguardia*. *(Rialles.)*

Cap demòcrata europeu, senyor president, s'hauria atrevit a fer una afirmació tan desconsiderada i tan agressiva com la que ha fet vostè. I m'haurà de permetre, senyor president, que després de reconèixer i de defensar los valors democràtics de tots i cada un dels partits polítics que conformen esta cambra, jo també li parli a vostè de les seues raons històriques, però aplicant lo que avui es coneix per la política moderna del concret, contrària a la seua des de fa vint anys o ancorada fa vint anys.

És a dir, senyor president, quan vostè parla de «raons històriques» –entre cometes al diari–, a què es refereix? Es refereix, a la millor, a la seva proposta d'autodeterminació de Catalunya i a la declaració de Barcelona? Raons històriques? Es refereix, potser, a les aigües contaminades que baixen per algun organisme de la seva Administració? Podria ser la seua negativa a substanciar un debat sobre la seua gestió? És a la millor l'estratègia de radicalitzar lo seu discurs, fonamentar-lo en la permanent reivindicació i dividir els catalans en catalans de primera i catalans de segona?

Estes declaracions que vaig llegir, senyor president, a mi m'han dolgut fins i tot en lo personal, i les considero injustes, impròpies pel que vostè representa i mesquines per la seva pròpia naturalesa. I mentre vostè no les rectifiqui, senyor president, pensaré que el president de la Generalitat ha lluitat i lluita per preservar la democràcia, però no per a practicar-la.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, jo ja li he dit que aquesta frase de «no té res a fer» no era una frase encertada, li ho he dit. Escolti, no cal que hi insisteixi; suposo que vostè ho portava escrit i ha hagut de seguir llegint el que ja tenia escrit. Però jo això ja li ho he dit. (*Remor de veus.*)

També li he dit que, en canvi, crec que segueix essent veritat que per raons d'històriques i d'imatge té unes possibilitats limitades. Per què? Doncs, miri, perquè en les dues grans divisióries que, diguem-ne, actuen sobre la política catalana, que són –n'hi ha més, però dues de grans–, per una banda, el nacionalisme, el catalanisme –digui el que vulgui–, i el no catalanisme o l'anticatalanisme –digui el que vulgui–, i la dreta i l'esquerra –depèn de graus, això–, jo crec que vostès, per raons històriques i d'imatge, queden, diguem-ne, desplaçats en un cert sentit, amb la qual cosa segueixen tenint un paper i segueixen tenint uns drets, però crec que tenen unes possibilitats limitades.

Escolti, nosaltres, Convergència i Unió, en el conjunt d'Espanya tenim unes possibilitats que de vegades són decisives –i això el PSOE ho sap i vostès també–, però que són limitades. I no és cap mal, és com és, perquè forma part de la nostra naturalesa, forma part del que nosaltres som, i vostès jo crec que en part les tenen a Catalunya. No dic que això sigui just: simplement constato el fet. També crec que, de vegades, vostès adopten actituds que els acaben de perjudicar en aquest sentit.

Però, escolti una cosa: si nosaltres hem dit que volem fer una Catalunya per a sis milions de ciutadans, és perquè, naturalment, també hi compta tota la gent –hi és dintre d'aquests sis milions–, tots els ciutadans que tenen tota mena d'opinions polítiques, naturalment. Que jo constati que n'hi ha uns que tenen un pes i que tindran, lògicament, també en el futur un pes més gran que uns altres, bé, és discutible, però, en tot cas, no és ofensiu, sobretot a partir del moment en què li dic que la frase «no tenen res a fer» surt a vegades en unes declaracions i jo ja l'he retirada.

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

L'altra, sí que segueixo creient que forma part de la realitat.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Acabat el capítol de preguntes al molt honorable senyor president, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al Centre d'Internament per a Estrangers a Barcelona (tram. 310-00506/05, 310-00507/05 i 310-00508/05)

La setena pregunta és sobre si coneix la situació en què es troba el Centre d'Internament per a Estrangers, a Barcelona, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Ignasi Riera. (*Remor de veus.*) No comenci.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa.*)

Repeteixo, prego que guardin silenci.

Senyor Riera, pot començar.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, li plantejo una possibilitat: les preguntes 15 i 16 són sobre el mateix tema. Atès que no entren en el còmput de les primeres que s'han de formular, pregunto si vol que les deixi per a un altre Ple i només formuli aquesta primera.

El president

No, per a un altre Ple, no. 15 i 16, diu vostè? Jo no tinc cap inconvenient a acumular-les. En tot cas, és el conseller qui les ha de contestar, que tampoc hi té inconvenient... Per tant, en aquest moment, permeti'm, que li donaré no els dos minuts i mig, sinó set minuts i mig que té per formular les tres.

El Sr. Riera i Gassiot

Miraré de no exhaurir-los, senyor president.

El president

Un moment, que marcarem el temps. I té el mateix temps el senyor conseller. Endavant.

El Sr. Riera i Gassiot

L'article 62.2 de la Llei orgànica 7/1985, o Llei d'estrangeria, reguladora dels drets i llibertats dels estrangers a Espanya, permet que mentre se substancia un expedient d'expulsió tingui lloc la detenció cautelar o preventiva de l'estranger que es trobi il·legalment en territori espanyol per no haver obtingut la pròrroga d'estada o, en el seu cas, el permís de residència que fossin exigibles, que estigui implicat en activitats contràries a l'ordre públic o que no tingui mitjans per viure, exerceixi la mendicitat o desenvolupi activitats il·legals.

Aquest seria el fonament de llei dels centres d'internament. En el cas de les nostres preguntes, sabem molt bé que els temes d'estrangeria depenen d'una llei orgànica, d'una llei de l'Estat i que, per tant, correspon justament al Ministeri del Interior resoldre les qüestions relacionades amb l'aplicació d'aquesta Llei. Però com que resulta que estem parlant d'un centre concret, ubicat a la ciutat de Barcelona, a la Verneda, és per això que hem formulat preguntes en el sentit de dir què sap el Govern sobre aquests centres, quin tipus de negoci-

8384

ació ha anat fent amb el Govern central sobre aquests centres i com creu que es podria implicar la societat catalana a través del Govern i de les organitzacions distintes, solidàries, per millorar o per aclarir la situació d'aquestes persones que estan en aquests centres d'internament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les tres preguntes, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Si...

El president

No va. No he posat en marxa el rellotge. Té posada la targeta?

El conseller de Benestar Social

Els centres d'internament, senyor diputat, són establiments públics de caràcter no penitenciari, que depenen del Ministeri del Interior per a la detenció i la custòdia, com vostè ja ha dit, a disposició de l'autoritat judicial d'estrangers amb expedients d'expulsió.

Han estat diferents entitats que han dit públicament i han presentat reclamacions al Síndic de Greuges, i també al Defensor del Pueblo, sobre deficiències d'infraestructures i d'assistència dels centres d'internament que qüestionen les condicions dels qui han estat ingressats. També ho han manifestat al Consell Assessor d'Immigració de la Generalitat de Catalunya i ens consta que a la Delegació del Govern a Catalunya.

Els centres d'internament haurien de garantir l'efectiu respecte pels drets humans i de disposar d'unes instal·lacions i serveis degudament condicionats, que en funció del caràcter temporal de l'estada màxima permesa, que és de quaranta dies com a mínim, s'assimilassin els previstos per als centres penitenciaris. A més, s'hauria de respectar com a tret bàsic diferenciador respecte als centres penitenciaris la lliure circulació dins del centre i garantir i informar els estrangers interns dels seus drets i deures i la manera d'exercir-los.

El passat 24 de febrer es va publicar l'Ordre 4528, de 22 de febrer del 99, al *Butlletí Oficial de l'Estat* número 47, sobre normes de funcionament i règim intern dels centres d'internament. Aquesta Ordre, algun mèrit o alguna actuació correspon a la Generalitat, a través de traslladar la denúncia o les protestes que es van cursar a través del Consell Assessor d'Immigració de la Generalitat. I l'aplicació d'aquesta Ordre comportarà, segurament, que s'hagi de construir un nou centre a Barcelona, donat que les condicions físiques de l'actual fan difícil l'aplicació d'aquesta normativa, com, per exemple pel que respecta al requeriment d'espais oberts, els quals no existeixen en aquest moment.

Aquesta Ordre marca un termini de dos anys per poder adequar els actuals centres d'internament als requisits fixats per la normativa reglamentària. Per tant, aquesta és la situació. Nosaltres realment hem actuat, però dintre del limitat marge en què ens és possible fer-ho.

Gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, començaré per comentar justament aquesta Ordre 4528, de 22 de febrer del 99, i justament per preguntar-li si vostè creu que aquesta norma, en principi, està d'acord amb la sentència del Tribunal Constitucional 115/87, en què parla de les característiques especials del que tracta de regular. Nosaltres creiem que aquesta ordre ministerial no varia fonamentalment el que establia el Reglament 155/96, que, com recordo, és el segon reglament; el primer reglament és del 86 i el segon reglament és justament del 96, quan el nostre Grup Parlamentari planteja la possibilitat de modificar la Llei d'estrangeria, i se'ns diu: «No, de moment, no hi ha modificació de la Llei, però hi ha un nou reglament d'aplicació.»

Segona qüestió. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, jo he estat en aquest Centre, jo l'he visitat i l'he visitat fa encara no dos mesos, i el vaig poder visitar, per cert, amb totes les facilitats i em van ser contestades totes les preguntes que vam formular. Hi érem, justament, el senyor Joan Saura, la senyora Mercè Rivadulla i jo mateix, i tots tres vam poder estar tot el temps que vam voler a l'interior del Centre, cosa que no havia estat fàcil –d'altres diputades i diputats ho havien sol·licitat, però en aquest cas vam poder visitar el Centre.

A veure, tractaria de dir ara, en aquests moments..., hi ha una parada del metro de la línia 2 que queda exactament al davant del Centre –ho dic per facilitar-los la visita a la part externa del Centre. El Centre, en aquests moments, es troba a la comissaria de la Verneda, i el Centre en aquests moments és –per descriure'l d'alguna manera– un pàrquing, un semisoterrani que només té unes lluerns de llum que donen a l'exterior; i hi ha una mena de sala que és el passadís, que és el pati d'aquest Centre, per on poden circular les persones que estan allà retingudes. Hi ha un sector que és per a les dones i un altre per als homes; hi caben 120 persones –mai no està ple, això és veritat–; la mitjana de dies de retenció màxima és de quaranta dies i la mitjana sol ser de vint-i-quatre dies, segons ens van dir.

Jo diria que les atencions..., l'aspecte del menjar està ben resolt; l'aspecte de neteja del centre està ben resolt, però les condicions del Centre són del tot inhumanes. Més encara, en aquests moments en què comença a fer calor, aquell Centre pot ser absolutament una torradora, com ens van dir els funcionaris que estaven al servei d'aquell Centre. Ens deien: «Han vingut persones del Ministeri per veure si som capaços d'instalar aviat aire condicionat, perquè si no aquí la vida, sobretot a l'estiu, que és quan hi passen més persones, serà hor-

rorós.» Un diria..., aquest tipus de cella, que, per les condicions de l'edifici està molt pitjor que moltes presons, és precisament per a persones que no han estat jutjades, per a persones que, en tot cas, es troben que no compleixen o que han comès irregularitats administratives. Per tant, nosaltres creiem que aquests tipus de centres haurien de ser revisats a fons en les seves funcions.

Creiem, a més, que hi ha moltes qüestions que en aquest Centre fallen. Per exemple, tot el que té a veure amb la traducció i interpretació dels interns, els quals, per definició, no solen conèixer les llengües oficials a Catalunya. Segona qüestió, la de l'atenció jurídica; és veritat que tenen una atenció fiscal una vegada al mes, però, en tot cas, això no és suficient, tenint en compte, a més, que molt sovint han estat traslladats des del lloc on han estat detinguts fins, per exemple, al Centre de la Verneda. És molt difícil fer el seguiment de les problemàtiques derivades d'aquestes persones per a les quals la vida compta, precisament, com si fos –si em permeten la imatge– una imatge de pàrquing, que arriba un moment en què s'exhaureix el temps en què es poden resoldre totes les qüestions que hi ha allà dins.

No hi ha, per exemple, per raons òbvies, la possibilitat de visites externes; s'ha negat la possibilitat que les ONG visitin les persones que són a dins. I un dirà: i els familiars? A veure, seriosament, familiars que no tenen la documentació en regla aniran a visitar d'altres familiars que estan allà retinguts perquè no tenen la documentació en regla? És evident que no, i hi ha, per tant, un seguit de violacions, creiem nosaltres, o de presumptes violacions, si volen que ho digui amb més cura, de drets humans, que haurien de ser plantejades i que haurien de ser tingudes en compte –ho repeteixo– perquè, des del Govern de la Generalitat, es tracti de plantejar si hi pot haver aquesta violació de drets.

Ho repeteixo: un de molt pràctic és l'aspecte extern. Ja sé que, l'altre dia, la delegada del Govern, en l'acte de lliurament dels diplomes als nous mossos d'esquadra, ens deia que sí, que és veritat, que s'està preparant un altre centre; ens va parlar de dues ubicacions, que no dic, perquè cap de les dues no era definitiva, i em penso que seria donar dades que no s'han de donar, quan no són definitives, però, de moment, la cosa segueix com fins ara.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant –ho repeteixo–, perquè hi ha hagut l'apel·lació del Defensor del Pueblo, perquè el Síndic de Greuges a Catalunya també parla d'aquests centres, perquè les ONG n'estan parlant, jo demanaria, si us plau, al representant del Govern que em respon aquesta pregunta que faci gestions per veure si aquests centres poden servir de veritat per a allò a què, en principi, han d'estar destinats i que no resultin un punt negre pel que fa al respecte de les persones estrangeres que, en aquests moments, són a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per respondre la repregunta, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la modificació del lloc, és a dir, la variació de l'edifici, que, com vostè ja ha dit i jo he reiterat, no té cap condició, ja és un avantatge, ja és una condició necessària. Però és evident que, amb això, no n'hi ha prou. Jo entenc que, per millorar la situació dels centres –i, en concret, el de Barcelona–, caldria aplicar, al més ràpidament possible, les normes de funcionament dels centres d'internament d'estrangers; modificar immediatament la Llei orgànica del poder judicial amb relació als jutges de vigilància penitenciària, perquè siguin aquests qui pugui garantir el permanent control jurisdiccional sobre les condicions d'internament.

Per altra banda, que s'aprovi, d'una vegada, la modificació de la Llei d'estrangeria o la Llei d'integració, que està al Congrés dels Diputats, perquè, aleshores, aquesta ja preveu que s'estableixi la garantia del dret a la defensa jurídica durant la substanciació de l'expedient d'expulsió, i aquest dret s'introduiria a través de modificació de la Llei d'assistència jurídica gratuïta, afegint-hi, en concret, un apartat f a l'article 2, dient que «en l'ordre contenciós administratiu, o en la via administrativa, els ciutadans estrangers que acreditin insuficiència de recursos per litigar, encara que resideixin legalment en territori espanyol, tindran dret a l'assistència lletrada i a la defensa de presentació gratuïta en tots aquells processos relatius a la seva sol·licitud d'asil», i afegint, també, al final del segon paràgraf de l'article 16 d'aquesta Llei d'assistència jurídica gratuïta, concretament, que «els procediments administratius sancionadors que es puguin resoldre amb la imposició a l'estranger d'una expulsió i amb l'objectiu d'evitar la seva indefensió, se suspendran mentre no es resolgui la sol·licitud de reconeixement de dret a l'assistència jurídica gratuïta».

Això, aquesta posició, també preveu altres aspectes, que, segurament, no em dóna temps a incloure. Per tant, nosaltres estem actuant en aquest camp, dintre del marge que tenim, a base que, a través de l'Ordre publicada, aquest edifici deixi de ser útil, perquè no té cap condició, i a base de canviar tots els aspectes legislatius que assegurin un tractament digne a les persones que allà hi ha. A part d'això, és evident que amb la Delegació del Govern i, sobretot, amb els ministres del Govern, intentem realment remarcar, a través de les actuacions que ens arriben del Consell Assessor d'Immigració, traslladar totes les protestes i tots aquests aspectes que creiem que han de ser revocats, perquè, com vostè diu bé, aquest Centre només és digne d'una llei d'estrangeria que tenim, que és absolutament contrària als drets humans de les persones. No només és això, perquè és un centre que ens hauria d'avergonyar de tenir-lo realment en les condicions com està.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aportació econòmica del Govern en la construcció de la residència geriàtrica de Puigcerdà (Cerdanya)

Passem a la següent pregunta, que formula el diputat senyor Pere Jordi Piella, sobre la residència geriàtrica a Puigcerdà. Té la paraula.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta pregunta és una pregunta que fa bastants mesos que està presentada, està formulada, i és un tema que fa, pràcticament, tres anys que estem intentant tirar endavant. Crec que, independentment de tot plegat, l'actuació del seu Departament, doncs, és bastant interessant per saber com s'ha actuat i, evidentment, també és interessant per saber de la manera com els ciutadans han premiat la seva actuació; evidentment, li estan llegint la cara; li estan girant, diguem-ne, l'esquena.

Bé, jo, en aquest cas, li puc dir que l'any 96 es va aprovar una proposició no de llei per fer una residència de gent gran a la Cerdanya; després de, pràcticament, tres anys, el Departament no ha fet res; ha estat l'Ajuntament de Puigcerdà qui tira endavant aquest tema, amb una inversió important de més de 700 milions de pessetes, i la pregunta és la següent: quina serà l'aportació de la seva Conselleria –de la Generalitat, en aquest cas– per tirar endavant aquesta residència geriàtrica de Puigcerdà, que ha costat més de 700 milions de pessetes i que, evidentment, ha estat una iniciativa totalment municipal.

El vicepresident primer

Gràcies. Per contestar, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social.

El conseller de Benestar Social

Senyor president, senyor diputat, vostè en aquesta qüestió no manté una illació d'informació permanent. Això apareix, de tant en tant, sempre, amb la mateixa desinformació que el caracteritza quan parla d'aquest aspecte.

Vostè sap que, aleshores, es va aprovar fer una residència assistida a la Cerdanya. Ja hi havia una residència de persones vàlides i hi havia una residència de persones sociosanitàries, a l'hospital de Puigcerdà. Aleshores, el Departament va creure que, havent-hi una residència pública a Bellver de Cerdanya, era prioritari adequar aquesta residència de vàlids amb assistit, perquè aleshores no es tractava de fer una altra residència, deixant-ne una, que ja era pública, d'obsoleta. Això, per raons que no són imputables al Govern de la Generalitat, el Govern de Bellver de Cerdanya ha tingut dificultats durant aquest temps a trobar els terrenys adequats, a fer les permutes necessàries i, per tant, això s'ha retardat. Sembla que en aquests moments això està resolt.

Per altra banda, l'Ajuntament de Puigcerdà va decidir la construcció d'una residència geriàtrica, que va decidir, inicialment, perquè fos privada, en el sentit que les persones que hi ingressessin es paguessin, elles mateixes, doncs, el cost de la residència. En aquest sentit, en ser una residència privada, la Generalitat no tenia pas per què ajudar-la. La cosa ha canviat quan el senyor alcalde va assenyalar que, de les cent places que té la residència, vuitanta seran d'utilització privada i vint places seran d'ús públic. Hem ajudat el cost d'aquestes vint places i, per tant, hem acordat amb l'Ajuntament una ajuda de 50 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. El diputat senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, evidentment, vostè és una persona que és molt..., que està molt d'acord, diguem-ne, que se'l controli i, evidentment, les contestes solen ser d'aquest tipus.

Miri: aquí hi ha una contesta seva, que diu: «Aquest tema ha estat tractat reiteradament en diferents respostes que ja he donat i prego al senyor diputat que repassi les respostes orals del Ple de l'11 de febrer de 1998.» Miri: aquí tinc la resposta de l'any 98 i vostè diu el següent: «Gràcies, senyor president. Escolti, sembla que no escolta el que li dic perquè és ben clar: de converses n'hi ha hagut i de cartes n'hi ha hagut més que aquestes que vostè m'assenyala de l'any 95, i és evident que aquesta residència de Bellver de Cerdanya estaria ja ampliada i feta, si ens haguessin donat els terrenys pertinents. On vol que la fem? A l'aire? Necessitem uns terrenys concrets i l'Ajuntament, fins avui, no ens els ha donat.» I el mateix diu, diguem-ne, per a l'Ajuntament de Puigcerdà.

Recorda aquesta cantarella dels terrenys, senyor conseller? És a dir, per a vostè, en definitiva, sempre, la culpa, la té el manxaire. En aquest cas, li he de dir que aquesta residència s'ha fet perquè ho ha volgut l'Ajuntament de Puigcerdà, perquè hi ha hagut un conjunt d'aportacions d'entitats privades i públiques: concretament, la Congregació de les Germanes del Sant Àngel Custodi ha donat diners, l'Ajuntament...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Pot contestar la repregunta el senyor conseller; li queden trenta-tres segons.

El conseller de Benestar Social

Bé, molt ràpidament. Vostè no diu que li vaig fer una altra resposta el 28 d'abril d'aquest mateix any, on s'ampliava aquesta informació. Els terrenys, és evident que no ens els van donar, no els va donar Bellver de Cerdanya fins avui i el de Puigcerdà tampoc, perquè s'intentava fer, com jo li he explicat, una altra qüestió.

Quan, aleshores, això s'ha resolt, a base de fer una part de la residència d'ús públic, és quan l'hem ajudat, i, per tant, aquesta ha estat una actuació absolutament clara, i no es podia fer d'una altra manera.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 152/V, del Parlament de Catalunya, sobre l'oferta pública d'equipaments assistencials per a gent gran a la Cerdanya

La pregunta número 9 del senyor Piella també és sobre un tema similar: l'oferta pública d'equipaments assistencials per a la gent gran a la Cerdanya. Té la paraula.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per haver-me contestat que, el 28 d'abril, em va fer una contesta. Si vostè la llegeix i l'entreguem al conjunt de diputats d'aquesta cambra, difícilment podran saber quina ha estat l'aportació que vostè voldrà donar, perquè diu el següent: «La subvenció serà el 50% de la inversió de vint places públiques i el 50% de la inversió del centre de dia.» És a dir, si aquest diputat va voler saber quina era la inversió, va haver de llegir la premsa. És a dir, és més fàcil saber la informació del seu Departament a través de la premsa que no a través, diguem-ne, del normal, que hauria de ser aquest Parlament.

Bé, independent d'una altra cosa, li he de dir que la pregunta que en aquest moment li vull fer és la següent, és a dir: si l'any 96 es va aprovar una proposició no de llei per tirar endavant aquesta residència de gent gran a la Cerdanya, quina ha estat l'actuació? Com pensa actuar? Com pensa fer les coses per tal de complir un mandat que és del Parlament de Catalunya, que, en definitiva, crec que tots estem d'acord que representa el poble de Catalunya?

El vicepresident primer

Gràcies. Per contestar la pregunta, en aquest cas, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el 28 d'abril, jo només li podia contestar el que li vaig contestar amb aquesta resposta, a la qual vostè ha fet referència, per-

què no havíem acordat encara quin era aquest cost amb l'Ajuntament. Realment, van sortir 50 milions perquè aquesta va ser l'aportació que havíem de fer en funció d'aquest 50% que jo deia aquí d'inversió de les vint places públiques. Per tant, si m'hagués fet la pregunta amb posterioritat, li hauríem dit el resultat d'aquests 50 milions.

Quant a l'altre aspecte, la Generalitat ha fet tot el que havia de fer: va decidir fer l'ampliació i adequació de passar de residència de vàlids a assistits a la residència de Bellver de Cerdanya; no és responsabilitat de la Generalitat no haver-ho pogut fer fins al dia d'avui, i crec que tampoc ha estat de l'Ajuntament, però, en tot cas, el terreny no se'ns ha posat a disposició nostra, i, quan feia referència a la de Puigcerdà, l'Ajuntament va decidir un camí de no fer una residència estrictament d'ús públic i, per tant, ho hem resolt en el moment que hem destinat una part de residència a ús públic; no podíem fer res més, com vostè, si reflexiona sobre aquest cas, veurà.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, també li he de dir que aquests 50 milions van sortir a partir del moment que vostè va trucar a l'Ajuntament de Puigcerdà per una notícia que va sortir a la premsa, concretament, a *El País* i a *La Vanguardia*, degut a la picabaralla que hi havia entre vostè i l'Ajuntament de Barcelona. I és a partir d'aquí que, llavors, vostè va dir: «Veni, que ho arreglarem». Si no hagués estat per això, vostè no hauria donat ni cinc cèntims. Crec que això és greu.

Miri: actualment, aquesta residència s'està finançant mitjançant aportacions d'entitats privades, públiques, ajuntaments, i, en definitiva, això li està desmuntant, fins i tot, el seu plantejament. Crec que el tema d'assistència social, el tema de benestar social, estaria molt més ben atès si fossin els ajuntaments que el tiessin endavant. Crec que, en definitiva, en aquest cas, això n'és una prova –vostè ha fet deixadesa de les seves facultats. En definitiva, crec que els ajuntaments ho farien molt més bé a l'hora de tirar endavant un tema com aquest, perquè, vostè, la resposta i l'excusa que sempre té és el tema, concretament, dels terrenys, i els terrenys, en definitiva, em penso que són una excusa; no res més.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Pot contestar la repregunta el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Bé, escolti, vostè sempre fa suposicions i diu coses que, realment... O sigui, s'ho hauria de pensar dues vegades abans de dir el que vostè assenyalava. Com pot dir que, realment, jo vaig trucar al senyor alcalde...? Parli amb

el senyor alcalde de Puigcerdà; ell li dirà qui va ser el que es va posar en contacte amb el conseller, quan i de quina forma; no s'han de fer confabulacions que no responen a cap realitat. Se'l va atendre de seguida i va venir a veure'm amb un diputat del Grup d'Esquerra Republicana, que no sé si és aquí en aquests moments, i varem resoldre rapidíssimament, per altra banda –perquè, si hi té dret, hi té dret–, aquesta qüestió.

Que jo sempre dic això dels terrenys? Home, és clar; és que jo no ho puc fer. Torno a dir-li el que li vaig dir aquell dia; jo no puc fer una residència a l'aire, necessito un terreny! Se m'ha donat? No. Se m'ha donat per l'Ajuntament de Bellver de Cerdanya? No. Se'm va donar per l'Ajuntament de Puigcerdà? No. On l'havíem de fer, la residència? Enmig de la plaça del poble? Per favor, jo demano que, aleshores, vostè sigui més curós al moment de fer-me una pregunta i s'informi millor. S'han de preparar les preguntes que s'han de fer, senyor diputat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'aportació econòmica del Govern per al manteniment de la residència geriàtrica de Puigcerdà (Cerdanya)

La pregunta número 10 és sobre el manteniment de la residència geriàtrica de Puigcerdà. També la formula el senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller: o m'enganyen els diaris de sessions o m'enganya vostè, perquè aquí ho diu molt clar: «Pel que fa referència a Puigcerdà, exactament el mateix: com volen que concertem allí aquesta residència que no existeix fins avui? Per què, amb les converses que hi ha hagut, no ha volgut passar al Consell Comarcal? Aquesta és una competència de la Generalitat de Catalunya –fer la residència–, però, els terrenys, els hi ha de donar, concretament, el respectiu Ajuntament.» Senyor conseller, jo demanaria que fos una mica més equànime i, com a mínim, que accepti l'evidència del *Diari de Sessions*. Deixem aquest tema.

Jo, el que demanaria seria el següent, és a dir, en aquest moment, la residència està feta. Vostès, només hi han donat un 7%, és a dir, de 740 milions, han donat només 50 milions. I la pregunta és la següent: si pensen donar més diners, perquè crec que el lògic seria que donessin el 50%, és a dir, més de 300 milions de pessetes. I la següent pregunta és: com pensen ajudar al manteniment d'aquesta residència per tal que tothom hi pugui entrar i no hi hagi cap mena de diferència en funció de la seva capacitat econòmica.

I, a més, senyor conseller, li recomano que, abans de venir, concretament, al plenari, es llegeixi els diaris de sessions en què vostè anteriorment ha intervingut. Per-

què, evidentment, em penso que un *Diari de Sessions* deu ser quasi, quasi com una acta notarial.

El vicepresident primer

Gràcies; pot contestar l'honorable conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha fet referència, una altra vegada, als terrenys, però no m'ha aclarit una cosa que és fonamental: se'ns van donar els terrenys? Sí o no? No. Doncs, aleshores, no en parlem més, d'aquesta qüestió.

A sobre, vostè em diu: «Vostè hauria de pagar el 50% de tot el cost de la residència.» No, no l'he de pagar per un fet: perquè la gran majoria de places tindran un ús privat; per tant, no es pot dedicar diners públics a pagar una residència de la qual vuitanta de cent places tindran un ús privat. El que sí que pagarem –que hem pagat– és el 50% de les vint places que tindran un ús públic, i pagarem el manteniment que ens correspongui, d'acord amb la normativa per a aquestes vint places. Pel que fa a les vuitanta places restants, no, perquè l'Ajuntament, en ús legítim de la seva autonomia, ha decidit destinar-les a ús privat. Per tant, aquesta és la situació.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Pot repreguntar el senyor Piella.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. No, més que res, crec que, aquí, aquest tema de la residència de Puigcerdà ha set un tema, doncs, que se'n poden treure moltes lliçons; per una banda, és l'actuació, que no crec que sigui objectiva –ni molt menys!–, en favor d'una comarca del conseller de Benestar Social, que penso que ha set una actuació, al meu entendre, sectària. En definitiva, ell volia afavorir, concretament, un alcalde o un municipi que era del seu color i, concretament, anar en contra d'un altre, però, evidentment, la resposta dels ciutadans ha set claríssima: sàpiguen que la Cerdanya els ha girat l'esquena.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Bé, deixant de banda aspectes que no tenen res a veure amb la qüestió, hem dit sempre –i vostè no em pot contradir– que, quan en una comarca hi ha una residència pública que necessita una actualització i una ampliació, i passar de vàlid a assistit, és obligació de la Generalitat atendre, primer, aquesta necessitat de residència pública que no començar-ne una de privada. I això és el que la Generalitat ha fet. Després, ha estat que l'Ajuntament de Bellver de Cerdanya no ha pogut tenir

el terreny. Aquest és un altre tema en el qual la Generalitat no té cap responsabilitat i, per tant, és qüestió que, quan el tingui l'Ajuntament de Bellver de Cerdanya, farem aquesta ampliació de residència i la convertirem en actual, de vàlids a assistits.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Acabat el torn de preguntes al Consell Executiu, del qual hem ultimat el temps, reprenem el capítol de proposicions de llei.

Proposició de llei reguladora de la cooperació local de Catalunya (presa en consideració)

El sisè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la cooperació local de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat. Per presentar-la, té la paraula el diputat del Grup Socialista senyor Josep Mir, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el fenomen de la cooperació local a Catalunya és, des de fa temps –i, actualment, de manera especial–, un conjunt molt espès i complicat d'instruments, relacions i figures diverses. Molts d'aquests instruments i moltes d'aquestes figures ens són prou familiars. El Pla únic d'obres i serveis, el fons de cooperació local als municipis, el fons de cooperació local a les comarques, els plans de cooperació de les diputacions provincials, i un nombre indeterminat de línies de cooperació sectorial de la Generalitat amb els ajuntaments, que, una vegada l'any, amb la Llei de pressupostos, podem, més o menys, seguir les previsions econòmiques en aquells capítols de transferències a corporacions locals i, com a pràctica, doncs, en alguns casos, tenen una importància destacada, com pot ser, per exemple, en temes de serveis socials, en temes de medi ambient, d'educació i molts altres. És a dir, tot plegat, doncs, dibuixa un panorama de, potser, una dotzena, o més –o dues–, de línies diferents de transferències econòmiques de la Generalitat; també, de transferències econòmiques de les diputacions cap als ajuntaments i, a vegades, cap als consells comarcals. El conjunt de tot aquest panorama és un conjunt –hi insisteixo– espès, complicat, de vegades contradictori i molt poc integrat.

Des del punt de vista dels ajuntaments, que són els grans destinataris de la cooperació local, aquesta situació planteja uns quants punts negatius. Un primer problema, que hem posat de manifest, moltes vegades, és la insuficiència global dels recursos que la Generalitat destina a cooperació amb els ajuntaments. En més d'una ocasió, hem tret les xifres aquí; no cal insistir-hi, però és evident que la Generalitat, l'existència mateixa de la Generalitat, implica una pèrdua de transferència econòmica que rebrien els ajuntaments, perquè la part amb què els ajuntaments participen dels pressupostos

generals de l'Estat no participa dels pressupostos de la Generalitat i, per tant, aquesta participació, aquest esforç econòmic envers els ajuntaments, és molt més petit.

Però, més enllà d'aquest problema general de la insuficiència dels recursos –no hi insistiré més–, el panorama actual planteja altres diversos problemes que jo crec que sí que podrien ser més fàcilment resolubles, sense necessitat de posar més diners sobre la taula.

Un problema important és el de manca d'autonomia pel que fa als ajuntaments. La Carta europea d'autonomia local, que és un document important, aprovat pel Consell d'Europa i ratificat, entre molts altres països, per Espanya posa en relleu el principi segons el qual les transferències dels estats cap a les administracions locals han de ser, com a principi general, incondicionades; han de ser transferències no condicionades a finalitats de serveis concrets, perquè s'entén que el condicionament de les transferències limita l'autonomia de qui rep aquestes transferències, i penso que, amb això, tots hi estarem fàcilment d'acord. Doncs, bé, resulta que la gran majoria de transferències, la majoria amplíssima de transferències –més d'un 80% de transferències– de la Generalitat als ens locals són transferències condicionades. En el cas dels ajuntaments, el percentatge és alarmant; en el cas de les comarques, és total. Les transferències incondicionades als consells comarcals no arriben ni al 10% dels pressupostos dels consells comarcals. Aquest pes tan abusiu de la condicionalitat, per descomptat, és en detriment absolut de l'autonomia de les entitats que reben les transferències.

Un altre problema: manca, també, de seguretat, de previsibilitat, de claredat en aquestes transferències. El grau de discrecionalitat que es reserva el Govern en la gestió de la majoria d'aquestes partides és elevadíssim. Els casos de manca de claredat en els criteris i, sobretot, de manca de claredat en l'execució d'aquestes transferències són abundants. Això dona peu a pràctiques, facilita pràctiques de favoritismes, pràctiques d'inseguretat per part dels ajuntaments, de no saber fins a quin punt podràs comptar amb aquests recursos per fer una determinada obra o una determinada inversió. Problemes, també, de lentitud i retard en la gestió de moltes d'aquestes línies. Tots els ajuntaments, tots els alcaldes saben que és molt freqüent haver d'avançar el cost d'obres i serveis, suposadament finançats pel Govern de la Generalitat, i que cobraran la part corresponent d'aquí a un, d'aquí a dos o més anys. És a dir, per tant, problemes afegits en la gestió d'aquestes transferències.

Bé, no m'estendré més a pintar aquest panorama, perquè jo crec que és prou conegut. De fet, aquest mateix Parlament, fa més de dotze anys, quan va aprovar la Llei municipal i de règim local de Catalunya, era molt conscient d'aquests problemes. I aquella llei va preveure dues figures per intentar resoldre aquests problemes de manca de coherència en el sistema de cooperació local. Va preveure el Pla director d'inversions locals i va preveure que la Generalitat exercís mesures de coordinació en la cooperació local a Catalunya. La veritat és que, en aquests dotze últims anys, no s'ha fet pràctica-

ment res, almenys, que sigui notori i públic, en execució d'aquelles previsions legislatives. Una llei aprovada per aquest Parlament, una llei que comptava, lògicament, amb el vot a favor del Grup de la majoria, amb el vist-i-plau, hem d'entendre, del Govern de la Generalitat, ha estat sistemàticament incomplida pel que fa a aquests punts.

No sabem, per descomptat, si és per manca de capacitat política o administrativa per dur terme aquestes mesures de racionalització del sistema o perquè, purament i simplement, ja els va bé la situació actual, que els deixa les mans més lliures per fer una gestió discrecional i parcial, partidària d'aquestes polítiques de cooperació. No en prejutjaré els motius, però, el fet, crec que és inqüestionable.

Bé, és davant d'aquesta situació, d'aquesta situació de manca d'autonomia, de manca de seguretat jurídica en les transferències, que el nostre Grup ha preparat –i em correspon presentar-la i defensar-la amb aquest tràmit davant de vostès– una proposició de llei, entenem que, raonablement, rigorosa; una proposició de llei en la qual hem procurat integrar l'opinió dels principals interessats en aquest sistema, que són els ajuntaments, i que intenta oferir un model molt diferent del model vigent, actualment, de cooperació local a Catalunya. Un model que, al nostre entendre, s'ha de basar en dues o tres línies bàsiques de gran simplicitat –no té per què ser un mecanisme complex.

Una primera línia bàsica és que entenem que s'ha de tractar d'un sistema integrat de cooperació que tingui en compte totes les variables. Tota la cooperació econòmica amb destinació als ajuntaments ha d'integrar un sistema únic en el qual cap peça sigui aliena a les altres. I, d'això, nosaltres en diem «sistema de cooperació local». Aquest sistema s'ha de basar en un pla, formalment, doncs..., en un instrument de planificació de la Generalitat, d'àmbit nacional, que ha de preveure les diverses figures de cooperació amb els principis, primer, de respecte màxim a l'autonomia dels ajuntaments, que es tradueix en el fet que la gran majoria de les línies de cooperació han de ser incondicionades, a reduir la condicionalitat als mínims imprescindibles per fer polítiques de reequilibrament, que són els únics casos en què la condicionalitat es justifica.

En segon lloc, també reduir al màxim –per no dir fer desaparèixer pràcticament del tot– la discrecionalitat en l'administració, en la gestió d'aquestes línies de cooperació. Els criteris en base als quals s'han de distribuir aquestes línies de cooperació, al nostre entendre, han de ser criteris simples, criteris fixats pel Parlament, i el marge de discrecionalitat en la seva administració per part del Govern ha de ser ínfim.

Aquestes són, al nostre entendre, les línies bàsiques, els criteris bàsics que la Proposició de llei que presentem articula i desenvolupa de forma, al nostre entendre, almenys, raonable, que haurien de basar la cooperació, tota la cooperació local que es desenvolupi a Catalunya. Per descomptat, és un model molt diferent del que regeix actualment; és un model que nosaltres creiem que és el que es mereixen els ajuntaments de Catalunya, que són l'Administració, el conjunt administratiu que més

inverteix, i, per tant, és obligació de les institucions de la Generalitat facilitar al màxim aquesta tasca inversora, amb seguretat, amb respecte a la seva autonomia, foragitant les pràctiques clientelars, foragitant la discrecionalitat.

Aquest és el model que nosaltres estem convençuts que es mereixen els nostres ajuntaments, i és per això que els demanem el seu vot. És el nostre model, que ens agradaria, ja, començar a aplicar des d'ara, i, en qualsevol cas, prosperi o no aquesta Proposició de llei en aquest plenari –la seva tramitació, per descomptat, prosperi o no–, a nosaltres sí que ens compromet, aquest model, i és el que, a la que tinguem ocasió, per descomptat, aplicariem. Perquè el que volem, en definitiva, és una cooperació local basada en la confiança; una cooperació local basada en el respecte, en el respecte a l'autonomia, i una cooperació local transparent, clara, amb rigor, amb seguretat, i, en definitiva, una cooperació local sense cap dels vicis que actualment l'estan entrebant.

Hi insisteixo, per tant, els demanem, els demano a tots vostès que prenguin en consideració la possibilitat, doncs, de votar favorablement aquesta iniciativa.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) Per fixar la seva posició tenen la paraula els diversos grups. Pel Grup Mixt? (*Pausa.*) No hi ha intervenció per part del Grup Mixt. Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, després d'analitzar la Proposició de llei en qüestió, ha arribat, una mica, a una conclusió que estem, de fet, en un debat virtual; debat virtual, perquè, en el cas que, en última instància, acabés aprovant-se aquesta presa en consideració, difícilment, per una qüestió de calendari, podria ser tramitada.

En qualsevol cas, aquest no és el problema de fons ni és el problema en qüestió, perquè, en definitiva, si hi ha una expressió clara d'aquest Parlament, en la línia que això vagi per aquí, doncs, ja hi anirà, sinó que segurament estem davant d'un debat recurrent, un debat que permanentment s'ha anat fent en aquesta cambra, i que ha tingut diverses expressions. Per exemple, en el darrer debat de pressupostos en vam parlar i a bastament, d'aquest tema, amb relació als instruments que hi ha o que les administracions de Catalunya tenen en relació amb la cooperació local.

Nosaltres, en aquell moment, plantejàvem tres qüestions molt clares. D'una banda, la utilització discrecional que es feia d'aquests instruments moltes vegades. Fins i tot recordo que posava un exemple: ja no era una qüestió de partit polític, sinó que era una qüestió de tendència d'aquell partit polític, amb la qual es podia

estar més identificat o menys en funció de la institució, i en funció de l'adscripció, gairebé, de l'alcalde, no? Per tant, aquí calia dotar de molta més racionalitat, d'alguna manera, i evitar aquesta utilització discrecional, fins i tot partidista, d'aquells instruments. I això passava, això passava, diguem-ne, en més d'un signe o en més d'un color polític, en funció de l'Administració en què ens trobàvem. Per tant, jo els podria posar exemples d'ajuntaments que, governats per la nostra formació política, doncs, s'han vist perjudicats en determinades institucions d'un color i d'altre color polític –hi insisteixo.

En segon lloc, en el debat de pressupostos també fèiem referència a la infradotació dels fons de cooperació local. El fons de cooperació local, des del nostre punt de vista, és evident que està estancat i que està per sota del tant per cent d'increment exigít per la Llei, i, per tant, aquest era un factor més a tenir en compte i que, d'alguna manera, ens afectava en el debat de pressupostos amb relació a aquesta qüestió.

I, en tercer lloc, un aspecte que hem vingut denunciant també reiteradament, que vam denunciar en el debat de pressupostos, però que ja ho havíem fet abans, i és la manca de coordinació entre administracions que provoca que s'incompleixi de manera sistemàtica la previsió d'un pla director d'inversions. I aquesta, que és una resolució d'aquesta cambra i que hauria de ser, ja, una realitat, continua sempre pendent.

En vista d'això, nosaltres hem estat analitzant la Proposició de llei del Grup Socialista, i és evident que no l'hauríem fet pas igual, nosaltres –segurament que hauríem canviat alguns aspectes o d'altres ni tan sols els hauríem plantejat–, però també és cert que la virtut que té aquesta Proposició de llei és que ens permetria discutir un seguit de temes que, en aquests moments, des del nostre punt de vista, són importants de poder discutir. Hi ha cinc motivacions per les quals nosaltres donarem suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. I ho remarco: presa en consideració, que no vol dir la Proposició de llei pròpiament.

L'actual Llei de règim local de Catalunya fa dotze anys que està en vigor i, de fet, aquesta Llei preveia mecanismes d'articulació i coordinació entre les diferents administracions que havien de donar assistència als ens locals, i que ha esdevingut estèril davant les lluites polítiques entre les dues administracions que havien d'ajudar els ens locals. Segurament, el que han donat aquestes lluites polítiques ha estat que la regulació legal ha deixat massa forats a una interpretació utilitzada per l'Administració de la Generalitat en moltes ocasions de manera partidista.

Segona motivació. Des del nostre punt de vista, el principi d'autonomia local ha d'existir realment. I no és bo, ni ho hauria de ser, que la Generalitat condicioni cada projecte dels ens locals. Des del nostre punt de vista seria bo, doncs, deixar un marge de maniobra a cada municipi perquè pogués fer realment allò que considerés més convenient per als seus ciutadans. I en la proposta ara presentada entenem que, més o menys, així es pot plantejar.

Tercera motivació. No pot ser que les inversions en un municipi arribin allà en funció del color polític del que governa; ni el PUOSC ni el PCAL han de ser mecanismes de control dels ajuntaments, com passa en alguns casos. I per això cal entrar a debatre a fons el finançament dels ens locals, i, d'alguna manera, la Proposició que s'ha plantejat, doncs, entenem que podria ser un primer pas perquè, realment, l'Administració local fos l'Administració, la primera administració que, realment, pot solucionar els problemes dels ciutadans en ser l'Administració més propera. I, per tant, encaminar-nos cap a un sistema de finançament dels ajuntaments molt més just i adequat a la realitat del que hi ha en aquests moments en el nostre país.

Quarta motivació. El PUOSC s'ha demostrat insuficient, absolutament insuficient en dotació pressupostària. Però és que hi ha una cosa encara més greu, i és com es fa la distribució d'aquests fons, utilitzant la major part de vegades criteris que no s'ajusten als propis criteris del PUOSC sinó a certes conveniències. I això encara passa de manera més greu amb els romanents, que escapen al control de la mateixa Comissió de Cooperació Local. Per tant, aquí també hi hauria un terreny molt important per debatre i intentar resoldre aquesta qüestió.

Finalment, última motivació. La proposta presentada pel Grup Socialista és susceptible –i, des del nostre punt de vista, molt susceptible– de ser millorada per tots els grups de la cambra, evidentment. Però és que, si no es dona l'oportunitat d'iniciar aquest debat, estem fent un flac favor als nous ajuntaments sortits de les urnes fa ben pocs dies i que prendran possessió aquest dissabte, i que, de moment, es trobaran amb un sistema que se'ls aplicarà aquest any 99 i que també entenem que aquest sistema podria ser..., o, en tot cas, podríem fer un esforç perquè entre tots plantegegíem un canvi que significués una millora per als ens locals de Catalunya i, de retruc, que disminuís la conflictivitat que hi ha, en aquests moments, entre la Generalitat i les diverses administracions locals.

La Proposició de llei presentada pel Grup Socialista té, evidentment, inconvenients. Nosaltres en destacàrem dos per damunt dels altres, i que, en cert moment, ens han fet plantejar el sentit del nostre vot. Però, com he dit abans, jo crec que prima molt més el fet que, si hi ha la Proposició de llei, podrem debatre, hi podrem presentar esmenes, podrem intentar arribar a acords –cosa que en aquest terreny seria del tot desitjable i més a l'inici d'una nova legislatura municipal–, que no pas el fet que hi estiguem més a favor o més en contra.

I en què estem en contra del projecte? Home, està clar, no? És una mica la mateixa cançó que hem anat repetint al llarg d'aquests anys i que, en definitiva, no deixa de ser, una mica, la visió política que cada força representa. Nosaltres entenem que la participació dels consells comarcals en els fons, de la manera que es planteja en la Proposició de llei del Grup Socialista, és francament baixa; també és fruit, una mica, de la visió, de la percepció que el Grup Socialista, segurament, té dels consells comarcals en la seva totalitat. Nosaltres entenem que són eines vàlides que s'haurien de revisar, reformar, potenciar; però és evident que, si no se'ls

8392

dóna recursos, difícilment mai ho podran fer. En qualsevol cas, aquest seria un punt de discrepància important.

I després, un altre aspecte que per nosaltres és d'una coherència total i és, una mica, la protecció, el paper protector que aquesta Llei fa de les diputacions provincials i una mica del seu paper i, fins i tot, del paper que poden arribar a jugar. En aquest sentit, nosaltres estaríem absolutament en contra, radicalment en contra d'alguns dels aspectes que planteja la Llei i que, evidentment, via esmena, doncs, plantejaríem la supressió o la seva reconducció, si més no.

I aquí és, una mica, el problema de sempre. Ens trobem que aquest debat territorial sobre el paper dels ajuntaments i el paper dels organismes supralocals, siguin consells comarcals o siguin diputacions, no el resol-drem mai mentre no hi hagi, clarament, una definició molt clara i molt concreta de tots els grups parlamentaris de com ha de funcionar aquest sistema a Catalunya. Mentre això continuï essent així, sempre estarem amb la cançó de l'enfadós i, d'alguna manera, continuarem d'aquesta manera, amb ambigüitats: ara a aquest color polític li convé reforçar aquesta diputació, ara a l'altre color polític li convindrà reforçar l'altre consell comarcal. I això, entenem que, des del punt de vista de la racionalitat, de la visió global del país, és absolutament nefast.

Entengui's, doncs, que l'aportació d'Esquerra Republicana en aquest debat vol ser positiva pensant, sobretot, en aquests ajuntaments que començaran dissabte que ve, pensant, sobretot, que aquest és un debat necessari que no s'ha fet amb prou profunditat en aquesta cambra i que, d'alguna manera, el que estem demanant és un pacte de tots els grups parlamentaris que ens permeti desbloquejar d'una vegada per totes temes que, en aquests moments, doncs, hi ha damunt de la taula i que no s'acaben de resoldre; per protagonismes polítics, perquè, evidentment, cada diputació funciona de la manera com funciona, perquè cada consell comarcal, en molts casos, funciona com pot i de la manera que pot, i, per tant, estem en una situació d'una certa basar-da institucional.

Per tant, anuncio el nostre vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, però, precisament, perquè és presa en consideració; segurament que, al conjunt de la llei, nosaltres hi presentaríem bastants esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ja comença anunciant que donarà el seu suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei reguladora de la cooperació local a Catalunya,

que ha presentat el Grup Socialista. Perquè nosaltres, contràriament al que deia el senyor Benach, no pensem que aquest sigui un debat virtual, entre altres coses, perquè si tenim present la celeritat que és capaç d'imprimir el Grup de la majoria a algunes tramitacions parlamentàries quan li convé, molt bé podríem nosaltres, avui, aprovar la presa en consideració i, en aquest o aquests plens extraordinaris que tindrem el mes de juliol, podríem, perfectament, aprovar aquesta proposta.

Per tant, entenem que això és perfectament possible. I el debat que tindrem –i espero que l'aprovació subsegüent d'aquesta proposta– ens servirà per avançar en la línia de dotar-nos d'instruments imprescindibles sobretot per a les entitats locals i, d'una manera especial, per als ajuntaments de Catalunya.

Perquè, és clar, aquí nosaltres ens podríem plantejar dues qüestions prèvies. Home, no seria bo, també, que anéssim a resoldre el sistema de finançament dels ajuntaments i d'altres entitats locals, modificant-los substancialment, fent-los participar en els impostos, alguns de caràcter general, de l'Estat d'una manera molt més directa i molt més concreta relacionant-los, fins i tot, amb els ingressos del mateix municipi, és a dir, establint altres mecanismes de finançament; no seria bo, també, que ens plantegegéssim el paper dels consells comarcals, el paper que han jugat, el paper que han de jugar.

Jo crec sincerament que, essent urgent abordar aquestes qüestions, això no nega la necessitat indubtable que ens plantejem el que aquesta Proposició ens demana, ens planteja, que és, ni més ni menys, racionalitzar, fer més clar, fer més transparent, per metre mecanismes de planificació perquè els ajuntaments i altres entitats locals puguin conèixer a què atendre's quant al finançament, perquè puguin, efectivament, aplicar –com deia el senyor Mir–, de veritat, aquests principis, el principi de l'autonomia, i per aplicar el principi de l'autonomia calen recursos suficients, però cal, també, la facultat d'aplicar aquests recursos en funció de les prioritats que estableixi l'ajuntament. Per això em sembla que aquest criteri que s'introdueix aquí de potenciar el finançament no condicionat és l'adequat; per altra part, coincideix també amb les recomanacions que se'ns fan des d'organismes europeus. Per tant, l'autonomia; per tant, aquest caràcter –com deia– de no condicionar el finançament, però també avançar..., home, avançar en millorar el finançament.

És a dir, jo crec que no es tracta, únicament, d'establir mecanismes millors, de racionalitzar el sistema, sinó que es tracta d'establir mecanismes que permetin, efectivament, que, el finançament de les entitats locals, i d'una manera especial dels ajuntaments, es millori. Perquè s'ha dit –però jo crec que s'ha de repetir– que en els vint anys d'ajuntaments democràtics s'ha visualitzat en el nostre país la democràcia, essencialment, a partir del treball dels ajuntaments, a partir de les inversions dels ajuntaments; inversions que, no cal dir-ho, no són exclusivament per l'esforç dels ajuntaments; hi ha una confluència entre l'Estat, la Generalitat, els ajuntaments, també, avui en dia, els recursos de la Unió Europea, però que, substancialment, són fruit de la ges-

tió, de l'esforç, de la participació i també de l'aportació dels ajuntaments.

Però és que, en els propers vint anys, s'exigirà molt més als ajuntaments. Avui en dia ja no podem parlar només de les facultats obligatòries, d'aquelles competències que tenen els ajuntaments per cobrir determinats serveis que tenen un caràcter obligatori; cada vegada més, i cada vegada més si apliquem el principi de subsidiarietat –i l'hem d'aplicar–, els ajuntaments hauran de donar més i millors serveis als ciutadans perquè és l'Administració més propera, perquè és l'Administració que pot –que ho ha demostrat–, que pot administrar més bé els recursos dels ciutadans, que és l'Administració que permet una participació més directa dels ciutadans, que permet un control, també, de les dones i els homes del municipi.

Per tant, cada vegada més, això, en els propers vint anys, serà absolutament necessari; serà necessari que els ajuntaments tinguin més i millors recursos, però sobretot, que tinguin uns instruments que els permetin saber el que poden fer, que els permetin planificar millor la seva tasca, que els permetin atendre aquest conjunt de necessitats noves –hi insisteixo– que cada vegada més es donaran pels ajuntaments.

També haurà de canviar substancialment el paper dels consells comarcals. És veritat que, en aquesta Proposició de llei, pot haver-hi alguns aspectes que possiblement per la via urgent podríem modificar, podríem arribar a algun acord; perquè segurament hi ha alguna cosa, doncs, com sol passar sempre..., i, a més, aquesta és una Proposició extensa, és una Proposició completa, és una Proposició que fa una regulació bastant exhaustiva del sistema de cooperació local de Catalunya que estableix i, per tant, és lògic que pugui haver-hi alguns aspectes que en el tràmit subsegüent podríem modificar. Però això, per descomptat, no modifica la nostra opinió favorable i coincident amb les grans línies que aquí s'apunten.

I, sobretot, insisteixo en la necessitat de dotar-nos d'aquests instruments perquè els ajuntaments, i també les altres entitats locals i també els consells comarcals, puguin jugar el paper que, en l'aplicació del principi de subsidiarietat, cada vegada més els ciutadans i les ciutadanes els exigiran.

Per això, com és natural, tindrà el vot favorable d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Espero que pugui prosperar, aquesta Proposició; espero que, amb celeritat, la puguem treballar, i espero que la puguem ultimar i aprovar, definitivament, abans que s'acabi la legislatura.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, evidentment, tots aquells que ens sentim municipalistes

coincidim amb les manifestacions fetes, amb el senyor Mir, amb el senyor Benach, amb el senyor Roc Fuentes –i jo mateix–, en aquest sentit, en el qual hi ha una coincidència plena, i així ho hem manifestat i ho hem demostrat no solament en debats monogràfics, fins i tot, que hi ha hagut en aquesta cambra respecte al municipalisme, sinó també en lleis sectorials que afectaven el tema municipal. I és indiscutible que nosaltres som uns acèrrims defensors –com sempre ho hem manifestat i ho hem demostrat, i no només amb paraules sinó amb fets– del municipalisme. Tant és així que jo vull recordar el tema del pacte local que, com tots vostès sabran, és una qüestió històrica.

Perdre poder a ningú li agrada; tothom quan té el poder el vol mantenir, i perdre'l, deixar-lo anar, això costa molt; de paraula és molt fàcil dir-ho, però portar-ho a la pràctica és una altra qüestió. Per tant, el panorama que ens ha dibuixat, que ens ha manifestat l'il·lustre diputat senyor Mir... Coincidència total –a diferència del diputat senyor Benach, i aquí és on entrariem, doncs, en certa, podríem dir, discrepància– en el tema de les diputacions, ja que nosaltres coincidim o hi ha certa coincidència amb el Grup Socialista, en el tema de les diputacions, a diferència del Grup d'Esquerra Republicana, però que és lògic, que és normal i que, indiscutiblement, és enriquidor el fet que hi hagi discrepàncies en aquest sentit.

Però sí que coincideixo amb el senyor Benach en una qüestió essencial i fonamental, i és que aquest és un debat –i aquí discrepo del senyor Roc Fuentes–, des del nostre punt de vista, certament virtual –es podria definir així– perquè per molt que ho volguéssim, per molt que ho desitgéssim és impossible, almenys des del nostre punt de vista, amb la nostra manera d'actuar i fer les coses des del Grup Parlamentari Popular, poder portar a terme, doncs, una llei reguladora en aquest sentit. I li diré per què: perquè nosaltres entenem que no s'ha de fer una llei per imposició, sinó a través del diàleg, de les converses, sobretot, no només amb els grups parlamentaris de la cambra, sinó també amb les entitats municipalistes, i això comporta temps –temps–; i que, per un altre costat, és essencial i fonamental que això estigui lluny, o no estigui a prop, per dir-ho una altra manera, de conteses electorals.

Sí, el Partit Popular a nivell estatal ho ha demostrat –ho ha demostrat. Hi ha moments determinats..., perquè, evidentment, es necessita un ampli consens, un molt ampli consens. I això no pot ser, doncs, una proposició de llei a través de la qual siguin dos grups o... No, això ha de ser un consens amplíssim, tal com ho ha sigut el pacte local, acceptat per les entitats municipalistes. I, a partir d'aquí, acceptant, evidentment, les crítiques que s'han fet quant a la gestió del que és el Fons de cooperació local –i tots recordem que l'exconseller d'Economia i Finances, en aquell moment el senyor Culler, ja el prometia l'any 82–, ja que tenim 4.000 milions només i que hi ha més necessitats, i que, indiscutiblement, es necessiten diners i no amb caràcter finalista, perquè els ajuntaments...

Tot, totes aquestes qüestions que tots els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han manifestat: totalment d'acord; és que hi coincidim plena-

ment —és que hi coincidim plenament. Però, de veritat, nosaltres estem convençuts que per què ara, en aquests moments? Per què ara, en aquests moments?

Nosaltres tenim la intencionalitat —i els ho anuncio—, tenim la intencionalitat de presentar un pacte local a nivell de la comunitat autònoma, tant aquí, a Catalunya, com a la resta de comunitats autònomes, que, més o menys, anirà per aquesta línia, amb variacions, donant poder als municipis, donant diners, en la línia de l'administració única, en el principi de subsidiarietat, evidentment. De totes les administracions, quina és la més ben valorada pel ciutadà? L'Administració local. Però entenem que això s'ha de fer en el moment adient i oportú, perquè hi hagi més facilitat de diàleg entre totes les forces polítiques.

Això és essencial —això és essencial. En un moment com estem, pràcticament en el darrer Ple de legislatura, amb tota sinceritat, crec que no és el moment més adient. I algú podria pensar —i jo, coneixent el senyor Mir, sé que no és així—, algú podria pensar que això té un caire electoralista. Jo, coneixent el senyor Mir, estic segur que no —estic segur que no— però algú ho podria pensar —algú ho podria pensar—, algun malpensat, indiscutiblement. I nosaltres anem més en la línia d'anunciar que, indiscutiblement, en la propera legislatura nosaltres presentarem un pacte local intentant el consens el més ampli possible amb totes les forces polítiques.

Per això, nosaltres no podem donar suport a aquesta presa en consideració. Al mateix temps que també anuncio que, indiscutiblement, tractant-se d'un tema municipalista, com que, qualsevol tema municipalista, aquest diputat que els parla mai l'ha votat en contra, per tant, ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, és una satisfacció intervenir per primer cop en el plenari d'aquest Parlament després d'un any llarg de fer-ho només en comissions; també de fer-ho en aquesta sessió, al voltant d'una matèria, l'Administració i la cooperació locals, a la qual m'he dedicat uns quants anys intensament —potser massa intensament i tot—, i més encara de fer-ho amicalment enfrontat a un diputat que conec des de fa anys justament gràcies a aquesta dedicació comuna que ens ha portat a aprofundir tant en el tracte com en la discrepància. I és, també, finalment, una satisfacció política i personal intervenir en nom del meu Grup per manifestar, de manera educada però contundent, la nostra oposició a prendre en consideració la —creiem nosaltres— molt poc oportuna, molt mal redactada i encara més mal intencionada Proposició de llei presentada pel Grup Socia-

lista d'aquest Parlament amb l'aparent pretensió —això, sí— de regular la cooperació local de Catalunya.

Algú fora d'aquesta casa, veient-ne el títol, podria pensar que si un grup manifesta la voluntat de regular la cooperació local al nostre país és que aquesta no n'està encara, de regulada. Però tots vostès, senyores diputades i senyors diputats, saben que això no és així. De fet, hi ha una llei sencera que ho fa, l'anomenada 23/87, de 23 de desembre, per la qual s'estableixen els criteris de finançament del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya i les bases per a la selecció, la distribució i el finançament de les obres i els serveis a incloure-hi. Díficilment un títol pot ser més llarg i, sobretot, més explícit. La Llei, doncs, i el Pla que se'n desprèn any rere any porten gairebé dotze anys en vigor sense que fins ara hi hagi hagut cap proposta de canvi i sense que hagi estat qüestionada pels veritables subjectes de la cooperació municipal a Catalunya, que són les diverses administracions locals, gairebé un miler.

De fet, aquesta Llei —aprovada, per cert, per aquest Parlament— sí que ha estat qüestionada, jo diria que des d'un punt de vista nacional, sorprenentment, pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que, cinc anys després que fos aprovada i de manera reiterada, presenta entre 1992 i 1995 recursos d'inconstitucionalitat que el Tribunal Constitucional va anar acumulant juntament amb d'altres presentats a la Llei del règim provisional de les competències de les diputacions provincials.

Ho repeteixo perquè quedi ben clar: les qüestions d'inconstitucionalitat a la Llei 23/87 no les presenten ni els ajuntaments, ni les entitats municipalistes, ni els consells comarcals, ni les diputacions, sinó el primmirat Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I aquests articles qüestionats de la Llei que avui ens ocupa eren l'article 1.1, l'article 1.4, els apartats 1.a, 2 i 3 de l'article 2 i les disposicions transitòries segona i tercera.

Passen els anys que acostumen a trigar aquestes coses i arriba la sentència del Constitucional, que tingué lloc el 21 de maig de l'any passat i que es troba al suplement del BOE 146, del divendres 19 de juny del 98, un bon dia —creiem nosaltres— per als legisladors d'aquest Parlament, perquè aquell dia el Tribunal Constitucional va declarar constitucionals tots els articles esmentats excepte l'apartat 2.3, que, per cert, el Govern de la Generalitat mai no havia aplicat ni abans ni, naturalment, després de la sentència. El resultat, doncs, va ser de sis a un.

Nosaltres estem segurs que no tots els grups de la cambra estaran satisfets amb aquesta sentència, però sí que tots els grups l'han d'acatar i l'acataran, sobretot si no els agrada o si no va d'acord amb el que n'esperaven. Decau, per tant, d'acord amb la sentència, només l'apartat 2.3, i la Llei queda pràcticament intacta, i, sobretot, no desvirtuada per unes qüestions de fons: viva, vigent, actuant, aplicable i refutable, inatacable i acatable.

Per això, perquè tots coneixem la sentència, se'ns fa estrany llegir a l'exposició de motius de la Proposició de llei que ara discutim com el proponent socialista afirma frívolament que la Llei 23/87 ha estat declarada

parcialment inconstitucional. Si fóssim benignes qualificaríem això d'exageració notable; si no ho fóssim, en diríem, com a mínim, tergiversació de la realitat. Però volem ser-ho, de benignes, perquè estem segurs que darrere d'aquest text que avui se'ns presenta –d'altra banda tan fluixet, com he dit–, no hi ha pas cap malentès ni tampoc cap altra intenció, sinó, senzillament, la voluntat molt respectable de canviar per la via legislativa allò que al seu dia aquest Parlament va aprovar i que ni els tribunals no han aconseguit de carregar-se. Legítim objectiu, doncs, a la vegada que lamentable, si el seu principal fonament és tan dèbil com l'esmentat, que és ara ja, jurídicament, inexistent.

A partir d'aquí, però, i de la manera més agosarada i sorprenent, la Proposició de llei pretén carregar-se obertament allò que fins i tot el Tribunal Constitucional ha donat per bo. A saber: que el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya es confirma com a instrument únic a casa nostra per a la coordinació econòmica de totes les administracions públiques en les inversions en obres i serveis de competència municipal.

El nostre Grup, naturalment, ha estat sempre d'acord amb això, i no pot, per tant, ara, ser favorable als qui, sense dir-ho explícitament, fan, a la pràctica, propostes legislatives com aquesta d'avui, que van en sentit diametralment contrari. Perquè avui discutim aquí exclusivament si obrim la porta a aquest principi en què es fonamenta la llei, i que és un desplegament pur de la normativa estatutària, o si la tanquem; no en discutim el funcionament, sinó l'existència mateixa. I és que a partir d'aquesta sentència també queda més clar que cap diputació no té, a partir d'ara, arguments per a no integrar el seu Programa de cooperació econòmica i local, es digui com es digui, en el Pla únic, i que tampoc cap diputació, per més gran que sigui, no es pot amagar darrere cap pretext per no destinar al Pla els recursos econòmics que també, a partir d'ara, té el deure jurídic, a més del legal que ja tenia, de portar segons les normes de càlcul establertes per la llei i declarades constitucionals, i no pas segons la seva interpretació particular, interessada i passiva, que li ha portat a cisar als ajuntaments de la seva demarcació gairebé un parell de desenes de milions de pessetes, els quals, en comptes de destinar-se a la cooperació local, han anat a parar a d'altres finalitats radiofòniques o polifòniques, o vagin a saber quines. (*Remor de veus.*)

Naturalment que si la sentència que serveix de base o excusa a aquesta Proposició de llei hagués estat una altra –negativa, derogativa del gruix de la llei–, avui seria ineludible parlar del que estem parlant, i fins i tot hauria estat el mateix Govern de la Generalitat el que hauria pres la iniciativa legislativa per tal de començar la tramitació d'una nova llei que li permetés assegurar la cooperació integradora, equànime, justa i equitativa, com ho ha estat fins ara, amb totes les seves administracions locals, i no fer, per tant, abandonament de les seves competències en la matèria, sinó ben al contrari, redactar-la de nou tenint en compte, sobretot, els fonaments de dret de la sentència desfavorable.

Però és que això no ha estat així, sinó exactament el contrari, i la Generalitat ha vist d'aquesta manera com si reconeixia de manera refutable la seva competència

exclusiva per a: 1. Coordinar la cooperació econòmica en les inversions locals. 2. Determinar el volum de les aportacions de les diputacions al Pla únic. 3. Aprovar els programes específics d'àmbit provincial, que aquelles corporacions li proposin formular, per tal de cooperar en les inversions municipals. Per què és pretén, doncs, iniciar un procés que s'adreça de manera inequívoca a la renúncia a l'exercici legítim estatutàriament, legalment, constitucionalment parlant, de les competències de la Generalitat i, per tant, també d'aquest Parlament, que, al llarg dels darrers dotze anys s'han demostrat eficients, equitatives i operatives? Potser és això el que ens haurien d'explicar, perquè ho pretén i ho explicita, però no ho explica, el text de la Proposició. Potser ens haurien d'explicar, doncs, públicament si pretenen evitar a partir d'ara allò que la política de cooperació de la Generalitat garanteix, que tots els ens locals de Catalunya, tots –i per tant també els de menys població i, en conseqüència, els de menys recursos econòmics i més mancats de serveis–, tinguin accés a la prestació d'aquests serveis, i el tinguin també en la recepció d'aquells recursos per tal d'aconseguir el gran objectiu, que és la qualitat de vida arreu de Catalunya, i per tant, també, el reequilibri territorial. Aquests objectius segur que no s'aconseguirien si aquests instruments, que ara són vigents, vius, legals i útils en les mans del Govern, perquè aquest Parlament així ho va voler, fossin substituïts per aquest succedani de llei que vostès proposen.

Jo crec que el que he dit fins ara, en nom del meu Grup, és el fonamental en el debat polític que avui aquí ens enfronta, i podríem afegir altres coses. Per exemple, aquest afany de complicar les coses, inventant-se programes, observatoris, sistemes, plans i fons, que ja en tenim prou i que creiem que no en fan falta més. (*Remor de veus.*)

Curiosament, proposen la supressió de la Comissió de Cooperació Local de Catalunya; vostès que demanen sempre –i així es fa– que allò que té relació amb el govern local passi, es discuteixi i s'aprovi a la Comissió de Govern Local de Catalunya, per què ens demanen ara que fem el mateix amb la Comissió de Cooperació Local de Catalunya, que aquesta se suprimeixi?

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Acabi, per favor.

El Sr. Riera i Bou

Moltes gràcies, senyor president. Per tot el que he dit i pel que em queda al tinter, òbviament, nosaltres rebutgem aquesta Proposició de llei, perquè creiem que aniríem enrere en el temps, legislaríem en contra de la capacitat d'autogovern de la Generalitat i d'aquest mateix Parlament i, sobretot, fariem un molt mal servei a les administracions locals de Catalunya.

Moltes gràcies, honorable senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta presa en consideració.

Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut refusada per 33 vots a favor, 52 en contra i 11 abstencions.

Proposició de llei de modificació de la Llei 7/1986, de 23 de maig, d'ordenació dels ensenyaments no reglats en règim educatiu comú i de creació de l'Institut de Noves Professions (presa en consideració)

Passem al setè punt de l'ordre del dia, és a dir, debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 7/1986, del 23 de maig, d'ordenació de l'ensenyament no reglat en règim educatiu comú i de creació de l'Institut de Noves Professions, presentada pel Grup Parlamentari Popular. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs, per un temps màxim de quinze minuts.

Per favor, guardin silenci perquè el senyor diputat pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Francàs i Porti

Senyores diputades, senyors diputats, seré absolutament breu, per un motiu fonamental i és que crec que en el tema d'ensenyament ens ho hem dit gairebé tot aquests quatre anys, i per tant poca argumentació es pot donar per a una qüestió com aquesta. Aquesta és la idea fonamental. I, segon, perquè, a més a més del que ens hem dit, també sabem tots el que no ens hem dit i, per tant, també sabem el punt de pensar de cadascú i crec que ens podem evitar moltes discussions.

Jo em limitaré a explicar, o a intentar argumentar molt per sobre per què presentem això, i què presentem, què busquem amb aquesta presentació. Entenent que estem parlant d'una presa en consideració, i que, per tant, el que presentem és un projecte que nosaltres entenem que està molt treballat, però que, evidentment, està absolutament obert a tot tipus d'aportacions, que no és que siguin convenients, sinó que jo penso que són absolutament necessàries.

Si un revisa –i això és el que hem fet nosaltres– els diferents posicionaments de tots els grups parlamentaris –diria jo–, de tots els grups, especialment en els debats de pressupostos, però fins i tot en altres debats, sempre que es toca el tema d'ensenyament hi ha alguna cosa en comú i, per exemple, hi ha un comú acord que hi ha un organisme, que és l'Incanop, que sempre se'l titlla del mateix, i els adjectius o els verbs que s'utilitzen és que o ha de «desaparèixer», o s'ha d'«extingir», o quan algú és més misericordiós es parlava que s'havia de «transformar». I aquesta és la filosofia que aprofita el PP de Catalunya, que és..., perquè també ho ha dit, el PP de Catalunya, d'ordinari, als debats de pressupostos,

ha parlat d'extingir, de tancar, de precintat l'Incanop, o de donar-li una funció nova.

Per tant, entenem que la proposta que es fa avui, que és de transformar, és la que pot aglutinar més consens, i que, d'alguna manera, forma part, almenys de tots els grups que no som govern, i per tant oposició –agradi o no agradi–, doncs, que és un factor comú de tots els grups la no-conformitat, almenys, amb l'existència de l'Incanop, tal com està ara mateix. I això –hi insisteixo– entenc que és un ampli acord, almenys és una àmplia manifestació ordinària.

En l'últim debat de política educativa, que és dels debats més demanats –després, possiblement, per part d'alguns, dels menys valorats, però que jo segueixo valorant no solament com a molt positiu, sinó com a clau aquest debat per marcar una inflexió en la política educativa–, una de les propostes que va presentar el PP, una d'aquelles propostes que es van aprovar –de fet, totes les que va presentar el PP es van aprovar– es deia textualment: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a dur a terme les actuacions necessàries per reconvertir l'Institut Català de Noves Professions, l'Incanop, en un altre institut que fomenti l'ordenació i l'impuls de la implantació de la nova formació professional, per tal de prioritzar la qualitat d'aquest ensenyament.» Bé, aquest és l'únic objectiu. És a dir, nosaltres vam condicionar els resultats d'aquest debat a una sèrie de pressupostos, a una sèrie de punts, concretament a vint-i-quatre que se'ns van aprovar, i un dels que era més urgent era aquest, i, per tant, ho presentem ara perquè no s'ha pogut presentar abans, i entenem que la condició que vam posar en aquell moment per aprovar aquell debat, doncs, ara hem hagut de fer un pas més i, per comptes d'esperar que el Govern ho presentés, ho hem presentat nosaltres mateixos –hi insisteixo–, entenent que era un tema absolutament prioritari per a tots, i que hi hauria un cert ampli acord, almenys en la necessitat de fer-ho, possiblement o igualment no amb la concreció de com fer-ho, amb la qual cosa, per això, una proposta d'aquest tipus sempre està absolutament oberta, no?

També sí que aprofito perquè en el debat de política general de política educativa hi va haver moltes condicions posades, però n'hi havia dues que eren clau, i eren clau per la votació que va tenir lloc. Jo aprofito avui, perquè no tindrè una altra oportunitat per fer-ho, per recordar al Govern de Catalunya –que està aquí present, no massa, però, en fi, una miqueta–, que hi ha una altra proposta del PP, que era la proposta número 8, que era absolutament prioritària. I com que els temps estan a punt de caducar, perquè ho tinguin en compte i no fos cas que arribessin tard, evidentment no per mala voluntat, que és quan instàvem el Consell Executiu a reiterar les instruccions de l'inici de curs escolar les mesures de flexibilitat organitzativa, aprovades en aquest Parlament. Ho dic perquè les instruccions de començament de curs ja seria hora que estiguessin publicades, i seria molt trist que no s'incorporessin amb claredat aquestes mesures, perquè això ens portaria, almenys, a algun tipus d'acció parlamentària immediata. Llavors, més val dir-ho ara, perquè, hi insisteixo, crec que és clau que això es tiri endavant.

Quin és l'objectiu –ja he dit abans que explicaria el perquè, i el perquè ja ho he dit, perquè sembla que tots, excepte el Govern, estàvem d'acord que aquest Institut no funcionava–, què és el que pretén el PP amb aquesta Proposició de llei d'aquest Institut? Doncs, jo crec –i seria bo entendre-ho– que el PP pretén dues coses: una, seguir fent la funció que feia, és a dir, l'Institut Català de Noves Professions servia per al que servia, i, per tant, no toquem el text del que servia, simplement incorporem –i això és molt important matisar-ho– que es dediqui a partir d'ara a prioritzar el que és l'FP reglada –i ho repeteixo tantes vegades com faci falta–, l'FP reglada, perquè el que el PP no pretén amb aquesta proposta de llei és canviar l'organització del Govern entorn a tots els estudis professionals, ni modificar competències d'un departament a l'altre, en absolut. Sí que el PP haguera volgut pretendre una cosa, que és que l'FP, que nosaltres entenem que era la Ventafocs del sistema educatiu anterior, que fins i tot va ser un dels grans motius de la reforma, és a dir, quan els grans teòrics es plantejaven una reforma educativa a Espanya, es plantejaven fonamentalment un motiu que era el «desastre», entre cometes, de l'FP o el fet que l'FP era, hi insisteixo, la Ventafocs.

L'FP, després de la reforma, no ha quedat massa millor parada, i llavors el que sí que per a nosaltres és xocant és que tot el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya no tingués ni tan sols una direcció general específicament dedicada a l'FP. Com que tampoc és funció nostra organitzar l'organigrama de les conselleries, el que sí que entenem que pot ser funció nostra és fer que aquest Institut, que fins ara era poc operatiu, a partir d'ara pugui ser més operatiu, perquè –hi insisteixo– incorpori a les funcions que ja té només aquesta, però clau, que és l'FP reglada, el que és l'FP que surt de la LOGSE, el que és el primer grau, etcètera. I insisteixo que això penso que és important.

Jo no entraré a explicar tot el que pretén la Proposició de llei, perquè penso que tothom se l'ha llegida, però sí que crec que hi ha un punt o un paràgraf que resumeix molt bé el que volem, i també diré que aquest paràgraf, com la resta de la llei, no ens l'hem inventat nosaltres, sinó que ha sigut fruit, fonamentalment, de tots aquells acords i de totes aquelles intervencions que des del Partit Socialista, aquí, fins a Esquerra Republicana, fins a d'Iniciativa per Catalunya, etcètera, hem anat fent tots durant aquesta legislatura sobre el tema de l'FP. I totes aquelles coses que es demanaven de l'FP, aprovades o no, nosaltres hem intentat incorporar-les com a funcions d'aquest nou Institut que, insisteixo i repeteixo, per resumir-lo, li llegiré un paràgraf que és claríssim. Diu: «El nou Institut Català de la Formació Professional obeeix a la necessitat d'impulsar la investigació i orientació de les necessitats professionals i educatives futures i de vinculació socioeconòmica al territori, davant el procés de canvi accelerat en què la societat actual es troba, les quals comporten una modificació constant dels perfils, competències i qualificacions professionals amb la finalitat» –i aquí ve la clau– «de donar un impuls a la implantació de la nova formació professional, prioritzant la qualitat d'aquest ensenyament per tal de propiciar mesures concretes per fer de la formació pro-

fessional una formació orientada al primer treball i un instrument bàsic per a la creació de llocs de treball.»

És a dir, entenc que aquest paràgraf resumeix molt bé el que han sigut, almenys, les aportacions orals des d'aquesta tribuna quan es parlava d'FP, almenys les majoritàries, i insisteixo que, tan sols pel simbolisme, ja és prou important que la Generalitat de Catalunya, el Departament d'Ensenyament, dediqui un institut suficientment clau, com pot ser l'Incanop, a l'estudi específic de com impulsar la nova FP i com fer que la nova FP sigui un ensenyament no prioritari, sinó prestigiós, buscar la qualitat de la nova FP; penso que això és clau i que l'única manera de visualitzar aquesta prioritització o una de les maneres més clares de prioritzar aquesta visualització era incorporant a l'Incanop la funció d'estudiar, d'aprofundir, de mobilitzar, de tirar endavant aquesta nova FP. Amb aquesta argumentació penso –insisteixo que la llei, la Proposició de llei, se la poden llegir–, recordo, una vegada més, com he dit ja, que estava obert a qualsevol aportació, i que aquí l'únic a què penso que el PP no renunciaria i els altres tampoc és que entre tots fòssim capaços de prestigiar aquesta FP tan necessària com a prestigi per als estudiants de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició tenen la paraula els grups. En primer lloc, el Grup Mixt. No intervé. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats, i senyores diputades, senyor Francàs, vostè ens ha posat en un dilema que, com sempre, intentarem de salvar. Perquè, per un cantó, el nostre Grup, parlant de l'Incanop, era un grup abolicionista. Vostès recordaran que ja fa bastants debats de pressupostos que, debat rere debat, els diem que l'Incanop té un pressupost que cada any és més petit, cada any és més petit, i arribarà l'any que no hi haurà pressupost perquè l'hauran tancat. I sempre els diem: «Doncs, tanqui'l abans que succeeixi això.» Perquè, quan es va crear, hi havia una bona voluntat en les funcions, però el desenvolupament de la realitat, l'aplicació de la reforma, la transformació de la formació professional ha fet que l'Incanop vagi perdent les seves funcions i enguany, doncs, fa com a màxim alguns premis, alguns diplomes no reconeguts i el Saló de l'Ensenyament, que podria fer qualsevol altre organisme de la Generalitat amb la mateixa eficiència que ho fa l'Incanop. Per tant, primera part del dilema: nosaltres creiem que l'Incanop s'ha de tancar.

Segona part del dilema. Vostè, que és intelligent, ens transforma l'Incanop i el fa servir per a una cosa necessària, que és tenir des de l'Administració una eina específica en la cura del desenvolupament de la formació professional. I per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista, hi hauríem d'estar a favor.

Ara, un cop arribats en aquest parany, que canviant l'Incanop per l'Incafo, allò que creiem que s'hauria de

tancar potser ho hauríem de salvar, la seva –també– segona part de bona voluntat, de dir-nos: «Potser amb una direcció general de formació professional faríem el mateix, però des d'un grup parlamentari de l'oposició no podem dir quines direccions generals ha de tenir el Govern i quines no i, per tant, utilitzem un sistema que sí que pot fer un grup parlamentari, que és modificar una llei», clar, aquí té un petit problema, que és que, si situem la formació professional en un organisme autònom, li donem un rang distint i inferior políticament que a la resta d'ensenyaments reglats, que tenen les seves eines de vigilància, cura i desenvolupament i promoció en el mateix Departament. I justament, com que nosaltres sabem que vostè el que no vol és situar la formació professional en un rang inferior o diferent de la resta d'ensenyaments reglats, creiem que la seva bona voluntat de fer que, d'una vegada, l'Incanop serveixi d'alguna cosa ara, i la seva bona voluntat de dir: «Ens interessa molt promocionar la formació professional i no podem canviar l'organigrama del Departament i, per tant, agafem l'Incanop», acaba en aquest petit parany, que és que situaríem la formació professional en un organisme autònom del Departament en sí, quan nosaltres creiem, precisament, que una de les grans fites de tot Departament d'Ensenyament d'aquest Govern i del que vingui després de les properes eleccions ha de ser la dignificació de la formació professional i l'adequació de la formació professional, reglada i no reglada, a les necessitats socials i econòmiques del nostre país i d'aquest segle XXI que tants canvis tecnològics i socials tindrà.

Per tant, li he dit que ens ha posat en un dilema, perquè li reconeixem la bona voluntat, coincidim en la finalitat última, però no creiem que l'estri triat sigui el més adequat. Per tant, davant d'un dilema d'aquestes característiques, vostè comprendrà perfectament que el nostre vot sigui l'abstenció. No votarem en contra perquè seria voler dir que no coincidim amb la voluntat que expressa, que hi coincidim, i no li podem votar a favor perquè no creiem que sigui el camí més útil el que vostè ha triat, per aquests arguments que li he donat. I en tot cas, estem convençuts que no sé si vostè i jo com a persones, però sí que els nostres dos grups, en el proper debat de pressupostos podran coincidir en la votació per fer desaparèixer l'Incanop un cop el proper Departament d'Ensenyament tingui internament un òrgan dedicat a la promoció de la formació professional.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Jo, fidel al mandat d'una dama avui absent, anuncio que el nostre Grup s'abstindrà en aquest punt. Ara bé, com que el senyor Francàs ens ha recordat que les seves resolucions del debat d'ensenyament, totes elles, van ser aprovades, en el cas que la proposta sigui aprovada i, per tant, haguem d'en-

trar en la presa en consideració d'aquesta llei, pot estar segur que ens hi dedicarem amb fe, entusiasme i esparpillament. Com solem fer, però, en aquest cas, encara més.

Jo voldria insistir en algun dels arguments que ja s'han dit. Debat de pressupostos rere debat de pressupostos, i això jo ho recordo des que vaig entrar en aquesta casa, ara ja fa dotze anys, sempre hem hagut de defensar o d'explicar el perquè de la nostra esmena a la totalitat a un institut que, en canvi, tenia un dring enormement positiu, i que deies: «Està molt bé que hi hagi una preocupació per les noves professions i que hi hagi un institut català que vulgui provocar ensenyaments a l'entorn de noves professions.» I d'alguna manera havíem de dir: «Bé, al darrere d'això que està molt bé, què hi ha?» I dèiem..., o perquè no hi ha recursos o perquè no acabem de veure clar el programa o per la raó que sigui, acabem votant que no i acabem fent o dedicant una part de la nostra esmena a la totalitat a aquest Institut Català de les Noves Professions.

El senyor Francàs, en nom del Grup Popular, ha dit molt clarament que sí, que els diferents grups han plantejat una triple sortida: o que desaparegui, o que s'extingeixi, o que es transformi. La que diu que es transformi, en tot cas, és l'alternativa esperançada del Grup Popular; sempre han estat de vol, en aquest cas, cap al futur, i ens diu, doncs, que hi hagi la possibilitat de trobar una transformació. El que passa és que, en aquest cas, a nosaltres ens ve als ulls el consell evangèlic, quan un deixeble diu que vol seguir el senyor, però que no pot perquè té una obligació familiar d'enterrar un mort, el senyor li diu, els diu: «Deixeu que els morts enterrin els seus morts i vosaltres aneu a anunciar el regne de Déu.» Jo, senyor Francàs, li aconsellaria això, deixi que els morts enterrin els seus morts. En aquest cas, no és fàcil rehabilitar un cadàver, no és fàcil restaurar-lo, no és fàcil tornar-lo a configurar, no és fàcil tornar-lo, ni que sigui mitjançant una operació de cirurgia estètica profunda, difícil i que, a més, haurà de fer una quantitat enorme de transfusions. Tenen garanties, aquestes transfusions –pressupostàries, s'entén?

Però és que hi ha encara dues qüestions més. Quan vaig ser ponent, ponent en representació del meu Grup, en l'aprovació de la Llei d'adults, deia: «Aquest preàmbul em sona, aquest preàmbul és interessant», i vaig veure que era el preàmbul de l'Institut Català de les Noves Professions. Recordo que amb la màxima ingenuïtat que sempre m'ha caracteritzat vaig dir: «Suposem que amb la creació de la nova Llei de formació d'adults desapareixerà l'Institut Català de les Noves Professions, perquè ja l'inclou.» I no va ser així. Quan vam estar parlant i vam començar a parlar de formació professional, jo també creia que s'entendria que aquella mena d'organisme que havia de coordinar la formació professional a Catalunya també assumiria –i en part va una mica en la línia de la proposta de vostè, si l'he entès bé per aquí–, assumiria una mica el que fins ara era l'Institut Català de les Noves Professions, que seria una mica l'institut català d'aquestes noves formacions professionals. I ho dic en plural.

Quin és el problema? Que és que, és clar, en aquests moments hi ha formació professional reglada –depèn

del Departament d'Ensenyament—; formació d'adults —depèn del Departament de Benestar Social—; cursos de formació ocupacional —depenen del Departament de Treball—; cursos de català per a adults —a través de Normalització Lingüística depenen de Cultura—, i segur que n'hi ha més que ara no recordo. Naturalment, l'institut que faci això haurà de ser un institut supradepartamental, però, a la pràctica, no hem trobat models en què organismes supradepartamentals hagin tingut força per mobilitzar les energies de cada un dels departaments. Perquè recordo que la LOGSE, llei bescantada, però que és la llei que ens veiem obligats a tenir present sempre, parla de formació professional reglada i de formació ocupacional no reglada, parla de totes dues, no només d'una.

Per totes aquestes raons —repeteix—, senyor Francàs, si li aconsellàrem que accepti que una veu atea li doni un consell evangèlic, retiri la seva proposta. Si no la retira i és aprovada —repeteix— mai no trobarà tant entusiasme com en aquest Grup Parlamentari per discutir i debatre el futur d'una nova llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Francàs, la postura del nostre Grup Parlamentari serà d'abstenció. Nosaltres no volem votar en contra aquesta presa en consideració d'aquest projecte de llei, perquè estem d'acord amb el mal funcionament de l'Incanop, com ha dit vostè o com han dit altres, i que cal o bé suprimir-lo o bé revisar-lo.

També estem d'acord que cal posar un èmfasi en la nova formació professional; vostè ho ha dit i ho han confirmat els altres. Jo diria, això sí, en connexió sempre, aquesta nova formació professional reglada, amb la formació ocupacional i continuada. Però no volem votar a favor. I no volem votar a favor perquè pensem, potser, que seria millor establir una nova direcció general dedicada a la formació professional, per a la qual no cal cap modificació de la llei. I que potser no cal, per a aquest tema, un institut autònom. Explicaré breument aquests dos punts.

El primer és sobre el mal funcionament de l'Incanop. El senyor Ignasi Riera, d'altres, n'han dit alguna cosa, no? Jo només em referiré a un punt: que a través d'un informe de la Sindicatura de Comptes publicat el 9 de febrer del 96 ens vam assabentar els diputats —almenys jo no ho sabia— que durant sis anys no s'havia reunit, com era preceptiu —era preceptiu que es reunís trimestralment—, la Junta de Govern d'aquest Institut; durant sis anys no s'havia reunit la Junta de Govern. Per tant, què significa això, senyores diputades, senyors diputats? Significa que no s'havien aprovat els plans generals de l'Institut; que no s'havien aprovat els programes d'actuació; que no s'havia aprovat el pressupost de l'Institut —encara que una partida estava inclosa en el del Departament—; que no s'havien aprovat, cada any,

els comptes, com és preceptiu; que no s'havia aprovat la memòria anual, per tant, si ens han enviat alguna cosa, no era la memòria anual, i que no s'han aprovat els convenis signats per l'Institut, raó per la qual la Sindicatura de Comptes deia que, probablement, aquests convenis eren il·legals.

A més a més, la Comissió de la Sindicatura de Comptes del Parlament —si no ho recordo malament— va aprovar que el Govern, al cap d'un any, enviés al Parlament un escrit donant compte del compliment de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, que, naturalment, una de les recomanacions era que es reunís, com és lògic, la Junta de Govern d'un institut autònom que té una certa autonomia dins de l'Administració de la Generalitat.

Bé, al cap d'un any, més o menys a l'abril del 97, el Govern, realment, ens va enviar un escrit —va fer un compliment formal, no?—, però en veure aquest escrit vaig quedar completament desconcertat. En realitat no vaig saber discernir si era un escrit de compliment o bé era un escrit d'incompliment. Per què? Perquè el normal, el natural, el lògic és que *al cap d'un any* haguessin atès una recomanació —sembla tant de sentit comú— de la Sindicatura de Comptes, que s'havia de reunir la Junta de Govern de l'Institut.

Què és el que deia —sembla una petita joia bibliogràfica, gairebé diria—, què és el que deia l'escrit del Govern? El Govern, en realitat, ens enviava un escrit del secretari general de l'Institut Català de les Noves Professions, signat per un tal Josep Antoni Delgado Ribera —suposo que era realment el secretari general. Entre altres coses, diu: «La resposta a aquests punts» —les recomanacions de la Sindicatura de Comptes— «és la que segueix.» Diu: «La darrera reunió de la Junta de Govern de l'Incanop és del 4 de desembre de 1991.» Això, en un escrit del 97, o sigui, que reconeixia que no s'havia reunit en sis anys. Diu: «El darrer trimestre del 1996 van ser efectuades les tasques d'actualització dels membres d'aquell òrgan col·legiat amb la previsió d'una possible convocatòria cap al mes de desembre.» I, a continuació, diu: «Convocatòria que no va arribar a ser feta.»

És a dir, aquest Institut es passa tot un any intentant esbrinar quins eren els membres actualitzats de la Junta de Govern, que, com poden suposar, senyores diputades, senyors diputats, no eren ciutadans anònims, clandestins, que fossin molt costosos de buscar. Si agafen la Junta originària, pràcticament són tots directors generals de diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, però van tardar un any a localitzar-la; sembla que l'últim trimestre els tenien localitzats, però van quedar tan esgotats, tan esgotats, amb aquesta feina, que no van tenir forces, ja, per reunir la Junta General.

Jo, després d'això, em sembla que, el millor que podem dir —realment, sí, senyor Francàs, té tota la raó—, és que això s'ha d'acabar d'una manera o altra i el millor és que cancel·lin un institut que, durant almenys sis anys, no ha reunit, com és preceptiu, cap vegada, no ha reunit cap vegada la Junta General que el governa. Jo els recomanaria que, si saben algun altre cas d'algun ins-

8400

titut, ens ho diguessin, perquè potser entre tots hauríem de fer alguna cosa per millorar-ho.

Ara bé, malgrat això, jo penso que no és el moment per crear un institut autònom. Per què? Vejam, perquè ja existeix –fa poc, precisament– el Consell Català de la Formació Professional; nosaltres havíem, durant anys, insistit que calia crear-lo, però també aquí val a dir que van tardar, des que es va fer el Pacte per l'ocupació, un any a fer el decret de constitució. Per tant, han tardat molt, i penso que tota la nostra feina seria demanar que posessin en funcionament real el Consell Català de la Formació Professional, per la participació social, per la participació dels diferents departaments de la Generalitat i per fer estudis, com proposen algunes d'aquestes finalitats. Per tant, hi ha una part que ja està coberta pel Consell Català de la Formació Professional; tirem-la endavant i no creem un altre organisme que potser hi pot interferir.

Però, llavors, vostè, en el seu projecte, hi posa una altra funció, en aquest Institut Català de la Formació Professional, que és la gestió, la gestió dels programes de formació professional reglada. És clar, nosaltres pensem –com hem dit diversos diputats– que aquesta gestió és molt més pròpia d'una Direcció General. Per què? Perquè, evidentment, la gestió no la podrà fer amb independència, aquest Institut, de les altres direccions generals; s'haurà de coordinar amb la Direcció General d'Ordenació Pedagògica; s'haurà de coordinar amb la Direcció General de Centres Docents; s'haurà de coordinar amb la Direcció General de Recursos Humans. És més, els mateixos centres tindran, alguns instituts, formació professional i altres coses que no dependrien d'aquest Institut. Per tant, encara que la coordinació entre direccions generals, de vegades, és difícil –ho sabem per experiència–, com a mínim pot ser, la relació, molt més àgil.

Per tant, per aquests motius, a nosaltres ens sembla que no és oportú, en aquest moment, tenint en compte, sobretot, que crear una direcció general es pot fer per decret, demà mateix, no cal aprovar una proposta de presa en consideració de llei.

Ara, això sí, com que compartim dos dels objectius –he dit que l'Incanop no funciona i que cal potenciar la formació professional–... Vostè, a la passada Comissió, senyor Francàs, ens deia: «Jo m'abstindré, però la meva abstenció és un suport moral, perquè no m'hi vull oposar.» Doncs, tingui realment el nostre suport moral, agafi aquesta abstenció com un suport moral per aquests dos objectius i sàpiga –com deia el senyor Ri-
era, em sembla– que, si s'arriba a reunir aquesta Comissió, realment, nosaltres hi col·laborarem a fons perquè estem molt interessats en aquests dos temes: acabar amb l'escàndol de l'Incanop i, segon, promocionar la nova formació professional.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, estem davant de la Proposició no de llei de modificació de la Llei 7/1986, del 23 de maig. Per tant, valdria la pena, també, que sabéssim una mica, que recordéssim una mica què va pretendre fer aquella llei vigent –lleï vigent, fins avui lleï vigent– que va recollir necessitats i va crear instruments projectius d'impuls i d'ordenació.

A l'inici, en aquesta mateixa cambra, de la presentació del Dictamen, el conseller d'Ensenyament d'aquell moment, l'honorable senyor Joan Guitart, ens deia: «Amb aquest Projecte ens proposem l'ordenació i dignificació de l'àmbit de l'anomenat "ensenyament no reglat" i, per aquesta via, aconseguir que es pugui donar un marc legal i una resposta àgil, ràpida i eficaç a la formació i al perfeccionament de molts ciutadans que, sense cap títol oficial estrictament necessari, poden exercir treballs i professions que la societat actual demana i necessita.» I, més endavant de la seva presentació, deia: «La importància d'aquests ensenyaments en una societat sotmesa al canvi constant per la introducció de noves tecnologies és evident.» Avui, després dels anys de la seva promulgació, aquest canvi de la nostra societat encara és més evident que la que ens anunciava, ja, al seu dia, el conseller Guitart.

Permetin-me recordar una qüestió, que, en fi, el senyor Bargalló, en la seva intervenció, ens deia: «i uns diplomes» –em sembla que ha dit– «no reconeguts»; reconeguts, senyor Bargalló. La mateixa llei, el text legal d'aquesta llei que estem avui tractant de modificar, en el seu article 3, els reconeix. I, precisament, pocs dies després de la promulgació per aquesta cambra, el Govern central va presentar recurs davant el Tribunal Constitucional, cap al setembre del 86, per aquests, precisament, articles que feien i fan –perquè són vigents– referència als diplomes que la llei en qüestió va promulgar i que estan vigents.

Ho va admetre a tràmit el Tribunal Constitucional i, a sol·licitud del president del Govern de l'Estat –era l'any 1986–, va suspendre, el Tribunal Constitucional, la vigència dels preceptes impugnats. Amb sentència –era el 86 quan es presentava–, amb sentència del 16 d'octubre del 92, després de sis anys –algú, avui, en una altra qüestió, ens recordava el temps que aquestes coses, de vegades, solen trigar–, va desestimar el recurs. Per tant, aquests diplomes que atorga l'Institut a aquells alumnes que fan els cursos convenients estan plenament reconeguts i vigents.

Aquests diplomes no són una quantitat qualsevol. Des de la creació de l'Incanop fins avui –i caldria afegir-hi els corresponents al present curs–, s'han atorgat 46.050 diplomes; més els alumnes que, amb il·lusió, aquest curs, deuen haver cursat ensenyaments reconeguts, i reconeguts si han estat ben aprofitats, que rebran el corresponent diploma.

Permetin-me que els manifesti, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la posició del nostre Grup, que és el que realment interessa. El nostre Grup la votarà favorablement, després del debat, aquesta presa en consideració de la Proposició presentada pel

Grup Popular; però, al mateix temps, volem manifestar la nostra reserva al seu contingut. No és ara el moment d'entrar-hi, i no hi entraré; quan sigui l'hora, no ho dubtin, hi farem totes aquelles propostes d'esmena d'acord amb el nostre pensar i voler, i concordants amb tota l'altra normativa vigent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Presa en consideració ha sigut adoptada per 53 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (presa en consideració)

Passem al següent capítol de l'ordre del dia, propostes de resolució. El vuitè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda presentar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya fou sobirana, ni que sigui en matèria notarial, fins l'any 1862. Aquell any, el 1862, es va aprovar, en plena febre codificadora, la Llei del notariat; una Llei que, per cert, per anacrònica, per decimonònica, per obsoleta que sigui, encara resta vigent; com vigent és, encara, per exemple, un precepte d'aquella mateixa Llei, l'article 25, que obliga, encara ara, a redactar els documents i els diferents instruments en castellà, deixant el català i, per extensió, la resta de llengües de l'Estat distintes del castellà al marge de la regulació de l'accés a aquesta professió.

Posteriorment, només determinades protestes, polítiques i populars —com explica l'escriptor Josep Pla en l'«Homenot» dedicat al notari Roca i Sastre— van portar que el Reglament subsegüent a aquesta Llei, que és del mateix any, del 1862, disposés, en el seu article 7, que calia acreditar el coneixement dels «dialectes particulars i» —i ho cito literalment— «de les llengües vernacles» en qüestió.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Posteriorment, els reglaments notariais dels anys 1917 i 1921 van suprimir aquesta mínima, per no dir ridícula, exigència, i fins i tot foren suprimides les facultats del Col·legi de Notaris de nomenar els membres dels tribunsals examinadors, centralitzant de forma absoluta i definitiva el sistema notarial. I, com a única «concessió», per dir-ho entre cometes, a les dites llengües vernacles, es permet, es permetia en el seu article 149 redactar a doble columna, castellà-català, de manera tan restrictiva que s'acaba donant pitjor tracte a les llengües no castellanes, ja que a l'hora d'aplicar aquell precepte hi juguen totes les normes de connexió del dret internacional privat, *ius sanguinis*, *ius soli* i *lex fori*, i aquest precepte, malgrat tot, encara subsisteix.

Durant l'època de la Generalitat republicana les coses van variar, i van variar substancialment, cal dir-ho. L'Estatut de l'any 32 i el Decret posterior de traspassos dels serveis notariais de l'any 33 van donar lloc que la Generalitat de Catalunya —la Generalitat republicana, val a dir-ho— pogués designar els notaris i pogués, d'una forma exhaustiva, regular la professió i sobretot el procés de selecció dels professionals —oposicions, concursos notariais inclosos.

No cal dir que, posteriorment, la dictadura va canviar molt aquesta situació i féu que es tornés a la situació i al règim anterior. La reforma del Reglament notarial de l'any 1944 va comportar a la pràctica un enrocament en les tesis més centralitzadores i jacobines de la institució del notariat; i arribant ja, senyories, als nostres dies, tenim que la Constitució espanyola de l'any 1978 i l'Estatut de 1979 configuren un marc competencial indiscutiblement —subratllo *indiscutiblement*— favorable a la competència de la Generalitat en el nomenament dels notaris. L'article 24 de l'Estatut ho diu literalment, i això vol dir a la pràctica, això és que Catalunya, que la Generalitat disposa de competències per nomenar els notaris i també, evidentment, per legislar i reglamentar sobre els criteris que han de regir les oposicions i els concursos notariais.

Però el cert és que, al marge d'aquest incontestable —diria jo— marc competencial, els successius governs a l'Estat s'han negat a la pràctica —i ho han fet, a més a més, posant-hi obstacles de manera molt clara—, s'han negat a la pràctica a traspassar els serveis i funcions inherents a la competència, una qüestió que, per cert, avui encara es veu sotmesa al bloqueig de la part estatal en la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat. I per si això no fos poc, vostès coneixen perfectament, senyories, que el Tribunal Constitucional, fent una interpretació política —política, perquè és un òrgan jurisdiccional de naturalesa política, indiscutiblement, però política també per antijurídica, i afegiria que rabiosament jacobina—, el Tribunal Constitucional ha burlat les competències de la Generalitat sobre notaris, i afegiria també sobre registres, en un reguitzell de sentències que encapçala l'ominosa Sentència 67/1983, de 22 de juliol, de tal manera que d'aquella situació, d'aquell marc competencial perfectament clar i definit en l'Estatut hem anat a passar a la pràctica que aques-

ta competència s'ha anat reduint, s'ha anat disminuint, s'ha anat buidant de contingut i s'ha convertit en la pràctica en la potestat, en la facultat que en aquests moments té el Govern de la Generalitat únicament de publicar en el seu diari oficial els nomenaments que en aquest cas fa el Ministeri de Justícia.

D'aquí que, senyories, el que el Grup Parlamentari avui els planteja, i en tot cas l'opció que hem pres amb aquesta Proposta de resolució de traspàs de les competències en matèria notarial per la via de l'article 150.2 i el seu correlatiu article estatutari, l'article 28 de l'Estatut, és una via ja assajada i explorada amb èxit, per cert, amb motiu del traspàs del control del trànsit, competència aquesta indiscutiblement exclusiva de l'Estat, perquè creiem que en aquest cas és també la via adequada per al traspàs de les competències en matèria notarial, que són –com he dit i reitero– de teòrica competència indiscutible de la Generalitat, però que en aquest cas ho fem per simple possibilisme, ho fem per pragmatisme polític i ho fem per no haver de passar vint anys més discutint políticament i doctrinalment de qui és la competència. Aquesta entenem que és una dinàmica perversa, i fins i tot podríem afegir que esgotadora, que el que fa en definitiva és anar ajornant de forma indefinida la consecució d'un dret, i en aquest cas una competència que ens correspon i que ens reconeix l'Estatut.

Aquesta proposta, a més a més, arriba, si vostès volen, des d'un criteri purament d'oportunitat i no de legalitat; arriba, creiem, en un bon moment, i arriba en un bon moment per motius diferents. En primer lloc, perquè el Col·legi de Notaris de Catalunya ha creat una comissió –ja fa alguns mesos–, una comissió d'estudi dels traspàsos de la competència en matèria notarial; el seu degà, en una entrevista periodística fa poques setmanes, assegurava, en nom de la corporació i, per tant, en nom del conjunt de la professió, que havia arribat l'hora de reclamar el traspàs. També és oportú perquè un grup molt notable de notaris aplegats al voltant de l'anomenada Fundació Àpoca, que tenen un nivell de representativitat molt important en el conjunt de la professió, ha anat insistint i reclamant sobre aquesta particular qüestió, i per tant, des d'aquest punt de vista, ens ha semblat que era el moment per plantejar aquesta qüestió.

Jo hi afegiria que la importància, a més a més de l'oportunitat d'aquesta iniciativa, està totalment fora de dubte: el traspàs de les competències notariales servirà, senyores i senyors diputats, a l'objectiu d'un compliment amb més garanties, si pot ser, de la vigent legislació en matèria de política lingüística; fomentarà de forma indiscutible l'ús del català a les notaries i facilitarà també, com no, l'arrelament dels notaris al país. En definitiva, vindrà a garantir que uns professionals, en aquest cas uns funcionaris semipúblics –si vostès volen–, que tenen una importància vital i transcendental en el tràfic jurídic, però també en la vida en general de les persones, òbviament, s'arrelin al país, coneguin la seva llengua pròpia i també, per què no, les seves institucions de dret propi. Per tant, des d'aquest punt de vista, senyores i senyors diputats, acabo aquesta intervenció demanant-los el seu suport i el seu vot favora-

ble per aquestes raons que ens sembla que són absolutament òbvies i que vostès compartiran.

I no vull acabar sense agrair molt especialment al grup de notaris Àpoca, especialment els notaris Eladi Crehuet, Josep Maria Puig Salellas, Enric Costa, Gabriel Suau, Francesc Torrent i el notari i registrador Joan Verger, per la seva col·laboració, per les seves aportacions i per haver pres aquesta iniciativa que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha volgut vehicular i presentar-los avui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Ara hi ha l'oportunitat de consumir un torn en contra. No essent així, que ningú demana la paraula per consumir-lo, passarem ara a fixar la posició dels diversos grups. El Grup Mixt renuncia. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el bloc constitucional espanyol, la Constitució espanyola i també l'Estatut d'autonomia de Catalunya, es fonamenta en un criteri, des del nostre punt de vista, obert, que permet utilitzar la via de l'article 150.2 de la Constitució precisament per assumir competències que inicialment estan reservades a l'Estatut.

És evident que molts pensem que segurament el sostre competencial que ens marca l'Estatut i fins i tot que ens marca la Constitució és perfectament millorable, que segurament haurem d'avançar en la seva millora, però des del nostre punt de vista les possibilitats que ofereix la Constitució i l'Estatut no solament no estan exhaurides, sinó que es poden utilitzar i s'han d'utilitzar per incrementar el sostre competencial, el nivell d'autogovern de Catalunya. Nosaltres, reiteradament, hem plantejat en aquest Parlament el traspàs de competències per aquesta via. Ho vam fer recentment, demanant la competència de seguretat ciutadana per a Catalunya. Vull recordar que la vegada que es va utilitzar aquesta via, la de l'article 150.2 de la Constitució, va ser precisament per la competència de trànsit, que era una competència que també en els seus inicis plantejava dubtes sobre si era de l'Estat o si la Generalitat ja tenia aquesta competència.

Nosaltres coincidim amb el que deia el senyor Ridao, d'Esquerra Republicana de Catalunya, en presentar aquesta proposta de resolució per presentar al Congrés dels Diputats, que des del nostre punt de vista, amb una interpretació estricta d'allò que assenyala l'article 149.1.8 de la Constitució, realment, les competències de l'Estat només haurien de ser l'ordenació dels registres i dels instruments públics, i per tant, la interpretació extensiva que s'ha fet per part de l'Estat quant a aquesta competència per vedar el camí que avui intencem endegar de transferir, que Catalunya disposés d'aquesta, realment, no ens sembla justificada. És a dir, nosaltres pensem que *stricto sensu*, aquesta competen-

cia, sobretot amb una interpretació autonomista de la Constitució, amb una interpretació oberta de la Constitució, no amb una interpretació tancada i centralista, ja l'hauríem de tenir. Però la realitat és que se'ns ha negat i, per tant, ens sembla que és perfectament justificada i justificable aquesta proposta. Pensem que –com hem dit en una que hem debatut suara– el fet que s'hagi de plantejar en aquest o en un altre moment no és rellevant, i no ho és perquè la legislatura encara no s'ha acabat. En qualsevol cas, segons com arribi el tràmit parlamentari, després es pot continuar, no ha de decaure, i en qualsevol cas, el que sí ens sembla important és, si més no, que el Parlament de Catalunya ja fixi clarament aquesta posició, aquesta voluntat, aquest desig d'incrementar el nostre sostre d'autogovern utilitzant a fons totes aquestes possibilitats. I sobretot en una matèria com aquesta, que és de cabdal importància en la via de dotar-nos de millors instruments, precisament, per exercir aquelles competències que tenim en relació al manteniment i al desenvolupament del nostre dret propi, també en la via de la normalització lingüística i també amb un caràcter més general, com deia, per incrementar el sostre competencial i d'autogovern.

Naturalment, la proposta que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, després, en el tràmit parlamentari pot ser –i ha de ser, segurament– objecte d'algunes modificacions. Nosaltres pensem que hi pot haver algun aspecte, com el que fa referència a la mutualitat o el seu paper, etcètera, que potser es pot redactar d'una altra manera, que possiblement pot haver-hi, com sempre passa, naturalment, amb totes les proposicions, sigui del grup que sigui, la possibilitat d'esmenar-les i de millorar-les en el tràmit parlamentari posterior, i nosaltres, sens dubte, estaríem disposats a fer-ho. Però, en qualsevol cas, sí que volem expressar clarament el nostre acord amb el fons i amb els aspectes essencials de la forma d'aquesta proposta, i per tant, tindrà el vot favorable d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fuentes. És el torn, ara, del Grup Popular: té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposta de resolució que ens planteja Esquerra Republicana articula una nova –hi insisteixo, *nova*– competència exclusiva notarial, perquè no es tracta tant d'utilitzar l'article 150, sinó que del que es tracta és d'assumir, com deia, una competència nova que no es contempla, al nostre entendre, a l'article 24 de l'Estatut. No es tracta de fer efectiva o de millorar o d'aconseguir el traspass d'una competència, sinó que es tracta d'una competència, com deia, nova.

Ha fet esment l'il·lustre diputat senyor Ridao a la doctrina, doctrina consolidada del Tribunal Constitucional, però que està basada no tan sols en la competència que

reserva l'article 149 de la Constitució a l'Estat, competència exclusiva, sinó també a l'article 24 –ha esmentat l'il·lustre senyor Ridao la Sentència de 22 de juliol del 83; també ha estat recollit en la del 29 de novembre del 83, maig del 89, setembre del 92, etcètera–, i això es fa no tan sols en relació a l'article 149, sinó també al contingut del mateix article 24 de l'Estatut. Per tant, aquí, ja, la primera discrepància del Grup Popular. Considerem que no només és competència exclusiva de l'Estat –reiteradament manifestada pel Tribunal Constitucional, com acabo de dir–, sinó que considerem que ha de seguir essent competència exclusiva de l'Estat tot el que fa referència al procés de selecció de notaris i registradors a la convocatòria i els concursos per a la provisió de vacants, la fixació i modificació de demarcacions notariales i registrals, la regulació del coneixement dels drets forals especials com a mèrit per al nomenament de notaris a les comunitats autònomes que tinguin aquests drets, la reglamentació dels col·legis professionals en què s'integren els notaris i, també, els registradors, i, en definitiva, tot allò que formi part, també, de l'Estatut personal dels notaris.

Però és que, a més a més, aquesta mesura és contrària a una altra norma constitucional; és contrària a la unitat de mercat proclamada, també, a la Constitució. Cal considerar, a aquest respecte, que la Llei del notariat, juntament amb la Llei hipotecària i amb el Codi de comerç, són les úniques lleis substantives, de caràcter patrimonial, que tenen vigència a tot el territori de l'Estat, perquè ni tan sols el Codi civil és vigent en tot el territori de l'Estat, excepte en allò que es conté al seu títol preliminar.

I tenen vigència directa en tot el territori de l'Estat, precisament, perquè configuren la lliure circulació de béns i la seguretat en el seu trànsit, que són essencials per mantenir la unitat de mercat. Perquè la realitat és que la participació del notariat en les transaccions econòmiques en l'àmbit immobiliari, creditici i mercantil suposa que, amb aquesta Llei, amb aquesta proposta que fa el Grup d'Esquerra Republicana, es desatén completament aquesta realitat, i suposa no només, com deia, una actuació inconstitucional, no només respecte a l'article 149.1.8, que invocava l'il·lustre diputat senyor Ridao, sinó també pel que fa a aixecar barreres tècniques dins del mateix mercat econòmic en el qual actua a Catalunya, en el mercat econòmic espanyol.

Per altra banda, tot i alguna excepció que conté la proposta del Grup d'Esquerra Republicana, considerem que la proposta que ens fa d'actuació davant les Corts Generals atempta clarament contra el caràcter unitari de la legislació processal, donat que el document públic notarial té un tractament, com coneix l'il·lustre senyor diputat, de prova judicial, tant en el Codi Civil –articles 1216, 1224– com en la Llei d'Enjudiciament Civil –596 a 601. I això fa necessari que els funcionaris encarregats de l'elaboració d'aquests documents tinguin dues característiques, que estiguin sotmesos a unes mateixes normes estatutàries que garanteixin el seu nivell de formació, tant pel que fa a l'accés com pel que fa a la promoció dins del notariat, i també pel que fa al seu nivell d'exigència. És a dir, a tot allò que fa referència al règim disciplinari, que entenem –el Grup Parla-

mentari Popular ho considera— que ha de ser comú a tot el territori de l'Estat.

Per una altra banda, atorgar la propietat dels protocols notariais a la Generalitat de Catalunya atempta, també, clarament contra, com deia, aquest caràcter unitari de la legislació processal, perquè el protocol notarial, com vostès coneixen, té el caràcter d'instrument públic. Però vull esmentar, especialment, l'absurd absolutament burocratitzant que representaria la creació d'un registre especial d'actes d'última voluntat paral·lel a l'estatal, que, a més a més, no produiria cap efecte per si sol, perquè, si tenim en compte la procedència dels ciutadans de Catalunya —una procedència geogràfica molt variada de tot el territori—, sempre fóra necessari acompanyar la certificació del registre d'actes d'última voluntat de Catalunya amb l'estatal, amb un certificat del registre d'actes d'última voluntat estatal. Per tant, això acabaria en una redundància administrativa i burocràtica inadmissible, inadmissible, perquè, a més a més, els costos, no només econòmics, sinó en temps, repercutirien sobre els ciutadans i, a més a més, quan —a hores d'ara, funciona, i funciona molt bé—, es pot demanar des de Barcelona mateix als registres la notificació d'últimes voluntats.

Per una altra banda, el nostre Grup Parlamentari veu en la proposta d'Esquerra Republicana un tuf, un claríssim tuf corporativista, que suposem que el que vol tenir és un element d'atracció de la voluntat del notariat. Això es veu clarament en el to d'adulació, un cert to d'adulació, que es conté en l'exposició de motius, en el preàmbul, i, per una altra banda, en unes prerrogatives que s'atorguen al notariat català, separant-lo de la resta dels notaris de l'Estat espanyol. S'ofereixen, com ja he dit, el registre especial d'actes d'última voluntat, la creació de la mutualitat notarial, que s'ha esmentat anteriorment, o l'establiment d'un torn de repartiment de documents públics, especialitats aranzelàries, etcètera.

Per tant, el Grup Popular considera que la proposta d'Esquerra Republicana és inoportuna en el temps. És inconvenient per a la funció notarial i, a més a més, és contrària, com deia, al nostre criteri, al contingut de l'article 24 de l'Estatut.

Per què considerem que és una proposta inoportuna? Doncs, perquè estem en un moment en què s'està estudiant —i s'està estudiant seriosament— la possibilitat d'una regulació específica que afecti la seguretat jurídica preventiva. Per tant, ens sembla que, en aquest moment, la Proposició no és lògica, quan hi ha una proposta concreta en el Congrés dels Diputats estudiant aquesta matèria, i, al mateix temps, quan s'està estudiant en profunditat l'harmonització de tota la fe pública arreu d'Europa, a la Comunitat, a la Unió, i no veiem, des del Grup Popular, que aquesta proposta ajudi gens a treballar per aconseguir aquesta harmonització.

Considerem que la proposta és inconvenient perquè la regulació que proposa suposa trencar el notariat en dos: un notariat català i un altre que és una altra cosa completament diferent, que és el de la resta de l'Estat. També és inconvenient la proposta perquè, com deia, planteja un seguit de qüestions amb un cert tuf corporativista, que s'estan plantejant, també, dins dels

col·legis notariais. Li he de dir que en algunes els notaris estan clarament dividits: en les conclusions que es van aprovar a Madrid, l'any 1997, en les quals van intervenir notables notaris catalans, hi havia un cert enfrontament entre els notaris que estaven a favor de la creació d'aquesta mutualitat i els que no. I, en definitiva, com els deia, perquè considerem que la proposta que ens fa Esquerra Republicana és directament contrària a l'article 24 de l'Estatut, ja que no es tracta de demanar l'efectivitat, la millora o el traspàs d'una competència, sinó que del que es tracta és d'elaborar, de configurar una competència completament nova.

Per tant, senyor president, senyories, el Grup Popular anuncia el vot en contra d'aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. És el torn, ara, del Grup Socialista. Té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la Proposició de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, perquè entén que és una llei, no solament assumible —una proposició de llei assumible—, sinó, jo diria, de mínims. Nosaltres també estem preocupats, senyora Nadal, per aquesta Proposició de llei, i tractaré d'explicar per què. La nostra preocupació és diferent de la seva. El que a vostè l'ha preocupat, a nosaltres no ens preocupa tant; ens preocupen unes altres coses que vaig a dir.

Nova transferència: ens preocupa el contingut. Nosaltres ens trobem amb un sistema jurídic de regulació registral i notarial que —com saben bé tots vostès— és del segle passat, que neix l'any 61 i l'any 62 com a complement d'unes mesures concretes, d'unes polítiques de desamortització que pretenien col·locar en el mercat la propietat immobiliària, i les mesures tendents a obtenir aquest objectiu van fracassar perquè no hi havia seguretat jurídica, i, com que no hi havia seguretat jurídica, es varen fer dues lleis: la Llei hipotecària i la Llei orgànica del notariat, del 61 i del 62 —1800, eh?, 1800—, que pretenien donar aquesta seguretat jurídica de circulació en el mercat de la propietat immobiliària. Doncs, bé, la nostra legislació actual és aquesta de 1861 i 1862, actualitzada múltiples vegades —no una, ni dues, ni tres; moltíssimes!—; és aquesta la legislació que tenim. Una llei, doncs, per tant, feta de pedaços i amb molts problemes.

La Constitució espanyola —i això és el que ens preocupa a nosaltres— reconeix com un valor fonamental el dret a la seguretat jurídica, i el dret a la seguretat jurídica, com nosaltres el podem obtenir com un bé preuat, com un bé tangible? Doncs, per la certesa de la norma, per una banda, i per la garantia d'un mecanisme de resolució de conflictes, per l'altra. Quin és el problema? Des del nostre punt de vista, que la certesa de la norma

avui no existeix perquè està feta a pedaços, i els mecanismes de resolució de conflictes, subsegüentment, també, però, si la norma ja està feta de pedaços i, per tant, la seguretat jurídica és insuficient, molt més ho és no per la transferència a la comunitat autònoma respectiva –en aquest cas, Catalunya–; no, no, és que hi ha directives de la Unió Europea que hauríem d'incorporar i que no incorporem, encara, o que també estan incorporades a pedaços. Creiem nosaltres que ja no se'n poden fer més, de pedaços, que és hora ja d'establir un projecte de llei nou, de soca-rel, completament nou, que tingui una entitat global i que ens garanteixi aquesta seguretat jurídica.

I, efectivament, així ho ha entès el Col·legi Notarial de Catalunya, que ha creat un grup mixt notarial registral –que incorporarà, també, registradors de Catalunya–, sota la coordinació d'un catedràtic prestigiós de Dret Civil, i que està treballant en un esborrany d'avantprojecte d'un projecte de llei de seguretat jurídica preventiva. I això és el substancial, des del nostre punt de vista. Aquest és el tema central, en què, en el tràmit posterior a l'aprovació –si s'aprova, com esperem– d'aquesta proposició de llei, podrem nosaltres –o desitjaríem nosaltres– intervenir en forma d'esmenes per garantir que caminem cap a aquesta direcció.

Bé, aquest esborrany s'està treballant; té el vistiplau del Govern de la Generalitat, té el vistiplau de moltíssima gent, té el vistiplau fins i tot del Consell General del Notariat de l'Estat, i és un projecte de llei que neix, que està naixent a Catalunya, justament, i seria molt bo que també el Parlament de Catalunya fos pioner, estigués a l'avantguarda d'aquesta modificació legislativa fonamental en el nostre dret.

Bé, i aquesta modificació, en quina direcció? Doncs, bàsicament, en la direcció, almenys des del nostre punt de vista, d'adaptar els valors constitucionals, les normes actualment vigents. En segon lloc, fer efectiu el principi de jerarquia normativa –avui massa poc clar. Tercer: unificar la fe pública extrajudicial en un cos únic que abasti la fe pública general i la fe pública registral total. Obrir un sistema de seguretat jurídica preventiva oberta –hi insisteixo, valgui la redundància– a les directives de la Unió Europea i oberta, també, a una nova realitat que no podem obviar, que és la contractació electrònica. Parlar de tot això..., sembla que se n'ha de parlar, perquè, si no parlem d'això, probablement, parlem, sí, d'un país virtual que no és el país que tenim.

I, finalment, què ha de fer aquest Projecte de llei –i, en aquest marc, sí que entendríem molt més ben ubicada la Proposició de llei que presenta Esquerra Republicana–? Doncs, adaptar aquesta llei a la nova estructura de l'Estat, un Estat descentralitzat, un Estat capaç d'assumir amb plena autonomia, amb plena sobirania tot això que explica la Proposició de llei, que ha defensat molt bé el senyor Joan Ridaó, però en aquest marc global de defensa d'una legislació integral més sensata, més adequada als nostres dies.

Hi hauria algun punt concret a discutir. Quant al dret a la mutualitat, des del nostre punt de vista, la tendència seria anar al règim ordinari de la Seguretat Social.

Aquesta seria la nostra posició, però, vaja, no és aquest el tema central que a nosaltres ens preocuparia; el tema de preocupació és no fixar-nos en els accidents i quedar-nos amb la substància, i els accidents, en aquest cas, sí que crec que pot ser fixar-nos massa en si som, o no, competents i massa poc en si aquesta competència és o no és efectiva per resoldre el problema de seguretat jurídica.

Per tant, hi insisteixo –i acabo de la manera com he començat–: donem suport a la Proposició de llei d'Esquerra Republicana perquè l'entensem sensata, perquè l'entendem coherent, perquè entensem que Catalunya està perfectament legitimada per assolir aquest traspàs –hi insisteixo– de mínims, i, més enllà d'això, exhortaria tothom a poder treballar des del Parlament de Catalunya en aquesta direcció de col·laboració amb les persones professionals que en saben i que estan treballant per establir un nou ordenament jurídic que ens garanteixi aquesta seguretat jurídica preventiva de què avui no disposem del tot.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara és el torn de Convergència i Unió per fixar la seva posició. Per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Simeó Miquel.

El Sr. Miquel i Peguera

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en la Proposta de resolució que estem debatent, allò que concretament es demana és que aquesta cambra acordi presentar davant la Mesa del Congrés de Diputats una proposició de llei orgànica per la qual es transfereixin a la Generalitat de Catalunya totes les competències que avui té l'Estat en matèria notarial. I el meu Grup celebra que s'hagi presentat per un doble motiu: el primer i fonamental, perquè, en el fons, estem plenament d'acord amb el que en aquesta Proposició es diu; i el segon, perquè ja fa massa dies que el Govern de la Generalitat té sol·licitada aquesta transferència de l'Estat sens que fins avui hagi rebut la més mínima resposta ni es pugui albirar per enlloc que el Govern té la intenció d'accedir a allò que el Govern de la Generalitat li ha demanat.

Si aquesta proposta que avui discutim s'hagués presentat temps enrere, el nostre Grup potser no s'hi hauria adherit. No perquè no estigui d'acord en el fons de la qüestió, sinó per una qüestió de procediment, per una qüestió d'interpretació legal, perquè convindran amb mi que no sembla massa procedent demanar en forma gràciable allò a què es té perfecte i total dret. I nosaltres entenem que l'article 24 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya consagra i atorga plenament a la Generalitat de Catalunya totes les competències en qüestió notarial. I això, no vull limitar-me a deixar-ho en una afirmació per part meua, sinó que per a aquells que no el recorden, em permeto de llegir-los un paràgraf de l'article 24 de l'Estatut de Catalunya, que em sembla que treu i dissipa tota mena de dubtes que sobre la matèria es puguin tenir.

L'article 24 de l'Estatut, senyores i senyors diputats, diu: «Els notaris i registradors de la propietat i mercantils seran nomenats per la Generalitat de conformitat amb les lleis de l'Estat.» Sí, però nomenats per la Generalitat. «Per a la provisió de notaries, els candidats seran admesos en igualtat de drets, tant si exerceixen en el territori de Catalunya com en la resta d'Espanya, i en aquests concursos i oposicions seran mèrits preferents l'especialització en dret català. La Generalitat participà en la fixació de les demarcacions corresponents als registres de la propietat i mercantils, per acomodar-se a allò que es disposi en l'aplicació de l'article 18, paràgraf segon, d'aquest Estatut.» O sigui que, al meu entendre, l'Estatut de Catalunya, en el seu article 24, el que establia en forma sens lloc a dubte de cap mena era la competència de la Generalitat en qüestions notariales.

Per aquest motiu, el Departament de Justícia de la Generalitat va elaborar una proposta que va trametre al Ministeri de Justícia demanant que es portés a l'efectivitat allò que diu l'article 24 de l'Estatut. I per aquest mateix motiu, el president de la representació catalana de la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat va lliurar al Ministeri d'Administracions Públiques un escrit en el mateix sentit. I han passat anys i sobre aquesta qüestió no se'ns ha fet la més mínima concessió, ni se'ns ha dit que d'un moment a l'altre es podia admetre i tenir en compte allò que el Govern de la Generalitat demanava, no com a conseqüència d'una petició nascuda de la seva voluntat, sinó com a conseqüència d'un text de categoria constitucional, perquè és un article de l'Estatut d'Autonomia.

En els escrits que tant el Departament de Justícia de la Generalitat com el president de la Comissió de Traspasos van passar al Ministeri de Justícia i al Ministeri d'Administracions Territorials, el que es perseguia era la conseqüència de dos eixos fonamentals, que eren establir un sistema de col·laboració entre l'Estat i la comunitat autònoma i, òbviament, i això és molt important des del nostre punt de vista, la necessitat de modificar la legislació actual en matèria notarial i registral. I aquesta actuació, que no perseguia ni persegueix cap altra finalitat –i dic «no persegueix» perquè hem de creure que encara està en tràmit, deturada, però en tràmit– de la que és objecte la Proposició que estem debatent, no ha aconseguit fins ara el més petit resultat. El Grup d'Esquerra Republicana, en l'exposició de motius de la seva Proposta, reconeix explícitament la realitat d'aquella tramitació, reconeix explícitament aquesta activitat realitzada pel Govern de Catalunya, com també la sistemàtica negativa de traspasar les competències en qüestions notariales i registrals.

S'ha citat quina és la predisposició del Col·legi notarial i jo voldria donar especial importància a la Fundació Àpoca, integrada i constituïda per notaris rellevants de Catalunya. Però nosaltres avui considerem oportuna la Proposició del Grup d'Esquerra Republicana perquè introdueix una nova via per aconseguir allò que considerem essencial. Així com nosaltres, fins ara, el Govern de la Generalitat havia fet ús només de les possibilitats de l'article 24, la Proposició d'Esquerra Republicana cerca una nova via, que és la que surt de l'article 150.2

de la Constitució. I l'article 150.2 de la Constitució diu que l'Estat podrà transferir o delegar a les comunitats autònomes, mitjançant una llei orgànica, facultats corresponents a una matèria de titularitat estatal. És a dir, que suposant que fos cert el que ha dit la representant del Partit Popular, que l'article 24 de l'Estatut no concedís a Catalunya el que nosaltres interpretem que li atorga, doncs, llavors entra en joc l'article 150.2 de la Constitució i, en virtut d'aquest article, nosaltres demanem que, unes competències de caràcter estatal, ens les passin a nosaltres. Per això deia abans que en aquest moment sí que considerem oportú recórrer a aquest procediment, perquè és un procediment al qual no hauríem anat mai si l'Estat ens hagués atorgat allò que l'Estatut considerem que ens atorga de ple dret.

I permetin-me, abans d'acabar, perquè, és clar, tots els grups de la cambra a excepció del Partit Popular hem coincidit en el mateix, i jo lamento no haver conegut abans el que ha dit la meua estimada companya del Partit Popular, perquè, si hagués conegut el que ha dit, per mi cada un dels punts que ha dit era un argument a favor nostre. Ara, com que no he pres nota d'ells no els puc ara rebatre un a un, però, sincerament, cada vegada que sentia una d'aquestes al·legacions en contra de nosaltres jo pensava: «Carai! Si ens està donant la raó.» Lamento, sincerament, no haver conegut aquesta posició abans de participar jo, perquè crec que, llavors, l'èxit de la meua intervenció hauria estat totalment assegurat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però vull acabar ja dient només una cosa. Jo he llegit a la premsa que el president del Govern, el senyor Aznar, repetidament, s'ha encarat amb els partits nacionalistes –i jo sóc nacionalista de molts anys– dient que els nacionalistes ja en tenim prou si es compleix la Constitució i els estatuts. Doncs, senyors, si no demanem altra cosa que això, només demanem que es compleixi l'article 150.2 de la Constitució o l'article 24 de l'Estatut. També se'ns negarà, això? Doncs, molt bé, si se'ns nega sabem allò que haurem de fer i com haurem d'actuar. *(Forta remor de veus.)*

Amb aquesta motivació el nostre Grup votarà a favor de la Proposició d'Esquerra Republicana, perquè, en el fons, estem íntegrament d'acord amb en el que en ella s'hi diu. Ara bé, he dit en començar que el que demana aquesta Proposició és només que es presenti davant de la Mesa del Congrés dels Diputats una proposició de llei orgànica. O sigui, que si el Parlament, com jo espero, aprova aquesta Proposició, haurem d'elaborar aquesta llei, i en elaborar aquesta llei sí que el Grup de Convergència i Unió es reserva presentar una sèrie, com és lògic, una sèrie d'argumentacions, una sèrie de propostes que faran referència, com he vist que han dit, en realitat, tant el representant d'Iniciativa com el representant del Partit Socialista, principalment, a les qüestions que afecten la mutualitat.

Per conseqüència, assentada la posició del Grup de Convergència i Unió dient que nosaltres votarem d'acord amb la proposta, acaba la meua intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació. La senyora Nadal em demana la paraula; per què me la demana?

La Sra. Nadal i Aymerich

Per una contradicció i molt breument, senyor president.

El president

Mig minut, per contradiccions.

La Sra. Nadal i Aymerich

El senyor Simeó Miquel ha dit: «Els arguments que ha utilitzat aquesta diputada en contra nostre». Li ben asseguro, senyor Miquel, que no ha estat pas en contra de ningú, sinó al revés, només defensant la postura del Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació d'aquesta Proposta de resolució.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta de resolució ha sigut aprovada per 87 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i de partits polítics

Passem al novè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació pels presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i de partits polítics, presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Grup Socialista, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i Grup Mixt. Iniciem la presentació d'aquesta. Té, en primer lloc, la paraula per presentar-la el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, diuen amb saviesa popular que la realitat és molt tossuda, molt cabuda; com dirien els castellans, *cabezota*. Vagi per davant un aclariment de reconeixement d'honorabilitat de tots els membres d'aquesta cambra mentre no es discerneixi cap altra situació. I això ho vull dir especialment per diputats de Convergència i Unió o de Convergència Democràtica.

Nosaltres demanem una comissió d'investigació. És una demanda absolutament normal en democràcia parlamentària. No vull malversar el meu temps per explicar com funcionen les comissions d'investigació als parlaments més madurs i de major arrelament democrà-

tic, tant a nivell d'Estat com subestatal. Vull recordar que l'article 30 de l'Estatut ens exigeix controlar l'acció del Govern i que per a això tenim diversos mecanismes; jo n'he fet servir alguns altres per a aquest tema, com la demanda d'expedients a conselleries o la demanda de compareixença de diversos consellers, començant pel senyor Trias, però també utilitzem la de comissió d'investigació.

Què és el que volem investigar? Ho sabem prou tots plegats. I com li deia a un diputat de la majoria abans d'entrar a l'hemicicle, haurem de ser molt curosos en parlar avui d'aquest tema, perquè sobreix; n'hi ha massa. I per tant, siguem tots molt rigorosos en precisar el que cal investigar. Va a l'entorn dels pagaments de KIO-Torras i Javier de la Rosa a formacions polítiques; afecta institucions molt potents de l'Estat; pot afectar, fins i tot, a les de més alt nivell de l'Estat. Però som al Parlament de Catalunya i podem dir amb molta tranquil·litat que, d'acord amb les nostres competències, afecta el Govern de Catalunya i la seva majoria parlamentària, l'actual o la de fa unes legislatures. Hi ha una investigació judicial en marxa. Dues, millor dit: una a Gran Bretanya i l'altra a l'Estat espanyol. Ja tenim una sentència, per cert, demolidora, en seu britànica, i amb major lentitud i retard, en el cas de l'Estat espanyol, i tant en ambdues investigacions es van produint materials i informacions que es deriven de comissions rogatòries que, com saben, van des de la Confederació Helvètica. Però la via parlamentària està obturada, i això no és bo per a la democràcia.

Hem mantingut i mantindrem sempre la tesi contrària a alguns dirigents polítics catalans i espanyols que hi han responsabilitats judicials i hi han responsabilitats polítiques. La via parlamentària està obturada, i amb major escarni el màxim representant de les institucions d'autogovern de Catalunya s'ha omplert la boca de lloances al qui és el responsable número 1 d'aquesta situació. Estalvio la lectura de frases que són de vergonya aliena pronunciades per Jordi Pujol referint-se a Javier de la Rosa, i als primer que els provoquen escarni són tots aquells que a Catalunya volen fer amb molt bon esperit d'empresa i volen fer economia productiva.

Anem als fets concrets. Jo demanaria a les diputades i als diputats de la majoria que, per un moment, potser avançant-se a la tardor, s'imaginin que són minoria i... Costa, sí; entenc que costi d'imaginar, però, de vegades, la realitat, que és tossuda, va avançant. (*Remor de veus.*) Imaginin-se, vostès, que els diuen que el seu Govern ha pagat dues vegades el que val el preu de mercat per la compra d'un edifici per a una conselleria, i que, al Parlament, es vol investigar sobre això. És anormal? És manca de capacitat política?

Imaginín-se que, després, se sospita que no solament s'ha pagat el doble, sinó que hi ha hagut el cobrament —per part de persones lligades al Govern, a tan altes instàncies com la Presidència o com empreses públiques amb nomenament del Govern— d'una comissió de més de 200 milions de pessetes per aquella venda. Imaginin-se vostès que han dotat per llei un crèdit del qual 1.000 milions són desviats del seu ús i utilitzats, primer, per especular, i ara —segons paraules del tribunal de Londres—, per robar —sentència. Imaginin-

se vostès que també demanen informació sobre això i se'ls nega. Imaginin-se vostès que demanen informació sobre quant s'ha complert l'activitat de control administratiu i tributari –que depèn del Govern de la Generalitat– sobre irregularitats i que els contesten –com s'ha contestat a aquest diputat per part del conseller d'Economia i Finances– que no ho pot fer, d'acord amb l'article 113 de la Llei general tributària, o que se'ls contesta que ja va fent requeriments, però que encara no té resposta als requeriments; quan tots els tribunals van plens d'aquestes activitats irregulars, i el Govern és el responsable de la tasca administrativa. Imaginin vostès que comencen a aflorar cobraments irregulars de diners, a la Confederació Helvètica, provinents dels comptes KIO - Torras. La meua pregunta és: què farien, vostès? (*Pausa.*) Callarien? Xiularien i mirarien enlaire? Són diputades i diputats del Parlament de Catalunya, i no els llegeixo l'Estatut ni els mandats que tenen per complir la seva tasca d'oposició parlamentària.

Aquests fets que he citat han tingut moments parlamentaris. El 29 de març del 95, el senyor Curto, d'una forma molt abrindada, intentava defensar la creació d'una comissió d'investigació sobre –ho llegeixo textualment– «pagaments de la Secretaria General de Presidència a partits polítics i mitjans de comunicació» (*remor de veus*) amb una d'arguments, que a mi em superen en capacitat dialèctica, de per què calia aquella comissió. Va ser negat. Es va demanar, el juny del 94, sobre el desviament d'aquells 1.000 milions. La primera resposta del Govern va ser que «no hi ha crèdits avalats més segurs que aquests». Això està escrit al *Diari de Sessions*; Macià Alavedra *dixit*. El 6 de març del 90 se li va respondre, a un diputat del nostre Grup, que el conseller de torn no tenia ni idea de què li parlava, i que les presumptes irregularitats d'una empresa contractada per la Generalitat –avui també en seu judicial, i amb proves fefaents– les desconeixia, el Govern de Catalunya. El 5 de maig del 99, el president de la Generalitat de Catalunya va respondre solemnement en aquest hemicicle al diputat que els parla que «em sento molt tranquil respecte a la honorabilitat del meu Govern i dels seus components» –començava dient– «pels elements de què puc disposar». No responia res a la pregunta d'anteriors governs o majoria parlamentària.

Avui, ambdós textos judicials, el britànic i la resolució del fiscal en el cas dels tribunals espanyols, els quals jo acabo de citar, són ja motiu de prova i, per tant, d'investigació, i, en alguns casos, de conclusió, a partir de tots les materials acumulats. Pot o no, aquest Parlament, entrar a investigar aquells temes, amb les seves responsabilitats polítiques?

Vostès, Convergència i Unió, han votat en el Parlament de Madrid sobre la Comissió Piqué i Ercros, i la condonació de 7.000 milions de diner públic per part de l'actual ministre d'Indústria. Jo entenc que, avui, vostès..., i l'abstenció del Partit Popular signifiqui, també, evitar que tiri endavant aquesta comissió; ja ho van evitar en la Junta de Portaveus anterior, que anés a un plenari més normal per poder-ho posar en marxa.

Jo no tinc cap bola de cristall, per saber...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, senyor president.

...qui guanyarà les properes eleccions. Guanyi qui guanyi –i tant de bo per vostès, en aquest cas, que no guanyi–, això serà motiu d'investigació parlamentària. Dic «tant de bo» perquè jo sí que els garanteixo que, des d'una majoria governamental, mai s'ha de posar en marxa una investigació sobre l'oposició; això és un greu error. Hi ha qui ho ha provat; això no és democràtic, perquè ja no hi ha aquelles responsabilitats polítiques. Però, guanyi qui guanyi, sàpiguen que això segueix el seu fet, i, com deia al principi, hi ha fets, i la realitat és molt cabuda.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent renunciat a intervenir el Grup Mixt, li correspon ara intervenir al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'article 48 del Reglament d'aquesta cambra estableix que aquest Parlament pot acordar la creació de comissions d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic. I subratllo especialment la referència a l'interès públic perquè això és, precisament, el que ens porta al nostre Grup, juntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup Socialista i el Grup Mixt, exercint el control polític que correspon a aquest Grup, a aquests grups i a aquesta cambra, el Parlament, a voler conèixer, sense entrar, però, en el que és una atribució de la justícia ordinària sinó que des d'una perspectiva política i estrictament de control polític d'aquesta cambra, si hi ha hagut favors o intercanvis polítics a canvi de diner; si l'anomenat «oasi català», del que parlava, em fa l'efecte, l'altre dia el senyor Ribó, en realitat ha estat un desert de corrupció, d'amiguisme, de favoritisme...

I això és el que sembla, i això –dic–, com a mínim, és el que sembla –i no faig una imputació directa, perquè, evidentment, les coses s'han d'esbrinar, s'han de fiscalitzar, perseguir i, òbviament, demostrar–, això és el que sembla si més no a la vista de les noves –per dir-ho d'alguna manera– evidències sobre corrupció en el finançament de partits polítics que han vist la llum pública les darreres setmanes.

Gràcies, evidentment, a moltes fonts; gràcies, sobretot, òbviament, als papers de l'afer Torras - KIO, escampats per arreu –no des de fa poques setmanes, aquests, sinó des de l'any 1987–, que estan a la fiscalia anticorrupció, que estan a l'Audiència Nacional, que estan en aquest sumari famós de la Cort Comercial de Londres, que hem conegut, també, a partir del contingut literal de les comissions rogatòries internacionals; gràcies, sobretot, al fet que el que en altre temps va ser l'empresari mo-

del d'aquest país està acusat, literalment assetjat, pels actuals responsables del consorci kuwaitià, de generar quelcom que no és poca cosa, de generar pèrdues, negligència, de 500.000 milions de pessetes, i, el que encara és més greu, d'haver-se apropiat, és a dir, d'haver robat més de 100.000 milions de pessetes.

Algú pot dir: «noves evidències»? No hi ha res de nou sota el sol. Però, és clar, quan hi ha informacions molt recents que apunten l'existència molt clara d'un compte que servia per pagar directament partits i institucions, d'una banda —evidències que ens diuen que hi ha hagut diners, maletins, que han pogut anar a parar directament a partits i a responsables polítics concrets, que hi ha hagut diner còmplice, tacat per possibles delictes fiscals contra el tràfic monetari, apropiació indeguda, espoli, robatori—, a més a més de constatar la immoralitat i la immundícia d'aquests presumptes fets, òbviamment, quan es parla de diner de dubtosa procedència i de diner que, essent de dubtosa procedència, va a parar a mans de qui va a parar, cal anar a fons; cal anar a fons, i és una obligació moral i política d'aquest Parlament i del conjunt de grups d'aquesta cambra, d'anar a fons, perquè aquests casos perjudiquen enormement la credibilitat política i la credibilitat del conjunt del sistema.

Perquè, és clar, no som nosaltres, senyories, no és el Grup d'Esquerra Republicana, no és cap dels grups que subscriuen aquesta iniciativa de crear aquesta comissió d'Investigació qui ha anat llançant, ni qui avui va llançant, sobre aquesta cambra i sobre el conjunt de l'opinió pública, un dubte, ni tan sols raonable, sobre la il·lícita procedència de determinats recursos econòmics que han servit per finançar determinats partits. No ho diem nosaltres.

Jo vull que vostès recordin, molt concretament, la interlocutòria del jutge Ramon Gomis arxivant el cas Casinos, un episodi d'allò més fosc, però dient clarament, en la seva interlocutòria, que arxivava aquell cas, que el sobreseia perquè no estava tipificat, el delictes de finançament irregular dels partits polítics, però no sense concloure de forma clara i explícita en els seus fonaments jurídics de la sentència que, tot i que no hi havia reprotxe penal possible, evidentment, sí que hi havia —i es deduïa, raonablement— que, en aquest cas, un partit, Convergència Democràtica, s'havia finançat, per valor de més de 1.000 milions de pessetes, de forma irregular.

És clar que el president de la Generalitat va sortir l'endemà mateix dient: «El que compta, el que val, és l'arxiu.» Però, evidentment, el que hi havia allà és una constància fefaent, i una demostració, i un fet provat amb una resolució judicial, que hi havia hagut un finançament irregular. I aquest fet que recollia aquella resolució judicial després també ha sortit, fa ben poques setmanes, en aquest famós sumari de la Cort Comercial de Londres. Per tant, ratificacions i més evidències que això va ser així les hem tingut fa molt poc. Però la veritat és que el que va salvar el senyor Pujol, el seu Govern i, per extensió, el seu partit, va ser la campana, perquè la bomba de rellotgeria de què parlava el senyor Ribó l'altre dia la continua tenint ben a prop, molt a prop seu —em sembla que deia «sota la taula del president».

No som nosaltres, tampoc, que ens dediquem a escampar irresponsablement aquests dubtes que hi ha hagut corrupció i finançament irregular, perquè m'agradaria que vostès recordessin —encara que potser és una immoralitat, el que aquest senyor va fer—, que recordin les manifestacions del senyor De la Rosa dient que s'emportaria els seus secrets a la tomba però que no estava disposat que anessin amb ell a la presó. O encara era més explícita aquella declaració que feia, en una entrevista en una mitjà de comunicació, en què assegurava que ell no podia afirmar que hi hagués hagut finançament irregular a un partit polític, però que el que era evident és que hi havia hagut pagaments polítics; seguíent, un eufemisme per no reconèixer exactament la mateixa cosa. Fins i tot, quan assegurava que disposava, que manejava documents que acreditarien l'entrega —en aquest cas, a Convergència i Unió—, des de l'any 1989, de més de 1.000 milions de pessetes. Es tracta, per tant, ni més ni menys, amb aquesta iniciativa que avui substanciem, de contribuir a regenerar el sistema democràtic; d'imposar, d'una o altra forma, la neteja ètica a l'interior de partits polítics i institucions; de contribuir des de la cambra, també, a retornar a la política el prestigi perdut; d'intentar, d'una o altra forma, retrobar la confiança que la gent ha anat perdent progressivament. No val queixar-se, i això val per a tothom —i, òbviamment, Esquerra Republicana en primera persona—, no val queixar-se de l'abstenció electoral i que això ha tingut o no ha tingut una repercussió sobre el possible resultat d'una o altra formació política, no val queixar-se de la passivitat de la nostra societat davant de la cosa pública si nosaltres ara i aquí no contribuïm de manera decisiva a regenerar el sistema democràtic.

I, de pas —i amb això acabo—, de pas mirem de posar-nos d'acord, si és possible, mirem, si és possible, de posar-nos d'acord a tornar a activar els treballs de la ponència que al Congrés dels Diputats havien de mirar de reformar la Llei de finançament de partits polítics de l'any 87. Jo encara recordo que en aquesta cambra, en comissió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va plantejar una proposició no de llei que el que intentava d'una o altra forma era desbloquejar aquesta situació i contribuir, des de la voluntat política unànime dels grups d'aquesta cambra, que a Madrid aquest tema es desbloquegés, i algú encara pujava per les parets i deia: «No, si aquesta Comissió hi està treballant i hi està treballant de forma activa...» Escolti'm, em fa l'efecte que des de l'any 93 que hi està treballant, i estem pràcticament acabant l'any 99, a les acaballes del segle XX, la situació està exactament igual.

Per tant, mirem d'activar aquest tema, mirem d'activar també els mecanismes de fiscalització de l'activitat econòmicofinancera dels partits, que el Tribunal de Comptes realment faci la funció que la Llei li encomana i, òbviamment, a partir de la creació d'aquesta Comissió d'investigació, també investiguem, per què no, càrrecs públics i partits polítics, perquè en el cas De la Rosa, a diferència, per cert, senyories, d'altres casos similars —Casinos, Filesa o Sóller—, no s'ha investigat el partit que va rebre el finançament ni els intermediaris, sinó l'empresa que pagava. I aquesta és una singularitat que, si més no, també ens obliga, ens exigeix, ens

8410

demana que aquesta cambra prengui cartes sobre l'assumpte.

Per tant, per aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha subscrit i demana també la creació d'aquesta Comissió d'Investigació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. A continuació té la paraula, pel Grup Popular, la diputada senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Des d'aquí l'escó mateix, per posicionar-me sobre la Proposta de resolució per la qual es demana la creació de la Comissió d'Investigació sobre presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i a partits polítics.

Voldria fer tres precisions. La primera és creació d'una comissió d'investigació. Per què ara i en aquest moment? Haig de manifestar que per mi és sorprenent que vostès hagin presentat aquesta sol·licitud, tenint en compte que ens trobem al final d'un període de sessions i probablement al final de la legislatura. Per tant, pràcticament, està tot donat i beneït. On està el programa d'aquesta mateixa comissió d'investigació per tal que tiri endavant? Per tant, això em fa creure que és una proposta que obeeix a una operació d'oportunitat, d'oportunitat electoral, i d'una operació que potser els haig de felicitar, perquè crec que és una operació mediàtica dels grups que la presenten. Segon punt: voldria recordar allò que tots, tots nosaltres i tots vostès, ens hem omplert la boca en moltes ocasions de no barrejar les qüestions polítiques quan la competència és especialment judicial, i ara i en aquest cas la competència és especialment judicial. I en tercer lloc: comissions d'investigació? Totalment d'acord, amb serietat i amb calendari de treball, i que siguin tan àmplies com necessàries a partir que afecten l'àmbit català i afecten a casa nostra, per exemple el cas Filesa, que implica responsabilitats a Catalunya amb polítics catalans.

Per tant, vull manifestar que el nostre sentit del vot serà el d'abstenció, i és evident que el fonament en la necessitat, com he dit al començament, de rigor i de respecte a les competències judicials.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació intervindrà, pel Grup Socialista, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per intervenir en aquest torn de posicionament, però, evidentment, també com a proponent de la petició d'una comissió d'investigació, en la mesura que també el nostre Grup era un dels grups signants.

Miri, a finals dels vuitanta i començaments dels noranta vam viure en aquest país una situació especial. Teníem

segurament una societat que estava relativament enlluernada pel que semblava en aquells moments una època de diners fàcil i per l'èxit, fins i tot, de determinats personatges de l'esfera econòmica. Segur que, si avui fésim una enquesta i sol·licitéssim als ciutadans com valoraven allò o fins i tot amb qui ho identificaven, hi hauria una concreció bastant àmplia que hi havia dues persones que han personificat realment aquella època: en Mario Conde i en Javier de la Rosa; el primer a l'entorn del Banesto i el segon al front d'uns interessos més diversos, però que es van concretar bastant en el conglomerat de Torras - KIO. Sortosament per a tots plegats, el temps ha demostrat la falsedat d'aquell emmirallament; darrere del que en un moment determinat es va anomenar «apoteosi barroca del diner», no hi havia res més que un gran frau; un gran frau i el que segurament és més important als efectes del debat que estem tenint, una important capacitat de corrupció que es va estendre contaminant molts nivells de la societat.

Un d'aquells dos casos, el relacionat amb el senyor De la Rosa, ha estat molt vinculat a determinats interessos a Catalunya, i particularment molt vinculat a l'actual Govern de la Generalitat. Ho han fet alguns dels intervinents, el senyor Ribó, però jo no em puc resistir de fer una mica de repàs dels temes que en aquest Parlament en altres moments hem comentat. Recordar com el senyor De la Rosa apareix com a intermediari en la construcció de Port Aventura, en aquell lapsus que hi ha entremig d'Anheuser Busch i La Caixa, un procés que inclou l'ús irregular de determinats fons econòmics avalats pel Govern de la Generalitat, fons que es fan servir per una altra empresa que en aquell moment estava dirigint el senyor De la Rosa, i només cal recordar davant dels dubtes l'afirmació de la Sindicatura de Comptes, transcrita en el debat de sessions de la mateixa Comissió, on admet l'existència d'irregularitats en aquella operació. El Govern no va prendre cap tipus de determinació, malgrat la mateixa informació de la Sindicatura.

O podem parlar de la subrogació més que dubtosa de la Comissió d'Urbanisme per poder concedir una llicència a una empresa també propietat en molt bona part del senyor De la Rosa, propiciant fins i tot un cert enfrontament institucional en aquell moment, o el paper confús que el Govern va tenir en l'encobriment del senyor De la Rosa per les seves activitats a partir d'una fundació privada, Quail a Espanya, que estava sotmesa al protectorat de la Generalitat. Encara ningú ha explicat per què la Conselleria de Justícia no va exigir en aquell moment el compliment dels articles 13 i 15 de la Llei de fundacions, que obligaven Quail a presentar un conjunt de documentació que probablement hauria posat en evidència més aviat el frau que s'estava cometent i encobrint des d'aquella entitat.

O la compra –com es recordava suau– per un preu que estava clarament per damunt del mercat, de l'edifici de la Conselleria de Medi Ambient, compra que, a més a més, es va fer amb una celeritat que desitjaríem que es pogués transmetre i encomanar a altres assumptes; compra acompanyada de rumors molt intensos en tot el món immobiliari de Barcelona sobre les comissions que s'havien generat amb aquelles operacions i les per-

sones, alguna d'ella amb noms i cognoms molt concrets i coneguts, que les havien cobrat.

Tot plegat, a l'entorn d'aquestes relacions entre el Govern i el senyor Javier de la Rosa, ha anat configurant a Catalunya un panorama confús sobre quines són les relacions entre els partits que donen suport al Govern i el mal anomenat financer. El dubte ha planejat sobre quina era la contraprestació que pagava el senyor De la Rosa per aquests favors, i sobretot, el més important, a qui la pagava. És una confusió que s'ha alimentat des de la mateixa presidència de la Generalitat, que va passar de considerar el senyor Javier de la Rosa, l'abril de l'any 1992, com el model d'empresari català, que poc més de dos anys més tard, l'octubre de 1994, el va qualificar com «una pedra en el camí»; repassin, sinó, el *Diari de Sessions*, debat de política general de l'any 1984, i trobaran una relació exhaustiva de com el senyor Pujol canvia d'opinió, en poc més de dos anys, del senyor De la Rosa.

La justícia, cal dir que en aquest moment més per la forana que no pas per l'espanyola, s'ha encarregat d'anar posant les coses en el seu lloc, i avui el *tinglado* que s'havia muntat aquest senyor ha quedat..., si no totalment al descobert, comença a quedar al descobert, i fins i tot —com ja s'ha recordat— tenim sentències importants que delimiten culpes i responsabilitats. Des del Govern de la Generalitat s'intenta continuar dient que aquest és un problema entre persones privades i que l'Administració res hi té a veure. Des del nostre punt de vista, res més lluny de la realitat. La investigació judicial ha servit, a més de delimitar les responsabilitats d'aquest senyor, per fer sortir a la llum pública un volum important de documentació, amb la qual es posa en evidència les relacions amb persones i entitats vinculades a l'Administració i als partits polítics, tal com ens han recordat els mitjans de comunicació.

Davant d'aquesta informació, hi ha dues actituds possibles: amagar el cap sota l'ala, com ens proposa o com ha vingut fent fins ara el Govern de Convergència i Unió, o la d'afrontar les conseqüències polítiques corresponents, encara que alguna vegada sigui sense tenir-ne responsabilitats directes. Tenim exemples de tots els casos i del que ha passat, i algun d'ells ben recent, que segur que està en la memòria de les senyores i senyors diputats. Les intenses relacions entre el senyor De la Rosa i el Govern de la Generalitat, així com els rumors que es van desbocar en totes i cada una de les actuacions que he esmentat, fan necessari que en el si d'aquesta cambra s'obri un procés d'investigació que esclareixi quins d'aquests rumors són certs i quins no, quines són les implicacions, quines d'elles són irregulars, quines afecten càrrecs públics i partits polítics i quines no.

Per tant, reiterem la petició que vam signar en el seu dia, i la volem fonamentar en tres punts: necessitat de transparència de totes les relacions del Govern amb tots els ciutadans, i molt especialment amb aquelles persones que han demostrat a bastament la seva capacitat de corrompre i cometre frau; cal recuperar el bon nom de tots aquells que sense tenir culpabilitat es vegin afectats pels rumors, però també cal demanar responsabilitats polítiques a tots aquells que es vegin afectats per relacions il·lícites. Finalment, com ens recorda el mateix

Govern en una resposta a una pregunta parlamentària, la Comissió d'Investigació també és necessària per recollir determinada informació. Fa pocs dies, arran d'un altre d'aquests sectors foscos vinculats amb el Govern, en el món del joc, tenim una resposta parlamentària que diu: «Miri, això no li ho podem donar, perquè la llei tributària no ens ho permet; ara, si vostès munten una comissió d'investigació els ho donarem.» Doncs, miri, muntem una comissió d'investigació i mirem a bastament tot el que hi ha.

En tot cas, deixi'm, en aquest minut que em queda, respondre a la per ara única objecció que s'ha posat sobre el fet que creem aquesta Comissió d'Investigació. Diu: «Escolti, no tenim temps.» Senyora Montserrat, l'excusa és bastant pobra. Si volem fer una comissió, creem-la; si hem d'habilitar el juliol, habilitem-lo; si hem d'habilitar l'agost, habilitem-lo. En tot cas, si els meus comptes no m'erren, em sembla que aquest Parlament, tot i que hi ha dues persones que saben en quin moment es podrà dissoldre, aquest Parlament té encara vida per uns quants mesos, legalment, possiblement. Si qui té capacitat per a això ho avorta abans, serà la seva responsabilitat. En tot cas, per la feina d'aquest Parlament, hi ha temps suficient per fer aquesta comissió d'investigació, i en aquest sentit, senyor president, nosaltres reiterem la petició que varem signar en el seu dia.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon intervenir ara el Grup de Convergència i Unió, i té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, tal com vostè ha anunciat, per posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió a l'entorn de la proposta que, signada pels grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Grup Socialista i Esquerra Republicana, ens proposa la creació d'una comissió pel que fa a l'estudi, concretament, perquè han anat sortint altres voluntats, ha sortit Casinos, han sortit altres qüestions, però que en aquest cas, puntualment, fa referència a les informacions aparegudes a l'entorn del cas Torras - KIO. Per tant, del que s'hauria de parlar, en qualsevol cas, seria d'això.

Les senyores diputades i senyors diputats que em coneixen de ja fa un cert temps saben que la meua voluntat, sempre que és possible i que sóc capaç, és, no tant, doncs, llegir un discurs que més o menys porti preparat, sinó que m'agrada en la mesura —hi insisteixo— que en sóc capaç d'entrar en el debat en funció de les qüestions que s'han anat plantejant. Avui segurament que, per altra banda, no ho podia fer d'altra manera, perquè en una proposta en què no hi ha cap altra explicació que la que és, doncs, he hagut d'esperar la intervenció dels grups per saber què és el que ells proposaven i a partir d'aquí anar configurant quina era la decisió del nostre Grup a l'entorn del que caldria votar i quins són els arguments que em portarien a raonar una o altra posició.

8412

I ho ha fet, i em referiré no tant al cas del Grup Popular, perquè ha tingut una intervenció en què ja ha aclarit quin seria la seva votació i les raons per les quals ho feia, però sí, lògicament, al posicionament a l'entorn dels tres signants. I si un ja porta un cert temps –com deia– en aquesta casa, i hauria d'estar curat de certs ensurts, doncs, no deixa de ser una mica, per a mi, sorprenent –deixi'm que ho digui així, perquè també forma part del meu llenguatge–, doncs, que de la mateixa manera que per a Iniciativa per Catalunya, doncs, és una forma de la seva estratègia política, i que al llarg dels anys, doncs, aquestes qüestions les ha anat plantejant, i jo penso que ha fet el que havia de fer, en el cas d'altres grups polítics em sembla que no és que no hagin fet el que havien de fer, perquè cadascú és responsable en cada moment de què és el que fa, no?, però, en el cas del Grup Socialista, m'ha sorprès tremendament, sobretot pels arguments que s'han donat per a la creació d'aquesta Comissió, que ho ha referit en el temps. Per exemple, ha parlat d'uns anys en què ells qualifiquen, vostès qualifiquen, que el món financer ha tingut connotacions –diu: presumptes connexions– amb el Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat, en tot cas, amb el mateix grau de presumpció amb el Govern de Madrid, o és que el senyor De la Rosa no tenia actuacions amb el Govern de Madrid? I concretament podríem citar, doncs, Torras - KIO i moltes altres qüestions que ara no vénen al cas.

És clar, per voler prendre una actitud com la que han pres vostès, de donar suport a la creació d'aquesta Comissió, s'ha d'estar molt carregat de raó, i molt segurs del que volen, o per altra banda, doncs, corren el risc que, si en comptes de pujar jo a la tribuna hi hagués pujat algun altre diputat amb unes característiques diferents a les meves, es diguessin coses realment gruixudes. No és el meu tarannà i tampoc tinc ganes de fer-ho, però convindran amb mi que no deixa de ser estrany, paradoxal i una mica, fins i tot, burleta –podria ser burleta– que, precisament, vostès vulguin *clavar* –deixi'm-ho dir així– l'ullal en el tema d'una comissió d'estudi sobre el senyor De la Rosa.

Dit això, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per exemple, després de fer una relació de qüestions que des del seu punt de vista, doncs, són importants i caldria que la Comissió treballés en aquest sentit, doncs, deia: «Vostès, per un moment, situïn-se a l'oposició i què és el que farien?» Podria fer la brometa fàcil de dir: «Miri, doncs, no sóc capaç de situar-me a l'oposició», cosa que seria absolutament impensable que ho pogués fer-ho jo, quan he estat molts anys a l'oposició en altres llocs, però podria fer aquesta brometa, que no la faré, i li diré què és el que faríem. Què és el que faríem perquè és el que hem fet en altres llocs quan hem estat a l'oposició: a Madrid, en el Congrés dels Diputats, en el Senat jo mateix vaig estar en una comissió d'investigació –no sé si els sona–, en la qüestió dels GAL, i sé com va anar i com es va acabar, què és el que hi va haver i quina és l'actitud que, per norma, el Grup de Convergència i Unió, tant a Madrid com aquí, hem anat tenint, i és que sempre que hi ha una investigació judicial, que hi ha un procés judicial en marxa, la nostra actitud –la nostra–, suposo que tan respectable com qualsevol que totes les altres, és de dir: «No interferim els processos

judicials, que facin el seu camí, i, en tot cas, quan la justícia digui el què, doncs, nosaltres hi actuarem.»

I això ha estat el tarannà, sobretot en temes d'aquest tipus; sobretot en temes financers, en temes que sonen i tenen la voluntat de sonar a cosa estranya. Ho hem fet sempre com a Grup, i jo també –em permetran que em citi a mi mateix– en un cas que també recordaran, a l'Ajuntament de l'Hospitalet, amb un alcalde que es deia Ignacio Pujana, la nostra actitud, la nostra actitud –la del meu Grup i la meva mateixa– va ser de ser molt curós fins que no hi van haver les corresponents actuacions judicials. I per tant nosaltres, per norma, tenim aquest criteri de no –com li deia–, sempre que hi ha accions judicials, no barrejar-ho amb les actuacions polítiques. Perquè si no hi ha les judicials, prèvies a les judicials, jo entenc que, molt justificable, pot arribar a ser molt justificable el fet que es creïn aquestes comissions d'investigació amb caràcter eminentment polític, però, quan un cas com aquest, en què portem un munt d'anys, avui tornem com un *ritornello* a parlar d'una situació que fa anys que s'està parlant en aquesta cambra, i que surt esporàdicament o temporalment, quan cadascú creu que ha de sortir, però és simptomàtic, surt en un temps determinat, doncs, nosaltres no li donem suport.

Entre altres raons, podria citar la mateixa que ha citat la senyora Montserrat pel que fa a si hi haurà temps o no hi haurà temps. Jo aquesta no la citaré, però, és una evidència que estem al final de la legislatura, però hi ha altres qüestions que jo crec que ens aconsellen no fer-ho. I deixin-me que els digui també, amb tota la sinceritat: les comissions d'investigació..., que, per cert, tanta tradició democràtica té aquest Parlament com altres. Algun dels oradors que m'ha precedit ha fet el comentari de dir «altres cambres amb més tradició democràtica». No, amb més tradició democràtica que la nostra, no, en tot cas, la mateixa tradició democràtica, però no més. Què ha passat? Ha passat que, al final, el que hi ha hagut ha sigut que uns han guanyat al damunt dels altres. Al final, quan s'ha hagut d'elaborar el dictamen, n'hi ha hagut uns que han votat a favor de, i uns altres han votat en contra de. Els que han perdut han acusat els que han guanyat que el que ha actuat ha sigut el rodet, ha sigut la prepotència, no hi ha hagut voluntat de donar no sé què... Hi ha hagut una crítica a aquells que, diguem, han guanyat, i els que han guanyat tampoc s'han sentit mai satisfets sobre aquella eventual o hipotètica victòria que se'ls podia atribuir, perquè el desgast, no del Govern, de tots els que hi han intervingut els ha fet més mal que bé.

Quan dic «mai», menteixo; una vegada, una sola vegada una comissió d'aquest Parlament va aconseguir elaborar –una comissió d'investigació d'aquest Parlament–, va aconseguir elaborar un dictamen consensuat i que, per tant, tenia tota la força política que podia tenir un resultat d'aquestes condicions. Era una comissió que la componien –i em permetran que ho recordi– el senyor Enric Olivé, per Convergència i Unió; Casares i Potau, pel Grup Socialista; Assumpció Sallés, pel PSUC, en aquell moment; Agustí Luna, pel Grup Parlamentari de Centristes, i Albert Alay, en aquell moment també, per Esquerra Republicana; va ser la Co-

missió d'Investigació sobre l'Assalt i el Segrest del Banc Central. Hi va haver unanimitat, hi va haver, per tant, un cost polític important que va fer que el Parlament pogués arribar a l'acord. Després, la policia, els fets, la justícia van convenir que aquells acords no responien al que va ser la realitat. Què vull dir amb això? Home, que entrar en aquesta dinàmica dels debats en comissions d'investigació, que mentre duren hi ha un desgast, és evident, hi ha una feina, i potser molt llarga, però al final, a l'hora d'elaborar el dictamen sempre hi ha guanyadors sobre perdedors, mai ha estat positiu, i a mi sembla que no ho ha estat ni per al govern de torn, ja sigui aquí o a fora, ni per a tots ni a cadascun de les diputades o els diputats que formen part d'aquestes comissions.

Senyor president, senyores diputades, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha diverses peticions de paraula; em diran cada un dels diputats per què la demanen. El diputat senyor Ribó em demana la paraula; em dirà per què?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Codina, tindrem ocasió de parlar de moltes coses i no tinc cap afany d'entrar en contradicció amb arguments que vostè ha utilitzat de passar per tradicions democràtiques.

Senyora Dolors Montserrat, molt «carinyosament», molt; em sembla bastant incoherent votar a la Junta de Portaveus, de començaments del mes de maig, que aquest punt..., que aquest punt no anés al plenari, al plenari de principis de maig –ara fa dos mesos– i avui dir: «Per què ho plantegen ara, tan tard?»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Em permeten, un moment? Hi ha una altra petició de paraula anterior, és el diputat senyor Martí Carnicer. Per què me la demana?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, per al·lusions, però, que van fora del context del mateix debat parlamentari que hi ha hagut. Per tant, crec que hi tinc dret, perquè hi ha hagut determinades al·lusions al nostre Grup.

El president

Mig minut.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En tot cas, per dir al senyor Codina que nosaltres sempre presentarem aquella proposta i defensarem aquella proposta que considerem més adient per als interessos del conjunt de la societat o per als interessos de Catalunya. Això és el que hem fet en aquest moment i és el que farem sempre. Si vostè tenia quelcom més a dir ho podia dir, que a la tribuna, almenys, a mi ningú m'ha restringit el dret a dir el que em semblava. I, en tot cas, senyor Codina, nosaltres, quan ha calgut, hem sabut assumir les responsabilitats que ens han convingut.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Codina? Perdó, abans la senyora Montserrat, el senyor... Per què me la demana, el senyor Curto?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, com a resposta a les contradiccions que s'han fet per part del senyor Ribó al portaveu del...

El president

Com que no m'agrada tallar la paraula a ningú, mig minut.

El Sr. Curto i Casadó

Sí, senyor president, és que nosaltres, senyor president, aquí ens regim per un reglament, per unes normes i per uns costums que respectem. Este matí hi ha hagut una prova d'això en les esmenes transaccionals: un grup s'hi oposa i, per tant, és impossible tirar-les endavant. I per tant el costum, senyor president, ens indica que, quan es demana la paraula per al·lusions o per contradiccions, es fa de manera immediata a quan s'han produït estes al·lusions i estes contradiccions. Per tant, senyor Ribó, si vostè no segueix lo ritme, la dinàmica d'este Parlament, és a dir, que avui dia... (*Remor de veus.*) Si vostè –deia–, senyor Ribó, per les circumstàncies que siguin no pot seguir la dinàmica d'este Parlament quant a agilitat parlamentària, és a dir, avui això s'ha convertit en una Yamaha de 1.000 centímetres cúbics, vostè està ancorat en una Guzzi de segona mà, jo no en tinc cap culpa, senyor Ribó, però faci el favor de respectar les normes establertes en este Parlament, sense entrar en contradiccions si es va dir o no es va dir a la Junta de Portaveus, i no aprofiti les oportunitats que li denega la seua falta –repeteix– d'agilitat política.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Codina em demana la paraula, també. Per què me la demana el senyor Codina?

El Sr. Codina i Castillo

Pel mateix motiu... Gràcies, senyor president. Per contradiccions?

El president

Mig minut per contradiccions, senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Bé, en relació amb la intervenció de l'il·lustre diputat senyor Ribó, res a dir; diu que ja en parlarem, doncs, ja en parlarem.

Al senyor Martí Carnicer, en representació del Grup Socialista, sí que li vull contestar. Primer, perquè no ha estat mai en el meu esperit –i li ho vull dir avui una altra vegada–, que si en algun moment de la meua intervenció, doncs, vostè o el seu Grup es pot haver sentit ferit, ho lamento i ho retiro, per això no voldria que tampoc es confongués que quan vostès surten a la tribuna..., no dic vostè i avui, però quan vostès surten a la tribuna, doncs, opinen, diuen, adjectiven, fan tot el que creuen convenient, sempre amb respecte, però, opinen sobre el que vulguin, i fins i tot, fins a les intervencions dels nostres parlamentaris i de les nostres parlamentàries, i és el que he fet jo avui. A la millor a vostè no li pot haver agradat, jo ho entenc, perquè moltes vegades a mi no m'agrada el que m'he hagut de sentir, però, dit això, hi insisteixo, si més enllà hi ha hagut alguna actuació o alguna de les meves paraules que els pot haver ferit, els

demano excuses i les dono per retirades, però no confonguin una cosa amb l'altra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat, ara sí, el debat passarem a la votació del novè punt de l'ordre del dia, d'aquesta resolució.

Senyores diputades, senyors diputats, preparin-se per la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta de resolució ha sigut refusada per 31 vots a favor, 53 vots en contra i 9 abstencions.

Senyores i senyors diputats, se suspèn la sessió, que reprendrem demà al matí a les 10 hores, a les 10 del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA.	} IVA inclòs
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el Butlletí Oficial :	13.000 PTA.	
Número solt (edició impresa o en microfitxa)	120 PTA.	

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Impressa a Multitext, SL, Barcelona.